

EDİTORYAL

2023-1

Umut Burada

EDİTORYAL 2023-1

Umut Burada

Derleyen

SİNAN KALELİ

Yeni Evre Kitaplığı

Kitabın Adı: Editoryal 2023-1 / Umut Burada

Derleyen: Sinan Kaleli

Birinci Basım: 2023

İSBN:

978-605-72298-5-4

Yayın Sertifika No: 42051

Baskı:

Net Kırtasiye Tan. ve Matbaa San.Tic.Ltd.Şti

Adres: Ömeravni Mah. İnönü Cad. Beytölmacı Sok.

No:23/A Beyoğlu/İSTANBUL

Tel: 444 07 08

Matbaa Sertifika No: 47334

Telif Eserleri Kanunu gereğince bu eserin bütün hakları
Yeni Dönem Yayıncılık'a aittir

Yeni Dönem Yayıncılık

Mecidiyeköy Mah. Kervan Geçmez Sok. No:14/4 Şişli

Tel: 212 533 32 57

EDİTORYAL 2023-1

Umut Burada

Derleyen

SİNAN KALELİ

İÇİNDEKİLER

Önsöz	9
Suriye-Türkiye “Barışı” Mümkün Mü?	11
Zap Yenilgisi Son Yenilgi Mi?	14
Tehlikeli Çırpınışlar	17
Yanlış Alarm Reformistleri Panikletti	20
İran: Ayaklanma Sürüyor	23
Çantada Keklikler	26
Bu Kaçınıcı Aldanış	30
Kapitalizm Çöküyor, Devrimci Durum Her Yerde!	33
Tarihsel Seçim	36
Kapıdaki Felaket Ve Seçimler	39
Halkı Seçeneksiz Bırakmamak?	43
Dayanışmaya!	46
Faşizmin Molozu Üzerinde Kızıl Bayrak Yüksелеcek	58
Linç Ayinleri Ve Ayaklanma Korkusu	51
Aktif Karşılık Verelim	54
Sonuna Kadar Gitmeliyiz!	57
Yeryüzünün Tiranları Titreyin	60
Yaklaşan Fırtına	63
Masa Neden Devrildi?	66
Kadınlar Devrim İstiyor	70
Dinci Faşist İktidar Seçimle Gidecek Mi?	72
Umut Burada	75
Ma Rıhna Nehna Hon	78
Tarihsel Hak	81
Burjuva Dünya Panik İçinde	84
Sokağa Çıkamıyorlar	87
Silahlı Saldırı!	89
İki Karşıt Yol	92
“Bu Düzen Değişecek”	95
Kutlama Ve Protesto Gecesi	98
Her Şeyi Değiştirmek İçin	101

Orta Doğu'da Dengeler Değişiyor	104
1 Mayıs'ta Taksim'e Çağırıyoruz!	107
Ah şu Demokrasi Aşkı!	109
Seçimli Darbe	112
“Devrim Yapmaktan Gelen”lerin İzinde	115
Seçim Gecesi Oyunu	117
El Yükselten Yükseltene!	120
Sandıkla Gitmiyorlar	123
Birleşik Devrim Güçleniyor!	126
Müdafaaa Koşun!	130
Devrim Yapacaktık, Sandık Müşahidi Olduk!	134
Tel Örgülerdeki Resim	137
Savaş Yayma Çabaları	140
Sandığa Sığmak!	143
Aynı Nakarat	146
Amerikancı Hükümet	149
İşsizlik Cehenneminden Çıkış	152
Bir Sosyal Reformistin Rüyası	155
Astana Görüşmelerinden Ne Çıktı	158
Darbe Girişimi Dersleri	161
Fransa Yanıyor!	165

ÖNSÖZ

Dün ne demiştik, bugün ne diyoruz? Dün ile bugün arasındaki sürekliliği, iç tutarlılığı görmenin biricik yolu, bugüne kadar söylenenleri okurun önüne koymaktan geçer.

Kaç siyasal hareket buna cesaret etti ya da eder? Dün yazıp çizdiklerini, öne sürdüğü politika ve önerileri, değerlendirmeleri zamanın tozlu raflarında unutulmaya bırakmayıp cesaretle öne süren kaç politik hareket var?

Örneğin, bugün organ mafyası ve kadın taciri olduğu gün gibi ortaya çıkan “Kosova Kurtuluş Ordusu” (UÇK)'na dün yani 90'lı yıllarda “özgürlük hareketi” payesi biçen, onu canla başla destekleyen kaç politik çevre, bu konuda yazıp çizdiklerini bugün ortaya koyma cesareti gösterebiliyor? Hangi politik çevre soruna ilişkin arşivini erişime açabiliyor? Biz söyleyelim: Hiç biri! Böylelerinin güvendiği tek şey, hafızanın unutkanlığıdır!

Gelgelelim, arşiv unutmaz. Üstelik dijital ortam, bilgiye erişim olanaklarını olağanüstü artırmış durumda. Bu sayede okur, dün ile bugün arasındaki devamlılık ya da çelişkiyi görme, değerlendirme imkanına sahip olur.

“Editorial” derlemelerimizi yayımlarken, okura bu değerlendirme olanağını verme amacı taşıdık. Derlemelerimizin dördüncüsü de bu amacı taşıyor.

İçinde bulunduğumuz olağanüstü hızlı akışı göz önüne aldığımızda, görece uzun sayılabilecek bir zaman diliminin öne çıkan olay ve gelişmelerine toplu bir göz atma şansı veren derlememiz, okura, yayın olarak sıcağı sıcağına yaptığımız değerlendirmeleri sınama şansı da vermektedir.

Bunun, sınıf mücadelesinde ortaya konan politikalara, daha genel biçimiyle, politik çizgiye büyük bir güvenin ifadesi olduğunu söylemeye gerek yok.

Olaylar akıp gittikten, hemen çoğu unutulduktan sonra ortaya çıkıp üst perdeden konuşmak, çoğu zaman gerçekleri çarpıtmak, o dönemdeki hatalı tutumları suskuyla geçiştirmek pek yaygındır. Geçmişte

en pespaye görüşleri yazıp çizen, en kuyrukçu görüşleri politik belge haline getiren kendisi değilmiş gibi, “dün dün de kaldı azizim” anlayışıyla mücadele etmek ideolojik mücadelenin vazgeçilmez bir parçasıdır; öyle olmalıdır.

Her siyasal hareketi, geçmişte söyledikleriyle ortaya çıkmaya zorlamak, bu ideolojik mücadelenin yöntemlerinden biridir.

Hiç tevazu göstermeden söylemek gerek: Küresel ve ulusal ölçekteki toplumsal gelişmelere bilimsel yaklaşımın somut örneklerini bulacaksınız bu derlemede. Bilimsel bakışta ve doğru politik tutumda ısrarın güncel ürünlerini bulacaksınız.

Dünü dün de bırakmıyoruz. Politik çizgideki tutarlılığı okurun gözleri önüne seriyoruz.

Bir sonraki derlememizde buluşmak dileğiyle...

SURİYE-TÜRKİYE “BARIŞI” MÜMKÜN MÜ?

3 Ocak 2023

Sonda söylenmesi gerekeni baştan söyleme riskini göze alıp, Türkiye'deki tekelci burjuva basının, medyanın estirdiği “bayram havası”na rağmen, bugünün koşullarında bunun mümkün olmadığını söyleyeceğiz.

Önce şu noktanın altını çizelim: her iki taraf da “anlaştık-anlaşıyoruz” havasını son derece kasıtlı biçimde yayıyorlar. Elbette her bir tarafın amacı farklı. Suriye tarafı Rojava güçleri üzerinde baskı oluşturmak için böyle bir havayı yaymaya çalışıyor. Türkiye tarafı, önemli bir sorundan yakamızı sıyrıyoruz havası yaratmak için...

Her iki tarafın devlet ve yönetime yakın basın ve medyasında bir yalnızca bahar havası estiriliyor. Sözüm ona şu maddelerde anlaşmışlar:

1- Türk ordusu Suriye'den çekilecek. (Bazı Rusya yayınları, “Türkiye askerlerini çekmeye başladı” biçiminde dahi verdiler!)

2- Türkiye, Suriye'nin egemenliğine ve toprak bütünlüğüne saygı gösterecek. (Sanki Suriye topraklarını işgal eden, işgal ettiği topraklarda idari yönetim kurmaya çalışan, para birimini değiştiren, postane vb kuran; kısacası toprakları ilhak için her türlü hazırlığı yapan Türkiye değilmiş gibi!..)

3- Lazkiye-Halep yolunun (M4 diye bilinen yol) yeniden açılması. (Astana görüşmelerinin başından beri yani dört yıla yakın zamandır, Türkiye'nin yerine getirmediği ve getirmeye de niyetinin olmadığı sözdür.)

4- PKK milislerinin hem Türkiye hem de Suriye için tehlike oluşturduğu. (Doğrusu üzerinde anlaşmış olabilecekleri tek madde budur. Çünkü her iki devlet de yöntemlerindeki farklılığa rağmen, Kürt ulusunun ulusal kurtuluş savaşını tasfiye etmek istiyorlar.

Günümüz koşullarında yaklaşık on iki yıldır savaş halinde iki devlet neden kolay kolay barışamaz, barışmalarının koşulları şimdi neden yok ona bakalım.

Bu engellerin başında Türkiye'nin işgalci konumda olması geliyor. Türkiye, Suriye ve Rojava topraklarının bir kısmını işgal etmiş durumda ve bu işgal sürdüğü müddetçe Suriye devleti, Türkiye ile bir barışa yanaşamaz.

Türkiye, işgalden vazgeçip askerlerini geri çeker mi? Bugüne kadar

Türk ordusunun işgal ettiği topraklardan kendiliğinden çekildiği görül-
müş bir vaka değil. Ama bu bir yana, Türkiye, savaşın başlangıcındaki
amaçlarından vazgeçmiş değil. Bunu Dışişleri Bakanı Çavuşoğlu ve Sa-
vunma Bakanı Hulusi Akar'ın açıklamalarından anlıyoruz.

İlkin Akar konuştu ve bir kısmı Türkiye'de, önemli bir kısmı Suri-
ye'de bulunan dinci faşist çetelere şu güvenceyi vermeye çalıştı:

“Biz bölgemizde barış, huzur ve istikrarın temini ve sürdürülmesi için bugüne kadar üzerimize düşeni yaptık. Bundan sonra da yapmaya devam edeceğiz. Şunu özellikle ifade etmek isterim ki bizim Türkiye’de ve Suriye’de yaşayan Suriyeli kardeşlerimizin aleyhine bir şey yapmamız hiçbir şekilde söz konusu değildir. Onları zora sokacak bir davranış içinde hiçbir zaman bulunmadık, bulunmayız. Bunu herkes bu şekilde bilmeli ve ona göre davranmalıdır.”

Denilebilir ki, Akar'ın bu sözleri, Türkiye-Suriye uzlaşması duru-
munda kendilerinin kurban edileceğini, kendi sözleriyle “Erdoğan tara-
fından satışa getirileceklerini” düşünen dinci faşist çeteleri teskin amaçlı
söylenmiştir.

Bu varsayımın doğruluk payı vardır elbette. Nitekim, iki devlet arası
görüşme haberleri duyulur duyulmaz, Türkiye'nin işgali altındaki tüm
bölgelerde bu çeteler, öfkeli biçimde, ellerinde silahlarla Türkiye aley-
hine gösteriler düzenlediler. Ama Akar'ın sözleri bu amaçla sınırlı değil.
Dinci faşist çeteleri Suriye'de iktidara ortak etme amacından vazgeçme-
diklerini Çavuşoğlu'nun “Suriye'de rejimle muhalefetin uzlaşması gerekti-
ği” şeklindeki sözlerinden de anlıyoruz.

Ancak engeller bunlarla sınırlı değil. Belki de en önemli engeller-
den biri, Rusya-Ukrayna savaşı sürerken Rusya'yı Suriye cephesinde ra-
hatlatmak istemeyen ABD'dir. ABD, Suriye ve Rusya'yı Ortadoğu'da
rahatlatacak bir Suriye-Türkiye “barış”ına karşı olduğunu açıkça ortaya
koymuştur. Bunu engelleyecek pratik faaliyete de başladı. Şu haber baş-
lığı, tek başına, ABD'nin neler yapabileceğini göstermeye yeter: Koalis-
yon güçleri, SMO yöneticileri ile El Tanf üssünde bir araya geldi.

Türkiye, ABD ve NATO'ya rağmen hareket edip Suriye ile bir “Barış
Anlaşması” imzalamaz imzalayamaz. ABD ve NATO'nun böyle bir an-
laşmayı engellemek için ellerindeki araçlar askeri, mali vb. bağımlılık
ilişkilerinden ibaret değil. Özellikle ABD'nin, Türkiye ve Suriye toprak-
larındaki dinci faşist çetelerin önemli bir bölümü üzerinde doğrudan kont-
rolü olduğunu herkes bilir. El Tanf üssündeki toplantı bunun açık kanıtı.

Öte yandan, görüntü tersini gösteriyor olsa da, gerçek, Türkiye ile
ABD'nin çıkarlarının çakıştığıdır. Yöntemleri farklı olmakla birlikte her
iki devletin başlıca amacı, Kürt halkının ulusal kurtuluş savaşını; aynı an-
lama gelmek üzere, UKH'ni tasfiye etmektir.

Türkiye'nin işgal ettiği topraklardan çekilmesi ne NATO-ABD tarafından istenecek bir adımdır ne de Türkiye'nin böyle bir isteği var. Türk ordusu, her şeyden önce bir NATO ordusudur. Haliyle, Türk Ordusunun işgal ettiği topraklar aynı zamanda NATO'nun denetimine girmiş topraklar olarak kabul edilir. Türkiye'nin tüm işgal hareketlerinin NATO-ABD ikilisinin onayı, izni ve desteği ile yapıldığını akıldan çıkarmamak lazım.

Türkiye'nin, iddia ettiği gibi, Suriye'nin “toprak bütünlüğü”nden yana olduğu açıklaması, çocukların bir inanmayacağı basit bir yalandır. Tıpkı, ABD ve diğer emperyalistlerin Suriye topraklarındaki varlıklarının “İŞİD'e karşı mücadele amaçlı” olduğu yalanı gibi.

Buna karşılık, ağır bir bunalım içinde olmakla birlikte Suriye yönetimi, topraklarını işgal etmiş bir devletle, işgal sona ermedikçe “barış” yapamaz. Barış'ın koşulu işgalin sona ermesi ve ilhak planlarından inandırıcı biçimde vazgeçilmiş olmasıdır. Aksi durum, yönetimin yenilgiyi kabul etmiş olması anlamına gelecek. Toprak kaybetmiş, yenilmiş bir yönetimi hiçbir halk ayakta tutmaz.

Her ne olursa olsun, olayların akışı şimdiden devrimci gelişmelere yol açmaya başladı. “Dünya lideri” havalarındaki RTE, bu görüşmeleri Putin'e valvar yakar kotarmıştır. Dünün “katil Esed”i bizzat RTE'nin eliyle “Suriye Cumhurbaşkanı Esad”a terfi ettirilmiştir. Tıpkı “katil Sisi”nin “sayın Sisi” olması gibi!.. Düne kadar faşist devletin vurucu gücü, paralı askeri olan çeteler bugün ellerinde silah faşist devlete karşı bileniyorlar. RTE ve ekibi kazara ABD'nin çizgisinden hafif sapma gösterecek olurlarsa, yaptırımlara gerek kalmadan, “vahşi Batı” yöntemleriyle hizaya getirmenin hazırlıkları başladı. El Tanf'ta ABD'nin çetelerle yaptığı toplantının bir anlamı da budur.

Sonuç olarak, her iki taraf için de davul zurna eşliğinde reklamı yapılan “barış” görüşmeleri, şimdilik, görüntüden ibarettir. Uluslararası arenada sarsıcı değişimler ve iç dengelerde büyük altüst oluşlar gerçekleşmeksizin böyle bir “anlaşmanın” gerçekleşmesi pek mümkün gözükmemektedir.

ZAP YENİLGİSİ SON YENİLGİ Mİ?

6 Ocak 2023

Dinci faşist yönetimin başı RTE, ordu ve savaştan sorumlu Bakan Hulusi Akar'a, "Şark cephesinde vaziyet nasıl" diye sorsa, alacağı yanıt halinde şöyle olurdu: "Şark cephesinde vaziyet berbat".

Güney Kürdistan'a UKH'ni tümünden yok etmek iddiasıyla sefere çıktılar. Kaçıncı seferdi bu, artık bilinmiyor. Bütün bu seferlere büyük iddialarla başladılar. İddiaların hepsinin ortak noktası "kök kurutma" hedefiydi.

Bildiğimiz son sefer Zap vadisine yapılan seferdi. Bu savaş seferine verilen isim de iddialıydı: Pençe-Kilit operasyonu! Operasyon dendiğine bakılmasın; giriştikleri şey en modern silahlarla yürütülen bir savaştı.

Kimyasal silahlar dahil, kazanmak için her türlü silahın ve savaş suçu kapsamına girecek her türlü yöntemin kullanıldığı bu savaşın, geçtiğimiz yılın son gününde aniden bitirildiği açıklandı. Açıklama ordu ve savaştan sorumlu Bakan Hulusi Akar tarafından yapıldı. 17 Nisan'da başlatılan "Pençe-Kilit" operasyonunun bitirildiğini Akar şöyle açıkladı:

"Zap arazisi Irak tarafındaki en zor, en sarp arazi. Derin vadiler, dik yamaçlar, çok sayıda mağara var"

Hulusi Akar'ın sözlerinin anlamı çok açık. Akar, 17 Nisan'da büyük iddialarla başlattıkları "Pençe-kilit" operasyonunu neden aniden bırakıp, arkalarına bakmadan kaçtıklarının mazeretini oluşturmaya çalışıyor.

Üç yıldan fazla bir zaman önce, 27 Mayıs 2019'da başlattıkları "Pençe Operasyonları" aslında G.Kürdistan'ın önemli bir bölümünü kapsayan bir savaş planıydı. Bu savaş planına göre, Hakurk, Sinat-Haftanın, Sincar, Karacak, Kandil, Zap, Avaşın-Basyan, Gara ve Metina bölgeleri "gerilladan temizlenecekti."

Hiçbir yerde amaçlarına ulaşamadılar. Hiçbir yerde gerilla üzerinde üstünlük kuramadılar. Aksine, Gara'dan arkalarına bakmadan kaçtıklarını biliyoruz. Son olarak, sözüm ona "son kilit"i vurmak için, 17 Nisan'da Metina, Zap ve Avaşın-Basyan'da giriştikleri operasyonu aniden bitirip pılı pırtıyı toplamadan kaçmak zorunda kaldılar.

Türk ordusunun gerilla karşısındaki bu yenilgisi gerçekte sadece onun değil, fakat aynı zamanda NATO'nun da yenilgisidir.

Türk Ordusu, bir NATO ordusudur. Hem de tekrarlamaktan pek mutlu oldukları gibi, NATO'nun ikinci büyük ordusudur. İşte bu ordu, UKH'yi yok etmek için üç buçuk yıl önce başlattığı yeni savaş hamlesinden yenilerek ayrıldı.

Bu savaşın NATO ile birlikte planlandığından, NATO ve tek tek emperyalist devletlerin büyük desteği ile yürütüldüğünden hiç kuşku duyulmamalı. NATO ve diğer emperyalist devletlerin izin ve onayı olmadan Türk Ordusu, örneğin kimyasal silahları kullanamazdı. Savaşta kullandığı teknolojik silahların kaynağı ve kullanım izni NATO'dan çıkmıştır.

Kısacası, Zap'ta sadece Türk Ordusu değil, NATO ve emperyalist devletler de yenilmiştir. Bu savaşa NATO, ABD ve diğer emperyalist devletlerin dahil, bize bir kez daha şu gerçeği göstermiştir: NATO, ABD, İngiltere gibi emperyalist devletler Kürt halkının özgürlük savaşını tasfiye etmek isteyen güçlerin başında geliyor.

NATO ve emperyalist devletlerin oluşturduğu bu iğrenç savaş bulamacı, yine faşist devlet üzerinden ve yine Türk ordusu üzerinden Suriye'de yenildiler. Libya'da yenildiler. Dinci faşist yönetimin yenilgiler serisi bitmiyor. Suriye'de yenildiklerini biliyoruz. ABD, İngiltere ve bunların savaş örgütü NATO, uzun süre önce Suriye'deki yenilgiyi görüp kabul etmişlerdi. Esad'ı devirme planlarını beş altı yıl önce rafa kaldırmışlardı. Geriye, faşist devlet ve dinci faşist yönetim üzerinden Suriye'yi mümkün olduğunca yıpratma, Rusya'yı bu topraklarda meşgul etme hedefi kalmıştı.

Dinci faşist yönetim ve onun başı şimdi bu konuda da yolun sonuna gelmiş durumda. Katil dediği Esad'la görüşme koparmak için nasıl yalvar yakar olduğunu dünya alem görüyor. “Katil Sisi”, “testereli katil” Suudi Velihaht Prensi Salman, “15 Temmuz darbesinin finansörü” BAE karşısında nasıl hizaya geldiğinden söz etmiyoruz bile..

Bütün bu yenilgiler silsilesinin aynı zaman diliminde çıkmış olması bir rastlantı mı? Hayır, bu bir rastlantı değil. Bütün bu yenilgiler silsilesini arka planda bir zincir gibi birbirine bağlayan, aynı zaman diliminde ortaya çıkmalarına yol açan güçlü bir ortak neden olmalı... Böyle bir neden olmaksızın yaşamda böylesi bir rastlantılar zinciri oluşmaz. Böyle bir neden var. Bu, Türkiye tekelci kapitalizminin ekonomik ve politik krizidir; yani devrimci krizdir, devrimci durumdur.

Türkiye'de, kimi darkafalı liberallerin kafalara kakmaya çalıştıkları gibi, “çoklu kriz” diye kafadan uydurulmuş bir şey değil, devrimci duruma yol açan ekonomik ve politik kriz. Dinci faşist yönetim ve faşist devlet bu devrimci durum koşullarında giriştiği tüm savaşları kaybediyor; her savaştan yenilgiyle ayrılıyor.

Çok basit: Bir ordunun bir savaşı kazanması, sadece kullandığı silahlara, teknolojiye vb vb. bağlı değil. Bunlardan çok daha önemlisi, güçlü bir ekonomiye de sahip olması gerekir. Türkiye'nin durumu bunun tam tersi. İç savaş, birleşik devrimin durdurulamayan gelişimi ve bunları sürekli besleyen devrimci durum, ekonomik ve politik kriz, emekle sermaye arasında şiddetli çelişkiler...

Dinci faşist yönetimin ve faşist devletin yenilgiden yenilgiye sürüklenmesinin arkasında işte böyle güçlü bir nesnel temel var.

Bu nesnel temel, birleşik devrimin zaferinin de güvencesidir.

TEHLİKELİ ÇIRPINIŞLAR

10 Ocak 2023

Daha nasıl söylesin, hangi biçimde ifşa etsin, Ukrayna savaşının, özünde, NATO şemsiyesi altında emperyalistlerin çöküş sürecine karşı başlattıkları bir savaş olduğunu!

NATO Genel Sekreteri'nden bahsediyoruz. Stoltenberg'ten. Gittiği her yerde, basının karşısına çıktığı her defasında, katıldığı her konferansta döne döne bu gerçeği dile getirip duruyor NATO'nun Genel Sekreteri. En son Norveç'teki konferansta benzer sözleri sarf etti. Moskova ile Pekin arasındaki ilişkilerin askeri ve ekonomik alanlarda derinleştiğine dikkat çekti. Çin'i de hedef tahtasına oturtarak "Batı'nın kurduğu dünya düzeninin tehlikede olduğu"nu yeniden ve yeniden dile getirdi:

"[Rusya ve Çin'in] Ortak noktaları, farklı bir dünya düzeni istemeleri. Gerçek şu ki, değerlerimizi paylaşmıyorlar ve özgürlük ve demokrasiye olan inancımıza ters düşen çıkarları savunmaya çalışıyorlar. Bu tehlikeli dünyada ittifak ülkeleri birbirine kenetlenmeli. ... Çin, mevcut durumdan NATO'yu sorumlu tutarak Rus söylemini destekliyor ve ilk kez Rusya'nın ittifakın kapılarını yeni üyelere kapatması yönündeki talebine destek veriyor."

Bu "tehdit" karşısında alarm zilleri çaldıkça, emperyalist ülkelerden ve onların eteklerindeki Ukrayna'ya destek mesajları, "silah yardımı" açıklamaları art arda sükün ediyor elbette. Macron'un hafif tank verme taahhüdünü Alman ağır tankları takip edecek gibi görünüyor. Letonya bağrını yumruklaya yumruklaya "Ukrayna'yı destekledik, destekliyoruz, destekleyeceğiz" buyuruyor. Hollanda başbakanı "Hollanda, Ukrayna'nın sadece kendini koruması için değil aynı zamanda savaşı kazanması için de her türlü yardıma hazır" diyor. Finlandiya elindeki tankları paylaşacağını ilan ediyor. Washington her "yardım paketi"nde çitayı biraz daha yükseltiyor. Polonya, "Rusya'yı kökten güçten düşürme planları" için NATO müttefikleri arasında mekik dokuyor. İngiltere Başbakanı, Zelensky'ye "Ukrayna'nın, uzun vadede desteğin devam edeceği konusunda İngiltere'ye güvenebileceğini" bildiriyor. Biden "Şu anda Ukrayna'daki savaş kritik bir noktada. Ukraynalıların Rus saldırılarına

direnmesine yardımcı olmak için elimizden gelen her şeyi yapmalıyız” diyor. Listeye Japonya, Avustralya ve Güney Hint Okyanusu sakinleri eklenip gidiyor...

Tek kelimeyle bu coğrafi olmayan “Batı” yani bildiğimiz haliyle emperyalist-kapitalist dünya, gittikçe ivme kazanan çöküş sürecini, nükleer savaş pahasına tersine çevirme telaşına kendini alabildiğine kaptırmış bulunuyor.

Ukrayna’da savaş pek de emperyalistlerin istediği minvalde devam etmiyor. Kiev’deki neo-Nazi iktidar üzerinden “son Ukraynalı’ya kadar” savaşı sürdürmekte ısrar eden emperyalistler, bu süre zarfında Rusya’nın iktisadi ve askeri olarak gücünü büyük oranda yitireceğini ve siyasal olarak ciddi bir krize sürükleneceğini hesap ediyordu. Depolarında atıl durumda ne kadar silah varsa Ukrayna’ya yığdılar. Neredeyse son 30 yıldır çeşitli yöntemlerle eğittikleri, son 8 yıldır ise aktif olarak eğit-donat projeleriyle alenen ordu haline getirdikleri faşist birlikler üzerinden Rusya’ya karşı başlatılacak ölümcül savaşın koçbaşı olarak seçmişlerdi Ukrayna’yı. Kremlin’in isabetli tanımlamasını kullanacak olursak, bir “anti-Rusya” yarattılar faşist Kiev rejimi eliyle.

Ama olmadı. Rusya’yı bir yıkıma sürükleyemediler, gücünü istedikleri şekilde tüketemediler. Olan şey, şimdi bir bütün olarak dünyanın nükleer bir çatışmaya her zamankinden daha yakın hale gelişi, savaş yapımlarının her an denetimden çıkma olasılığının her geçen gün artmasıdır. Avrupa başkentlerinden ve Atlantik ötesinden yükselen öfkeli açıklamalara bakın. Sadece politik yönetimlerin değil, örneğin Rothschild imparatorluğunun varisi gibi kapitalist efendilerin açıklamaları da, uğranılan başarısızlık karşısında emperyalistlerin nasıl dengeyi yitirmekte olduklarını ele veriyor. Tüm dünyayı ateşe ve kana boğabilecek bir öfke, kah diplomatik kah aleni çıkışlarda kendini belli ediyor. Geline aşamada artık Ukrayna’daki savaşın nasıl sonuçlanacağı bile geri plana düşmüş durumda. Yine Stoltenberg’in açık ettiği gibi, “Ukrayna’daki çatışmaların nasıl sonuçlandığından bağımsız olarak Avrupa’da güvenlik durumunun köklü bir şekilde değiştiği” ve “Rusya ile karşıtlık ve çatışmanın kalıcılaşması” üzerinden konumlanıyorlar.

Ukrayna’ya gelince... Ukrayna, faşistler eliyle bu emperyalist saldırganlığın koçbaşı görevini üstlendiği andan itibaren kaçınılmaz hale gelen korkunç bir yıkımla yüz yüze. İnanılmaz sayıda askeri kayıp, haddi hesabı tutulmayan askeri ekipman kaybı, muazzam bir iktisadi çöküş, alt yapının tümünden harap olması, ülke nüfusunun hızla dışarıya kaçması, tarıfsız bir insani dram... Kiev’deki neo-Nazilerin Ukrayna’yı getirdikleri nokta işte budur!

Savaşın ilk dönemlerinde elbirliği ile tüm suçu Rusya'ya yükleme peşinde koşan emperyalistler, çok geniş emekçi kesimler yanında o güçlü propaganda aygıtları sayesinde pek çok sosyalist çevreyi de etkilemeyi başarmışlardı. Ama yaşamın katı gerçekleri her tür propaganda duvarını aştı. Ukrayna savaşını hazırlayan ve başlatanların bizzat bu emperyalistler olduğu her yönüyle açığa çıktı.

Emperyalistlerin Ukrayna üzerinden yürüttükleri bu varlık-yokluk savaşı, insanlığı bıçak sırtı bir yürüyüşe zorlamış durumda. Bir yanımızda ağırlığı sürekli artan nükleer savaş tehdidi, diğer yanımızda emperyalistlerin Kiev üzerinden kazanacağı olası bir başarı üzerinden büyüyecek olan faşizm dalgası. Bu açıdan, Donbass halk cumhuriyetlerinin Rusya ile birlikte giriştikleri savaşın antifaşist ve antiemperyalist karakteri her geçen gün daha net görünür hale geliyor.

Dünya işçi sınıfı ve emekçi halkları, emperyalistlerin bu “beka” savaşına devrimci kitle eylemleriyle, grev dalgalarıyla, isyan ve ayaklanmalarla yanıt veriyorlar. Savaş, emekle sermaye arasındaki sınıf savaşını her tarafta şiddetlendirdi. İngiltere, grev dalgalarıyla sarsılıyor. Yaşlı Avrupa kıtası grevlerle, devrimci kitle eylemleriyle, hükümetlerin emperyalizm yanlısı politikalarını protestolarla çalkalanıyor.

Çözüm? Çözüm, çağımızın karakterine uygun biçimde, kapitalizmden komünizme geçiş ve toplumsal devrimler çağına uygun olarak, kendini bizzat pratikte ortaya koymaya başladı bile.

İnsanlığı bu uçurumun kenarından alacak olan, dünya proletaryasının ve emekçi halklarının devrimci atılımından başka bir şey değildir. Bakın, Avrupa'da “devrimci Paris” yine hareketin başına geçti bile!

YANLIŞ ALARM REFORMİSTLERİ PANİKLETTİ

13 Ocak 2023

Sosyal reformist cephede paniğe yol açan komedinin ilk perdesi HDP Eş Genel Başkanı Pervin Buldan'ın açıklamasıyla açıldı.

Pervin Buldan, Kars ilinde, HDP İl Kongresinde yaptığı konuşmada sosyal reformist cephede yol açacağı panik halini çok büyük ihtimalle hesaplamaadan, ya da aklına getirmeden diyelim, partisinin Cumhurbaşkanı adayı çıkaracağını açıkladı. Tek cümleyle şöyle:

“HDP'nin şu anki kararı kendi adayı ile seçime gitmektir”

Bu cümle, gerici-faşist “Millet İttifakı”nın göstereceği her adayı desteklemeye angaje olmuş sosyal reformist partileri paniğe sürüklemeye yetti. Açıklamalar peş peşe geldi. “Ortak adaya daha yakınız” diye seslendiler Kars'taki Pervin Buldan'a.

“Ortak aday” ifadesi kimseyi yanıltmasın! Birincisi, bu ifadeyle “Emek ve Özgürlük İttifakı”nın adayını kastediyor değiller. Kastettikleri gerici faşist “Millet İttifakı”nın göstereceği adaydır. İkincisi, bu gerici faşist ittifakın göstereceği adaya “ortak aday” demelerine de kimseden aldanmasın. Gerici faşist ittifak sosyal reformist partilerle “ortak aday” tespit etmeyi bırakın, kendilerini muhatap bile almıyor.

Zaten, örneğin, sosyal reformistlerin sözcüsü gibi davranan TİP'in, bu partinin Genel Başkanı Erkan Baş'ın gerici-faşist ittifaktan tek dileği -istek değil- “ikinci bir Ekmeleddin” olayının kendilerine yaşatılmamasıdır.

Panik ve telaş içinde ortak adaya, yani gerici faşist “Millet İttifakı” adayına yakın olduklarını açıkladılar. TİP'in o kadar acelesi vardı ki, açıklama yapmak için MYK kampında bulunan Genel Başkanlarını beklemeler bile:

“Genel Başkanımız 2 gündür MYK kampı çerçevesinde yoğun toplantı halinde olduğu için ilgili açıklamayı henüz izleyemediğini ancak bu konuda TİP'in, daha önce kamuoyuyla paylaştığı görüşlerin açık olduğunu, Emek ve Özgürlük İttifakı'nın ortak açıklamasında da altı çizildiği üzere ilkelerimize uygun mutabakat ile belirlenmiş ortak aday seçeneğine daha yakın olduklarını ifade etti”

Okur, bu sözlerdeki telaş ve panik halini kolayca görecektir. EMEP, yılların deneyimi ile hareket eden EMEP, biraz daha az panikledi, daha sakin hareket etti ve “*Ortak adaya açığız. Toplumsal mutabakat oluşmalı. Tek adam gitmeli. Bu olmazsa da ittifak kendi aday arayışına girebilir*” dedi.

Oysa HDP Eş Genel Başkanı Pervin Buldan'ın sözleri “şaka” gibi bir şeydi. Onun sözlerindeki kilit ifade “şu anki karar” ifadesiydi. Bu, aslında böyle bir kararın olmadığına başka türlü anlatımıydı. Sosyal reformist politikanın acemileri, gerici faşist ittifakı yönetime taşımaya o kadar angaje olmuş ki, işin şakasına bile tahammülleri yoktu.

Pervin Buldan aslında gerici faşist ittifakta “panik” havası yaratmayı amaçlamış olmalıydı. Ama, -kavram için okur hoş görsün- burjuva politikanın “kaşarı” olan bu kişiler, Pervin Buldan'ın blöfünü anında gördüler. Oralı olmadılar. Pervin Buldan'ın sözlerini muhatap alanlar da, CHP gibi, alicenaplık yapar gibi “tabii ki aday gösterebilirler, haklarıdır” sözleriyle aslında reste restle karşılık vermiş oldular.

Neyse ki, Pervin Buldan'ın açıklamasından hemen bir iki gün sonra HDP'li yetkililer devreye girdiler ve “düzeltme” işine giriştiler. Önce, “aday gösterildikten sonra” da “ortak aday” için görüşmeler yapılabilir dediler. Yani uzlaşma kapısının açık olduğunu güçlü şekilde “ima” ettiler. Zaten Pervin Buldan da uzlaşmaya kapıyı kapatmamıştı ki! “Şu anki kararımız” ifadesi, kapıyı kapatır gibi yaparken tam kapatmayı önlemek için araya konan ayaktı. Acemi sosyal reformistlerin panik halde anlayamadıkları buydu.

Uzlaşmacı anlayış, daha sonra pazarlığı, “adayınızı gösterin ama göstereceğiniz aday sonra gelip bizi de dinlesin”e indirgediler. En son, HDP'nin diğer Eş Başkanı Mithat Sancar, “*Adayımızı çıkardıktan sonra 'müzakere yönetelim' derlerse hayır demeyiz*” dedi. Bu sözleri anlaşılabilir Türkçeye çevirirsek karşımıza şu çıkar: Seçimlere kadar zamanımız var. Bakmayın aday gösterdiğimizize ya da göstereceğimize, bizimle görüşürseniz adayımızı geri çeker sorunu hallederiz. Uzlaşmacıların, sosyal reformistlerin işleri hakikatten zor. On yılların “kaşarlanmış” burjuva siyasetçileriyle “aşık atmak” kolay değil.

Seçimlerin emekçi sınıflar, Kürt halkı, ezilen, yoksul kitleler açısından bir önemi var mı? Hiçbir önemi yok. Bu seçimde sandık başına gidecek emekçiler, Kürt halkı, yoksul kitleler, işçiler oylarıyla kendilerini kimin ezeceğine, kimin yoksullaştıracağına, kimin katledeceğine karar vermiş olacaklar. Hepsi bu!

Sanki Türkiye ve Kürdistan halkları ömürlerinde, tarihlerinde ilk defa seçim görüyorlarmış gibi, birileri kalkıp iki ülkenin halklarına bu seçimlerin önümüzdeki yüzyılımızı belirleyeceğini söyleyebiliyor.

İki ülkenin emekçi, ezilen halklarını aldatma kastıyla değilse, cehaletten söylenmiş bir söz olarak kabul edilmeli. Ne bu seçimler ne de başka bir seçim, burjuva düzen ve faşist devlet sınırları içinde gelecek yüzyılımızı belirler. Bu düzen içinde yapılan ve yapılacak tüm seçimler, istisnasız biçimde, sadece kendi cellatlarımızı, bizi kimin ezeceğini seçme hakkı tanır bize.

Geleceğimizi değiştirecek, belirleyecek tek şey, sadece bir toplumsal devrim olabilir. Ancak böyle bir devrim bütün sömürücüler sınıfını tarihin çöplüğüne gönderip iktidarı emekçi sınıfların, ezilen halkların eline vererek geleceğimizi kökten değiştirebilir; bu anlamda geleceğimizi belirler.

Seçimler yapılacak mı, yapıp da RTE kaybedecek mi; kaybederse yönetimi devredecek mi? Tüm bunlar belirsiz. Ama, velev ki tüm bunlar gerçekleşti, olacak olan şey, RTE yerine “Kandili yerle yeksan etme” sözü vermiş Kılıçdaroğlu'nun, “faili meçhuller kraliçesi” olmakla övünen faşist Meral Akşener'in, “Hendek Savaşları” döneminin Başbakanı, gırtlığına kadar Kürt halkının ve devrimcilerin kanına batmış Ahmet Davutoğlu'nun yönetime gelmesi... Diğerlerini saymaya gerek yok.

Ve işte ola ki her şey dileklerince oldu, bu adamların yönetime gelmesini birileri bize yani iki ülkenin emekçi halklarına, yoksullarına, ezilen kitlelerine, olumlu anlamda “yüzyılımızın belirlenmesi” olarak yutturmaya çalışıyor.

HDP'nin aday göstermesinden paniğe kapılıp vücut kimyaları bozulan sosyal reformist partiler işte bu asalak, gerici, faşist tayfanın yönetime gelmesi için gece gündüz çalışıyor.

Onlara tavsiyemiz sakın olmalarıdır. Telaşa mahal yok. Siz gerçek telaş ve paniği iki ülkenin emekçileri, ezilen halkları, yoksulları, çıplak ayaklıları gökyüzünü fethe çıktıklarında yaşayacaksınız.

Hazırlıklarınızı o günlere göre yapın! Pek uzakta değil.

İRAN: AYAKLANMA SÜRÜYOR

16 Ocak 2023

İran'daki devrimci ayaklanma neredeyse dördüncü ayında. Ayaklanma hakkında İranlı bir akademisyen, “İsyandan sonra en az 70-80 yıl din bu topraklara geri dönemez. Bu ayaklanmadan sol bir iktidar çıkar. Orta Doğu'da yeni bir Venezuela doğuyor” diyordu. Bu olasılık bütün bölge gericiliğini, başta da Türkiye'deki dinci faşist iktidarı dehşete düşürüyor.

Yine ayaklanmanın ilk günlerinde İranlı bir gazetece, uzun süredir isimleri anılmayan, unutulup yok oldu sanılan devrimci örgütlerin sokaklarda öne çıkmaya başladıklarını haber veriyordu. Kırk yılı aşkın süredir önder kadroları sürgünde mülteci hayatı yaşayan bu örgütlerin ne sosyal medyada ne de başka yerlerde, aylardır süren ayaklanmaya ilişkin kapsamlı bir değerlendirmeleri ya da açıklamaları olmadı. Üstelik devrimci örgütlerin ve partilerin çok uzun yıllardır İran'da kitle çalışması veya yayın çıkarma gibi açık çalışma imkanları olmadı. Ama ayaklanma başlar başlamaz, bu parti ve örgütlerin tabandaki güçleri, sokak çatışmalarında inisiyatifi ele almaya başladılar.

Ayaklanma Kürdistan eyaletinde patlak verdi ve oradan hızla her eyalete, her kente yayıldı. Bu nedenle ayaklanmaya damgasını vuran slogan “Jin, Jiyan, Azadi” oldu. Ancak, tıpkı diğer örgüt ve partiler gibi, Kürt ulusal hareketi de bu süreçte öne çıkmadı. Belli ki ulusal hareket, tıpkı 1980-82 döneminde olduğu gibi, molla gericiliğinin ayaklanmanın tüm faturasını bir kez daha Kürt halkına keserek büyük katliamlara girişmesinin önüne geçme arzusundadır.

Ayaklanma, kısa süre içinde, üniversitelerden petrol sahalarına, sanayi bölgelerindeki fabrikalara dek pek çok alanda konsey örgütlenmeleri ortaya çıkmaya başladı. Aralık ayı ortalarında basına yansıyan bir açıklamada “İran Ulusal Direniş Konseyi” imzası kullanıldı. Konseyler (Şuralar) 1978 İran Halk Devrimi'nden bu yana her ayaklanmada tekrar tekrar kendini gösterdi, inisiyatif aldılar. Eğer İranlı örgüt ve partiler bu süreçte bilinçli olarak öne çıkmıyorlarsa, bu, konseylerin inisiyatifini kırmamak için olmalıdır. Ne olursa olsun, şu bir gerçek ki, İran'ın son ya-

şadığı devrimci ayaklanmada şu ana kadar yaşanan pek çok gelişme, kitle-öncü ilişkilerini yeniden gözden geçirmeyi gerekli kılıyor.

İran devrimci halk ayaklanmasında henüz bir öncü ya da bilinen güçleri temsil eden bir cephe-güçbirliği öne çıkmış değil. Buna rağmen kitle hareketi kendi yolunu buluyor. Ayaklanmanın daha ilk gününden itibaren nihai hedef net biçimde ilan edilmiş bulunuyordu: İslam Cumhuriyetine, mollalara, Diktatöre Ölüm!... Varılacak hedef bu denli net ortaya konunca, yürünen yol da bu hedefe uygun bir biçim kazanıyor. Hedefin netliği kitleye, yürünmesi gereken yolu gösteriyor. Orta yol, uzlaşma veya ara bir çözüm yolu bırakmıyor. “Ya kanlı kavgalı savaş ya da yok oluş; Ya devrim ya ölüm!” bu şiar toplumsal hareketin kendisi tarafından dayatılıyor. Bu sayede, ayaklanma süresince baş gösteren hatalar, kısa süreli yalpalamalar, hedefe giden yolda bir dizi sağlam derse dönüşüyor. Kitleler bizzat kendi deneyimlerinden hızla dersler çıkartarak ilerliyor; ayaklanmanın kendisi hızlandırılmış parti okulu işlevi görüyor, ayaklanmacılar adeta parti eğitiminden geçiyor.

Tarih boyunca yaşanan devrimlerde ve ayaklanmalarda devrimci güçler, eşit koşullara hiç sahip olmadılar, silahların eşitsizliği hep vardı. Yine de, İran’da yaşanan devrimci ayaklanmadaki güçler arası eşitsizlik pek az görülebilen cinstendir. Tepeden tırnağa silahlı, motorize araçlara ve ateş gücü yüksek ekipmanlarla donanmış karşı devrim cephesinin karşısında, muhabere hattına ellerinde kızıl bayraklar gibi dalgalandırdıkları saçlarıyla kadınlar var ve çıplak bedenleri, devasa cesaretiyle halk kitleleri var.

Geçtiğimiz on yılda yaşanan Tunus, Mısır, Gezi gibi, Yeni Evre’nin ilk ayaklanma örneklerinden farklı olarak İran’da devrimci kitleler, kentlerin ana meydanları ve merkez bölgelerinde büyük kalabalıklar halinde toplanmıyorlar. Ama devrim, onlarca kentin binlerce sokağını, yüzlerce kavşağını birer çatışma mevzisi haline getirerek düşman güçlerini aynı anda binlerce noktaya müdahale etmeye zorluyor, hasmının gücünü bu sayede parçalara bölüyor, sürpriz etkisiyle şaşkına çeviriyor. Ve ek olarak, moral üstünlüğü elde tutmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyor.

Moral üstünlük açısından, özellikle “sarı düşürme” eylemleri, dinci faşist mollalar iktidarının tüm kutsal zırhlarını, arkasına saklandıkları tabuları paramparça ediyor, kepaze edip yerlerde sürüyor. Gerçeklesen idamlar ve idam tehditleri karşısında daha hayatlarının baharındaki ayaklanmacılar, insanın boğazını düğümleyen bir cesaretle idam ipleri ellerinde sokaklara çıkıyorlar, “bu son olacaksa sıradaki benim” diye haykırıyorlar, mollaların elindeki idam silahını boşa düşürüyorlar.

Sadece İran’ın değil, bölgedeki diğer dinci faşist iktidarların sermaye

sultanının elindeki en güçlü iki kale, İran'ın cesur ve erdemli isyancıları tarafından yerle bir ediliyor: Aile ve din. Başörtüsünü çıkartıp kızıl bayrak gibi sallayarak sokaklara fırlayan kadınlar burjuva gericiliğin cisimleştiği aileyi, idam tehditlerine, zindanlara, tecavüz ve işkencelere rağmen molla sarıklarını deviren gençler ise, dini yerle bir ediyorlar.

İran'da devrimin geçmesi gereken daha epeyce yolu var. Görünen o ki, İran halkları 1978 devriminin zaferini 1979'da gasp eden ve ülkeyi 40 yılı aşkın süredir Şah'ın faşist iktidarından çok daha karanlık bir rejimle idare eden molla sarıkları altına gizlenmiş tekelci sermayenin elinden iktidarı alacaklar. Ama belirtmeden geçmeyelim: Devrim yenilse bile kesin olan bir şey var; bundan sonra İran'da hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Mollalar bir kez daha devrimi ezmeyi başarsalar dahi, iktidarlarını inşa ettikleri o süngülerin ucunda çok fazla oturamayacaklar.

ÇANTADA KEKLİKLER

19 Ocak 2023

Yılın son gününe dek, proleter nüfusun ağırlıkta olduğu büyük kentlerde kara kış yüzünü göstermedi, adeta sonbahar ılıkığı yaşandı. Oysa birkaç ay öncesine dek, on milyonlarca yoksul emekçi hastalık ve açlıkla dolu, son sınırında bir kriz testine tabi olacaklarından emindiler ve sırf bu nedenle haddinden fazla gerilime maruz kalmışlardı.

Şimdilik kaydıyla, bu son derece yüksek gerilim, can havli bir harekete neden olacak noktaya erişmedi. Kara kış gündemi-gerilimi bir parça geriledi ve bu arada, başka gündemler, geçici süreyle duruma hakim oldu.

Yıl boyu, tekelci sermaye sözcülerinden sokaktaki emekçiye dek, herkesçe beklenen o büyük patlamanın gecikme nedenlerini sık sık masaya yatırıyoruz. En başat ve en derindeki etmen, kuşkusuz, devrimin, içeride cerahat bırakmayacak denli keskin ve yüksek bir enerji birikimine ihtiyaç duymasıdır. Şimdilerde, bir başka geciktirici etmen, ama daha yüzeysel, ama herkesin görüp üzerinde laf edebileceği açıklıkta olduğu için, sadece bu yüzden daha önemli görünen bir etmen birincisine ekleniyor. Seçim tarihinin artık iyice yakınlaşmış olmasından bahsediyoruz. Daha önce dile getirildi, tekrar etmekte zarar yok: Sistemi bir örümcek ağı misali kaplayan çürüme-yozlaşma-sefalet-sefahat dörtgeni, artık emekçi topluma nefes aldırmayan bir bütünlüğe ulaşmıştır.

Burjuva sınıf, ister iktidar ister muhalefetten olsun, bu bütünlüğün tek bir parçasına dokunamaz. Tarikatların çocuklara sistemli tacizi olmadan; Nişantaşı'nın laik sefahati ayakta kalamaz. AVM'lerde çatışan uyuşturucu çeteleri olmadan, bankalar %500 kar artışı açıklayamaz. Her şey birbirleriyle öylesine iç içe ki, hepsini temizlemekle yükümlü toplumsal devrim, köklü, derin, içeride gram cerahat bırakmayacak bir enerji birikimine ihtiyaç duyuyor. Devrimin ihtiyacı bu şekilde zuhur edince, genel hareket bir başlangıç noktası bulabilmek için, tartışmaya yer bırakmayan sağlamlıkta, tüm ayrı parçaları bir araya getirebilecek bütünlüçülükte bir genel bahane arayışını sürdürüyor. Bu denli özgün bir bahane için bekleyiş uzadıkça uzuyor. Hangi gelişmenin bu özgünlüğe sahip olacağını şimdiden bilmek, elbette imkansız ve de gereksiz. Devrimin öncüleri, sadece

ortaya çıkararak genel hareketin çapını, kapasitesini öngörebilirler.

Uygun bahanenin son derece özgün karakteri, sosyal çürümenin derinliği ve çapıyla birleştiğinde, beklenen büyük hareket için zaman hızla geçip gidiyor. Pek çokları bu duruma şaşırıyor; öyle ya, hemen herkesi saran öfke dolu duygular “şimdiye dek böyle kriz görmedik” sözleriyle özetleniyor. Ama gelişmelere derinlemesine bakan Marksist-Leninistler için, gecikmeye şaşma lüksü yok. Tıpkı, her şeyin seçime endekslendiği yanılıgısına kapılma lüksümüzün olmadığı gibi.

Üzerine basa basa vurguladığımız gerçek şudur: Bu topraklarda burjuva sınıfın kutsal ineği yani seçimlere yönelik boş inançlar silsilesi, emekçi sınıflar arasında belirleyici ölçülerde sarsılmıştır. İlgili, ilgisiz her gelişme, seçim güvenliğine dair endişeleri her seferinde alevlendiriyorsa, bunun anlamı, vurguladığımız bu gerçektir. Nitekim dikkat çekici gelişmeler ardı ardına sıralanınca, basında pek çok kişi, artık boykotu tartışmak gerektiğini dile getirmeye başlamıştır. İBB’ye kayyum tehdidi, muhalif basına kaş göz işaretinden cezalar vs, hepsi bir yana, bir süre önce en baba itirafı Babacan yapmıştı:

“YSK’nın bilgi işlem odasına koyarsın iki kişi, alırsın seçimi. Bunlar yaşandı!” İçeriden bir ifşaat, bir itiraf! Ama gerici burjuva muhalefetine ya da “çantada keklik sosyalistler”den, bıraktık halk için, Allah için bile Babacan’a “anlat bilelim, nasıl yapılıyor bu işler?” diye soran oldu mu? Neden sormazlar biliyoruz. Ortalama solun saplandığı parlamenter ahmaklığın derinliği, dünya çapında bile şaşkınlık vericidir. Tekelciliğe hizmetlerinden kuşku duyulmayan Avrupa’nın sosyalist partileri dahi, kendilerini “çantada keklik” pozisyonuna düşürmezler.

Parlamenter ahmaklığın ısrarla gözlerden sakladığı gerçeği, sabırla bir kez daha biz açıklayalım. Bu topraklarda artık genel oyla belirlenen bir politik iradenin sözü edilemez, ama onun yerine Soylugillerin hazırladığı şaibesi su götürmez seçmen listeleri var. Bu çürük taban üzerine inşa edilen 50+1’in her şeyi kazandığı bir seçim oyununda, bir tek hileli oy, genel oy iradesini yok etmeye yeter. Dinci-faşizm için can sıkıcı durum şu ki, hile hurda borsasında bir oydan çok daha fazlasına ihtiyaçları var.

Ekim başında RTE’nin ABD’ye neden gittiği anlaşılamamıştı; Central Park’ta birkaç fotoğraf çekimi haricinde, hiçbir resmi görüşme yapılmadı. Ama o gezinin bir amacı vardı, PBS TV kanalında dikkat çekici bir röportajı yayınlandı. O röportajda, emperyalist efendilerine kafasındaki planı arz etti. Eğer, diyordu RTE, seçim sonuçları çok büyük bir fark ortaya çıkarırsa, iktidarı bırakırım. Ama fark az olursa, kimse beni o koltuktan kaldıramaz. Verilen röportajın mesajı buydu.

Emperyalist efendilerden cevap, Fitch (Morgan Stanley ya da Mo-

odys'de olabilir) raporuyla verildi. Fitch, seçimlere ilişkin farklı senaryoları masaya yatırarak, emperyalizmin hangi yolu onayladığını haber ediyordu. Bu rapora göre, en uygun çözüm, RTE'nin sarayda kalması ama parlamentoda çoğunluğu burjuva muhalefete bırakmasıdır. Bu şekilde, dinci faşist iktidar öfkeyle dolu emekçi yığınlar, işe yaramaz meclisin işe yaramaz çoğunluğuyla teskin edilebilir. Yok eğer hem Saray'a hem meclise dinci faşizm el koyarsa, Fitch raporu doğrudan uyarıyor, halk sokaklara çıkar, ekonomi batır.

Bir tarafta emperyalist efendiler, diğer tarafta dinci faşizm ve gerici muhalefet, adına seçim dedikleri tiyatrodaki senaryoyu yazmış, oyuncuların rollerini belirlemiş. Tüm bu planların belli dereceye kadar önemi var. Peki ya asıl belirleyici aktör yani emekçi sınıflar, gelinen noktada onların tutumu ne?

Geniş emekçi yığınlarda, derin sorunların çözümünü sandıklarda aramayan güçlü eğilimin en son kanıtı, Saraçhane'de toplanan yüzbinlerin "Hükümet İstifal!" sloganlarıydı. Devrimci politika açısından yetersizliğini ve aldatici yönlerini defalarca vurguladığımız bu slogan emekçiler için, gelinen aşamada, sandık dışı yollara yapılan bir çağrı özelliği kazanmıştır. Sloganları duyan Akşener'in, İmamoğlu'nun "Hayır, öyle değil, sandıkla göndereceğiz" sözlerindeki telaş, boşuna değil.

Açlık çekenler için tüm yıl boyunca hiçbir şey iyiye gitmedi, tersine açlık sınırının altına düşenler hızla genişledi. Kimi araştırmalara göre, sayıları 11 milyonu aşan bir nüfusun, açlığın ötesinde, ölümün sınırında yaşadıklarını söylemek, çok acı bir gerçeğin ta gözünün içine bakmak olacaktır. Nitekim, herkesi dehşet içinde ürpertmesi gereken trajediyi, bizzat Tabipler Birliği açıkladı: 5 yaş altı çocuk ölümlerinin en az yarısı yetersiz beslenme, doğru adıyla ifade edelim, açlıktan! Çocuklarını sessizce toprağa veren milyonlarca insanda, onların yüreklerinde patlamayı bekleyen bir volkan olduğunu göremeyenler, sadece parlamenter ahmaklardır.

Ölümün değil ama açlığın sınırında dolaşanlar ise, hükümetin kah para basarak, kah sağdan soldan dilenerek, kah kara para aklayarak çevirdiği kredi borç sarmalına iyiden iyiye yaslanmış durumdadır. Bu sarmal bıçak gibi kesecek "ani duruş" tehlikesi ufuktan kaybolmuyor, tersine tahrip gücü artan bir yığına dönüşüyor. Bu cenahta her şey pamuk ipliğine bağlı. İşte bu nedenle açlık sınırında dolaşanlar, her şeyi altüst edecek bir genel hareketten şimdilik kaçınma eğilimindedir. Sözü edilen tehlike, Birgün'den Ozan Gündoğdu'nun ifadesiyle, bir gecede patlak veren cinsten. Yani bir gecede büyük olaylardan kaçınma tutumunu tersine döndürecek muazzam bir kitle var karşımızda.

Peki ya, bu topraklarda isyanın her daim en dinamik iki unsuru olan iki kesimden, Kürt halkı ve gençlikten ne haber?

Kürt halkı, iki nedenden dolayı bekleyiştir. Birincisi Rojava'daki durum, Kürt halkına, ABD ve Rusya blokları arasında bir "büyük oyun" kurma olanağı tanıyor, bu sayede sorunlarını uluslararası arenaya daha etkin taşıyabiliyorlar. Geçen yüzyıl boyunca giriştikleri tüm ayaklanmalarda "herkes tarafından yalnız bırakılmak" deneyimini tarihsel belleğine kazınmış ezilen Kürt ulusu için bu özgün durum, hiç kuşku yok, içeride dinci-faşizme karşı "can havliyle" yapılacak bir harekete öncülük etmekten alıkoyuyor. İkinci neden, uluslararası arenadakine benzer bir konumu içeride, iktidar ile gerici muhalefet arasındaki çekişmede elde etmiş olmalarıdır. Herkes biliyor ve kabul ediyor ki, Kürt halkı burjuvazinin hangi kanadına destek çıkarsa, o taraf kazanacaktır. Tekelci egemenlik açısından bilinci ve eylem kapasitesiyle devrimci bir halkın, politikaya böyle ipotek koyması kabul edilemez. O nedenle, Kürt halkının politik iradesini felç edecek yasaklar ardı ardına gelecek. İşte o zaman, Kürt halkının, beklemek için çok az gerekçesi kalacak.

Peki ya gençlik nerede duruyor? Onlar tam anlamıyla bir araftalar. Bir tarafta düzenin boydan boya çürümüşlüğü ve umutsuz bir gelecek, diğer tarafta "çantada keklük" sosyalistlerin utanç verici durumları. Gençliği bu araftan çıkaracak olan, bizzat isyanın kendisi olacaktır. İşte o zaman şahit olacağız, bu gençliği ne faşist katliamlar durdurabilecek, ne de çantada keklükler.

BU KAÇINCI ALDANIŞ

22 Ocak 2023

Kılıçdaroğlu, dinci faşist iktidara her kritik anda “hayat öpücüğü” veren; bu iktidarı, deyim uygunsu her seferinde ipten alan bu adam, yine aynı rolü oynamak üzere kolları sıvamış.

Dinci faşist iktidarın başı, RTE, kendisi için en uygun gördüğü seçim tarihini açıklayınca, Kılıçdaroğlu, anında, sorgusuz sualsiz “seçime gidiyoruz” diye fetvasını verdi.

“Sandıklar gelecek. 14 Mayıs'ta seçim olacak. Sandığa gideceğiz.”

Üslubu kesin ve kararlı. RTE'yi “Ekmeleddin vakası”yla Cumhurbaşkanı seçtiği 2014 seçimlerinde kullandığı üslup gibi. O zaman da, hatırlayalım, seçimleri boykotu tartışan, sandığa gitmemeye eğilimli kitleye, önündeki masayı yumruklayarak, “Adam gibi tıpış tıpış sandığa gideceksiniz, demokrasinin gereğini yapacaksınız.” demişti.

İnsanların “adam gibi tıpış tıpış sandığa git”mesine Kılıçdaroğlu'nun değil RTE'nin ihtiyacı vardı. Çünkü çok geniş bir kesim sandık başına gitmeyerek seçimleri “boykot” etme eğilimindeydi; oysa RTE'nin seçimine gölge düşmemesi için en azından “makul” bir katılım gerekiyordu.

RTE'yi seçirme tezgahı hazır. RTE'nin karşısına, dinci faşistlere tepki duyan kitlelerin asla tercih etmeyeceği “Ekmeleddin” konmuştu. Geriye, “makul” bir katılım sağlamak kalıyordu. Kılıçdaroğlu, “tıpış tıpış” küstahlığıyla bu görevi üstlenmişti.

2018 Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde CHP'nin “adayı” ile birlikte tezgahladıkları “adam kazandı”ya değinmeye gerek yok. Ya da, sürecin en başında, 2003'te CHP'nin RTE'ye başbakanlık yolunu nasıl açtığına..

İşte bu adam ve partisi, şimdi RTE'nin seçtirilebileceği yeni bir tezgah için düğmeye basmış görünüyor. RTE'nin ağzından 14 Mayıs tarihini duyar duymaz, talimatı almış emir erini aratmayacak biçimde, anında harekete geçti.

Görevini yerine getirmek için gösterdiği tez canlılık bu sefer onu yarınlıttı. Çünkü, anlaşıldı ki, RTE 14 Mayıs'ı kesin seçim tarihi olarak değil, gericiliğin sembolik tarihi olması anlamında zikretmişti. Dinci faşist yönetimin kadroları şu sıralar kendileri için en uygun seçim gününü tespit etmeye çalışıyorlar.

Bu arada, çiçeği burnunda sosyal reformistimiz TİP Genel Başkanı Erkan Baş, durumun farkında olmadığını ortaya koyan açıklamalar yapıyordu. Bütün burjuva partiler, RTE'nin adaylığını tartışma konusu yapmak bir yana, lafını bile ağızlarına almaz ve seçim tarihi üzerine balıklama atarlarken TİP Genel Başkanı Anayasa'ya göre RTE'nin neden aday olmayacağını anlatıyor ve “tüm muhalefet güçlerine” RTE'nin adaylığını engelleme çağrısı yapıyordu.

Haberi yok, müttefiki HDP bile RTE'nin adaylık sorunu hakkında tek söz etmeden seçimlerin 14 Mayıs'ta yapılmasına onay veriyordu. HDP'nin görüşlerini dile getirdiği bilinen Demirtaş, vakit geçirmeden şöyle diyordu:

“Aşlında Mayıs ayı, Erdoğan'ın gidişi için son derece uygun bir ay. Anlaşılan bu Mayıs, tarihe geçecek güzel bir Mayıs olacak”

Tarihe geçip geçmeyeceğini “bilmiyoruz”, ama RTE'nin adaylık sorunundan tek söz etmeden, seçimlere Mayıs ayında gidilmesine itiraz olmadığını görebiliyoruz.

TİP Genel Başkanı, kendini yasalara, anayasaya, parlamentonun “kutsallığı”na o kadar kaptırmış ki, RTE aday olamaz diye bağırırken, bu aynı RTE'nin aynı yasalara, aynı Anayasaya göre cumhurbaşkanı olma koşullarına sahip olmadığını; buna rağmen RTE'nin 2014'ten beri dinci faşist yönetimin başında cumhurbaşkanı olarak bulunduğunu aklına bile getiremiyor. Şu ancak komedi konusu olabilecek sözleri ciddi ciddi söyleyebiliyor:

“Anayasasının emrettiği gibi Erdoğan üçüncü kez cumhurbaşkanı adayı olamaz. Olmasının bir tane yolu var. Gerçekten bu meseleyi son derece önemli görüyoruz. Partimizin gerek bilim kurulundan hukukçu arkadaşlar gerekse hukuk bürosu meseleye ilişkin çok ayrıntılı çalışmalar yaptık.”

Çok çalıştıklarından, Anayasa kitapçığını didik didik ettiklerinden, hatta ayrıntılı raporlar hazırladıklarından şüphe etmemiz için hiç bir neden yok. Parlamenter ahmaklığın, burjuva yasalara, anayasaya ağzına kadar güvenle dolu olmanın getirdiği bir sonuç. Sosyalizm adına hareket edip, sınıf mücadelesini devrimci komünist perspektiften değil, burjuva liberal perspektiften ele almanın ya da hiç aklına bile getirmemenin kişiyi, bir partiyi getireceği nokta işte bu gülünç durumdur. RTE de, TİP Genel Başkanı'nın kendini paralarcasına “RTE aday olamaz” açıklamasını okurken -okursa tabii- kıs kıs güldüğünden emin olabiliriz. Adam üniversite diploması olmadan, İmam Hatip okulu diplomasıyla -ki bunun da tartışmalı olduğu biliniyor- iki dönemdir devletin tepesine konmuş, bizim TİP Genel Başkanı şimdi kalkmış Anayasa maddelerini sıralayarak, “RTE yeniden aday olamaz” diyor.

Üstelik RTE'nin adaylığını engellemek için kimden medet umuyor? Burjuva muhalefetten. Yani düzenin koruyucularından düzeni karmaşaya sokacak adım atmalarını istiyor. Şu faşist Meral Akşener ya da Ahmet Davutoğlu, vs.vs. “o kadar da değil” diye içlerinden geçirmişlerdir. TİP Genel Başkanı, sosyal reformist siyasetin bu acemisi, RTE'yi, burjuvazinin çıkarları gerektirdiği için, devletin tepesine taşıyanın CHP ve başındaki adamlar olduğunu aklına bile getirmiyor. Şöyle çağrı yapıyor:

“Şu anda bu memleketin önünde daha gerçek bir sorun var. Erdoğan aday olamaz. Hep beraber konuşmamız gereken, tavır göstermemiz gereken konu bu. Muhalefeti kendi içinde çeşitli tartışmalara boğup arada bütün hukuksuzlukları yaparak seçime gitmek isteyen bu iktidara karşı en azından bu başlıkta tüm yurttaşlarımızın, tüm muhalefetin yan yana ve kararlı bir duruş sergilemesi gerektiğini ifade ediyoruz.”

Parlamentar ahlaklık işte böyle bir şey. Parlamentoyu, Anayasayı, yasaları her şey, sınıf savaşımı hiçbir şey sanan sosyal reformist düşüncenin kişiyi getireceği gülünç nokta işte bu.

Ustasından da ders almıyor. Bak ustan nasıl yapıyor bu işi? Lafı eviyor, çeviriyor, “bakacağız” diyor; “burjuvazinin bir kesimini yönetime taşımak istiyoruz” demiyor ama, “Erdoğan'ın kaybetmesinin yolunu bulacağız” diyor; “bulacağız” dediği yolu bir sır gibi saklıyor, aynı şekilde Erdoğan'a kaybettirince kimin yönetime geleceğinden hiç mi hiç söz etmiyor; bunun yerine “Cumhurbaşkanlığı seçimi biraz karışık” diyor; “Erdoğan'ın karşısındaki adaya oy vermek o aday ve arkasındaki güce destek vermek anlamına gelmez” diyor, çünkü diye ekliyor “destek çok güçlü bir sözcük” vb vb. Sen ve arkadaşların ise ne yapıyorsunuz? İki de bir gerici-faşist burjuva ittifaka, “uygun bir aday getirin destekleyelim” deyip duruyorsunuz; “destek” sözcüğünü dilinizden düşürmüyorsunuz; çok açık veriyorsunuz. Bak ustan ne diyor, “destek çok güçlü bir sözcük”! Siz de öyle yapın... RTE'nin karşısına çıkarılacak gerici-faşist ittifakın adayına oy veririz, ama bu ona ve “Millet İttifakı”na “destek anlamına gelmez” diye ekleyin. Açıklaması da kolay, çünkü “destek çok güçlü bir sözcük” diye eklersiniz, olur biter!

Kaç kez uyardık, “ustana bak” diye!

KAPİTALİZM ÇÖKÜYOR, DEVRİMCİ DURUM HER YERDE!

25 Ocak 2023

ABD ile birlikte günümüzün en saldırgan emperyalistlerinden biri İngiltere, grevlerle sarsılıyor. RCN (Royal College of Nursing) sendikasına bağlı hemşireler yeni grev dalgasının ateşleyicisi oldular. Geçen hafta, İngiltere çapında elli beş vakıf hastanesinde iki gün süren iş bırakma eylemi yapıldı.

İngiltere, Galler ve Kuzey İrlanda'da 15 ve 20 Aralık 2022 tarihlerinde de onbinlerce hemşire greve gitmişti. RCN sendikası, bu ayın sonuna kadar anlaşma olmazsa önümüzdeki ayın başlarında tekrar greve gidileceğini açıkladı.

İngiliz işçi sınıfı ve diğer emekçileri geçen yılın ortalarından beri sayıları binleri bulan kitleler halinde grev, iş bırakma ve gösteriler yapıyorlar. Emekçi sınıfların hareketliliğini kısaca özetleyen bir haber:

“Ulaşım çalışanları, itfaiyeciler, doktorlar, hemşireler, öğretmenler, postane işçileri, havalimanı çalışanları, yüksek öğrenim görevlileri ve avukatlar önümüzdeki aylarda grev yapabileceğini duyuran çalışma kollelerinden sadece bazıları.

“Haziran ayında İngiltere, İskoçya ve Galler’de demiryolu işçileri son 30 yılın en büyük grevine çıkmış, yapılan yüzde 4’lük zam teklifinin ve işçi çıkarma taleplerinin kabul edilemez olduğunu savunmuştu.

“Bu greve 40 binden fazla işçi katıldı ancak yapılan görüşmeler sonuçsuz kaldı ve demir yolu işçileri bugün tekrar greve çıktı.”

İngiltere’de emekçi sınıfların durumu kısaca böyle. Peki ya Avrupa’nın bir başka saldırgan emperyalisti olan Fransa’da durum nasıl? 19 Ocak’ta yani bir kaç gün önce iki milyon işçi, emekçi, öğrencinin katıldığı eylemin kısa özeti şöyle:

“... başta Paris, Marsilya, Lyon, Toulouse, Lille ve Nantes olmak üzere... toplu taşıma sistemleri ve şehirler arası trenler tamamen durdu, okullar kapandı ve kamu hizmetleri verilmedi. Orly havalimanında da 5 uçuştan biri iptal edildi... Kamyon şoförleri, kuryeler, petrol rafinerisi işçileri ve dağıtım şirketleri de greve katıldı.”

Bu, Fransız işçi sınıfı ve emekçilerinin son yıllardaki ilk eylem dal-

gası değildi. 2019'da Fransa tarihindeki en büyük grevlerden biri daha yaşanmıştı.

Eylemler birbiri ardı sıra geliyor. Daha önemlisi, Avrupa işçi sınıfının eylemleri bu iki ülkeyle sınırlı değil. Grevler, gösteriler, çatışmalar, hükümetlere meydan okumalar her yerde. İngiltere'den Balkan ülkelerine kadar, işçiler, emekçiler, gençlik birbirinden öğrenerek eylemlerini daha ileri bir noktaya taşıyor.

Kitle eylemlerinde artış, eylemlerin polisle, devlet güçleriyle çatışmalı geçmesi, emekçi sınıfların ve yoksul kitlelerin sürekli, artan ve eylemli bir dayanışma içinde olmaları giderek öne çıkan çizgilerdir. Hem emekçilerin kitle eylemlerinde hem de eyleme katılan emekçilerin sayısında geometrik bir artış gözle görülür biçimde ortada.

Dünya burjuvazisi, bütün ülkelerde ipleri elden geçiriyor, eski yöntemlerle yönetemez hale geliyor. Burjuvazi, emekçi sınıfları egemenlik altında tutabilmek için hemen bütün ülkelerde zora daha çok başvurmak zorunda kalıyor.

Bütün bu büyük çalkantının arkasında, temelinde kapitalizmin dünya çapındaki bunalımı yatıyor. İşçi sınıfının emperyalist ülkeler başta olmak üzere, hemen tüm kapitalist ülkelere yayılan grev, gösteri ve direnişleri kapitalizmin bunalımının nedeni değil, kapitalist bunalımının sonucudur. Ama, kapitalizmin bunalımının yol açtığı bu sonuç bir kez ortaya çıktıktan sonra, bu sefer kapitalizmin bunalımını derinleştiren bir nedene dönüşüyor.

Kuşkusuz, yukarıda ana çizgileriyle konan tablo, bir devrimci durumun emperyalist ülkeler dahil, emperyalist-kapitalist sistemin tüm ülkelerinde ortaya çıktığını gösterir. Buradan bir kez daha Marx-Engels'in 1848 Fransız Devrimlerinden sonra ulaştıkları sonuca ulaşıyoruz:

“Yeni bir devrim, ancak yeni bir bunalımın ardından gelebilir. Ama biri ne kadar kesirse, öteki de o kadar kesindir.”

Emperyalist-kapitalist sistemin tüm ülkeleri saran, etkisi altına alan bu bunalımı arızı, gelip geçici bir bunalım değil. Aksine, kalıcı ve her geçen gün derinleşen, şiddetlenen bir bunalımdır. Şimdiki bunalımı, önceki bütün bunalımlardan ayıran temel karakteristik çizgi bu. Bunun temel nedenlerinden biri, sermaye birikimi ve merkezileşmesinin geldiği dev boyuttur. “Kapitalist üretimin gerçek engeli sermayenin kendisidir.” İşte bu engel, birikerek ve merkezileşerek öyle dev boyutlara ulaşmış bulunuyor ki, kapitalist üretimi sürdürülemez hale getirmiştir.

Emperyalistlerin bu duruma buldukları “çözüm”, dünyayı yıkıma götürecek bir savaştır. Uzun yıllar boyu hazırladıkları ve hazırlandıkları Ukrayna-Rusya savaşı işte böyle ele alınmalıdır. Şimdi, Asya Pasifik'ten

Avrupa'nın ortalarına kadar her yerde savaşa hazırlanıyorlar. Bu çok açık.

Fakat, bu tablo, emperyalistlerinin ellerinin son derece rahat olduğu biçiminde anlaşılmaz, anlaşılmamalı. Aksine, dünyayı bir nükleer savaşın eşiğine getirecek denli çılgınca politikalarının arkasında bir varoluş savaşı içinde olduklarını bilmeleri var.

İşte İngiltere'den Fransa'ya, oradan tüm Avrupa'ya ve dünyanın geri kalan kıtalarına yayılan grevler, isyanlar, ayaklanmalar, devrimler emperyalistlerin ellerini kollarını bağlayan en güçlü gelişmedir.

Devrimler dalgası bütün dünyaya yayılıyor; bütün dünyayı etkisi altına alıyor.

TARİHSEL SEÇİM

28 Ocak 2023

Bizi az çok tanıyan, bilen, takip eden okur böyle bir ifadenin bize ait olmayacağını bilir.

Bu ifade, emekçi sınıfların, yoksul kitlelerin, Kürt halkının devrimci öfkesini, yıkıcı enerjisini burjuva düzen sınırları içinde tutmak isteyenlere ait.

Diyorlar ki, önümüzdeki seçim Türkiye tarihinin en önemli seçimi olacak; diyorlar ki, seçime kadar geçecek şu bir kaç ay önümüzdeki yüz-yılımızı belirleyecek.

Yalan ve demagoji ne kadar inanılmaz boyutlarda olursa, o kadar ikna edici olacağını düşünüyor olmalılar.

Tümüyle yalan ve sınır tanımaz bir demagoji olduğunu; birleşik devrimin toplumsal güçlerini yani işçi sınıfını, yoksul kitleleri, gençliği, kadınları, Kürt halkını devrimci eylem yerine sandık başına çekme amacıyla söylendiği çok açık.

Türkiye tarihinde “çok partili” seçimlerin başlangıç tarihi kabul edilen 1946'dan bu yana yapılan tüm seçimler emekçi sınıflara, Kürt halkına, yoksul kitlelere kendilerini kimin ezeceğine karar verme şansı tanımaktan başka bir işe yaramadı. Yarayamazdı da..

Burjuvazi ve bu sınıfın egemenliğinin zor aracı olarak devlet, toplumun ezici kesimini oluşturan sömürülen sınıfların, bırakalım gerçek temsilcilerini, uzlaşmacı, sosyal reformist partilerin dahi parlamentoda çoğunluk sağlamalarına hiç bir zaman izin vermedi; vermez de...

Bu yüzden, gerici-faşist burjuva muhalefeti bir tarafa bırakırsak, sosyal reformist partiler, emekçi sınıfları, Kürt halkını bu seçimlerin önüne ikna etmeye çalışıp sandık başına çağırırken, burjuva parlamentonun tarihi üzerine tek laf etmeme konusuna özel bir dikkat gösterirler.

Örneğin, TİP, 1965 seçimlerinde on beş vekil çıkarınca burjuva parlamentonun 1969 seçimlerinde neden “Milli Bakiye Sistemi”ni değiştirdiği üzerine tek laf etmezler. 94' seçimlerinde DEP'in çıkardığı on dört vekilin başına neler geldiğini hatırlatacak tek laf etmezler.

Ama o kadar geçmişe gitmeye gerek var mı? 2015 seçimlerinde dinci

faşist parti AKP Meclis'te çoğunluğu kaybedince seçim sonuçlarını tanımayarak hükümeti gasp edip, altı ay sonra yeni bir seçim düzenlemedi mi? Ve son olarak, 2019'da İstanbul Belediye Başkanlığı seçimlerini kaybedince, üstelik bir gerici burjuva politikacıya karşı kaybedince seçimleri iptal etmedi mi; dahası, HDP'nin kazandığı hemen hemen tüm belediye başkanlıklarına “kayyum” atamadı mı yani aslında seçimleri iptal etmedi mi?

Bu seçimlerin farklı bir mecrada akacağına inanan var mı? Bizzat Kılıçdaroğlu'nun “Sanki biz başvursak YSK gelecek, hukuka uygun, anayasaya uygun karar verecek. Yargıya, Yüksek Seçim Kurulu'na güvenmiyoruz; bu kadar açık” aleni itirafları bile durumu yeterince resmetmiyor mu?

Seçimlerle düzeni değiştirecekleri, dahası faşizmi yıkacakları yalanını birleşik devrimin toplumsal güçlerinin; emekçi sınıfların, yoksul kitlelerin, Kürt halkının, gençliğin, kadınların gözlerinin içine baka baka iddia edenlerin ağızlarına almaktan özenle imtina ettikleri gerçekler işte böyle.

Burjuva düzenin seçimlerle, parlamentoda çoğunluğu elde etme yoluyla, düzen içinde büyüye büyüye değiştirilebileceği iddiası, düzenle, burjuvaziyle uzlaşma düşüncesine sahip olanların yüzyıldan fazla dillendirdikleri bir yalandır.

Sosyalizm adına hareket edip kitleleri bu yalanla aldatanların dile getirmekten, ağızlarına almaktan özenle kaçındıkları konu, işçi sınıfının devrim sırasında burjuva devlet karşısındaki görevleridir. Bu konu, burjuvaziyle uzlaşmak için emekçi sınıfları, devrimin toplumsal güçlerini düzen sınırları içinde tutmayı görev edinmiş sosyal reformist partilerin, uzlaşmacıların Aşil topuğudur.

“Askeri ve bürokratik makinayı” yani devleti başka ellere geçirmek değil ama yıkmak, burjuva egemenliği, burjuva düzeni yıkmayı amaçlayan her gerçek devrimin ilk koşuludur. Yıkma eylemi, seçim oylarıyla değil, zor araçlarıyla yerine getirilir. Zor yani ayaklanmış kitlelerin devrimci zor eylemi, doğmakta olan her yeni toplumun ebesidir.

Amacı isteyen, aracı da istemeli, yaratmalıdır. Bu olmadan, bu konuyu ele alıp çözümü üzerinde durmadan, devrimin toplumsal güçlerini bu konuda aydınlatmadan “yıkma” eylemi üzerine söylenen her söz kitleleri aldatma amaçlı olarak görülmeli.

Sosyal reformist partilerin bugünlerde “radikal değişim”den, “yıkma”tan söz ediyor olmaları bize onların “devrimci” olduklarını değil, sadece ortamın son derece devrimci olduğunu, devrimin güncelliğini, burjuva egemenliği bir devrimle yıkmanın koşullarının hızla olgunlaştığını anlatır.

Gerçekten de önümüzdeki yüzyılımızı tayin edecek gelişmelerden geçiyoruz. Ama yüzyılımızı tayin edecek gelişmeler, sosyal reformist partilerin, uzlaşmacıların iddia ettikleri gibi seçimler ve seçim sonuçları değil. Çünkü, önümüzdeki seçimler nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın işçi sınıfının, emekçilerin, ezilen halkların, kadın ve gençlerin yazgısı değişmeyecek. Seçimlerin sonucunda olabilecek en “köklü” değişim, burjuvazinin gerici-faşist bir kanadının yerine bir başka gerici-faşist kanadının geçmesi olacak. Tıpkı, bugüne kadar olup biten tüm seçimlerde olduğu gibi...

Önümüzdeki yüzyılımızı tayin edecek gelişmeler, tıpkı İran'da olduğu gibi, nerede ve nasıl patlak vereceği belli olmayan eli kulağındaki isyanlar ve halk ayaklanmalarının yol açacağı toplumsal devrimdir. Bu devrimin ilk koşulu hazır askeri ve bürokratik makinayı, yani faşist devleti yıkmak olacaktır.

Emeğin, halkların kurtuluşuna açılan ilk kapı böyle bir devrimle tüm iktidarın fethidir. Yüzyılımız işte böyle belirlenecek!

KAPIDAKİ FELAKET VE SEÇİMLER

31 Ocak 2023

Kısa bir zaman aralığında muhtemel bir dünya savaşıyla ilgili birbirinden bağımsız görünen üç ayrı yerden açıklamalar gelince, sorunu bir kez daha ele almak zorunlu oldu. Dünya tarihini derinden etkilemekle kalmayacak, ama insanlığın yazgısını belirleyecek böyle bir tarihsel gelişme olasılığı üzerinde ne kadar durulsa yeridir.

Üstelik, topyekun devletler arası bir savaş ihtimali artık düşünen aydın kafalar arasında da tartışılıyor. Daha ileri gidip üçüncü dünya savaşının başladığını ileri süren aydınlara da daha sık rastlamaya başladık. 20 yıl önce “İmparatorluktan Sonra: Amerikan Düzeninin Çöküşü” kitabını yazan Fransız entelektüellerinden Emmanuel Todd böyle düşünen aydınlardan biri.

Emmanuel Todd, Ocak ayının ortalarına yakın tarihte, Fransız Le Figoro'da, “Üçüncü Dünya Savaşı Başladı” başlığıyla yayınlanan söyleşisinde şöyle diyor:

Rusya-Ukrayna savaşının “sırtını Çin’e dayamış olan Rusya ile genel anlamda Batı ülkeleri arasındaki küresel bir ekonomik karşılaşmaya dönüşüğü ve bir dünya savaşı halini aldığı yadsınamaz bir gerçek.”

Leninist Parti, emperyalistlerin ve onların uydusu olan devletlerin hazırlıklarına bakarak, böyle bir topyekun savaş ihtimalinin arttığına, emperyalistlerin ve onların fino köpeği durumundaki uydu devletlerin topyekun bir dünya savaşını kışkırtmak için ellerinden geleni yaptıklarına yıllar önce ve ısrarla işaret etmişti.

Leninist Parti'nin dayandığı gerekçeler oldukça yalındı: Emperyalist-kapitalist sistem çöküş halindeydi. Yani bir varlık yokluk savaşı içindeydi. Bu savaşı kazanmak için dünyayı bir yıkım savaşına sürüklemekten çekinmeyecekti. Rusya-Ukrayna savaşıyla birlikte bu hazırlıklar artık daha aleni, gizlenemez hale geldi. Üç örnek vermekle yetineceğiz. Birinci örneğimiz, kudurgan bir faşist saldırganlık içindeki Polonya'dan.

Polonya'da yönetimdeki partiyi kastederek “*Savaş Partisi 'firariler üzerine' bir yasa tasarısı mı hazırlıyor*” diye soran bir Polonya dergisi şöyle devam ediyor:

“Ne de olsa Polonya'nun aktif olarak savaşa hazırlandığı bir sır değil ve bu gerçek gizlenemez. Tarihi toprakları bir kez daha geri verme arzusu, hükümetimizi yalnızca Ukrayna'ya ele geçirme planının bir parçası olarak yalan söylemeye ve hareket etmeye zorluyor. (...) Durumun artık çok gergin ve tehlikeli olduğunu söylemek yanlış olmaz. Her şey, Polonya makamlarının Polonya halkı için akıl almaz bir katliam hazırladığını ve Batı Ukrayna'nın bir bölümünü Polonya'ya katmak için her şeyi yapmaya hazır olduğunu gösteriyor.”

Polonya'nın üzerinde tarihsel hak iddia ettiği Ukrayna'nın Batı Bölgelerini ilhak etmek için sabırsızlıkla beklediğinden kuşku yok. Amaçlarına ulaşabilmek için önce sürmekte olan Rusya-Ukrayna savaşında Rusya'nın kesin bir yenilgiye uğratılması gerektiğini biliyor ve tam da bu nedenle topyekun bir dünya savaşını kışkırtıyor. Ama biz Polonya'nın ilhak amaçlarını şimdilik bir kenara koyup, topyekun bir dünya savaşı için başka hazırlıklara göz atalım. Başta sözünü ettiğimiz üç haberden ikincisi “ABD'li generalden ‘İki yıl içinde Çin ile savaşa hazır olmalıyız’ mesajı” başlığıyla verilmiş.

ABD'li general dedikleri, ABD Hava Kuvvetlerine bağlı Hava İntikal Kuvveti'nin Komutanı Orgeneral Mike Minihan. Askerlerine, “7 metreye kurşun atın, kafasına nişan alın” diye öğütte bulunan bu eli kanlı olduğu her halinden belli general, “Umarım yanılıyordum ama hissim o ki 2025'te Çin ile savaşacağız.” Ancak generalin “hissi” değil, hazırlıkları önemli. “Umarım yanılıyordum” dediğine bakılmasın, ABD'li asker, birliklerinin böyle bir çatışma ihtimaline karşı hazırlık yapmalarını ve bu konudaki çalışmalarını Şubat ayının sonuna kadar rapor etmelerini bildiriyor. Öyle anlaşılıyor ki, önümüzde en az daha iki yıl var topyekun bir dünya savaşı için.

Üçüncü haber NATO'dan. Haberin başlığı NATO'nun, bu emperyalist savaş makinasının plan ve hazırlıklarını ortaya koymaya yetiyor: “NATO: Rusya ile doğrudan çatışmaya hazırız!” Açıklama NATO Askeri Komitesi Başkanı Koramiral Rob Bauer'e ait. Ama bu açıklamanın bir başka özelliği, NATO'nun Rusya'ya karşı bu savaş politikasının nedeni hakkında güçlü ipuçları vermiş olması: “Eski Sovyetler Birliği'ne dönüştürebahsediyoruz.”

Doğru ya da halüsinasyondan ibaret, ama NATO'nun, dolayısıyla emperyalistlerin asıl korkusu bu!.. Fakat, dediğimiz gibi, nedenler ya da savaşın yol açabileceği, açması kaçınılmaz olan sonuçlar şimdilik konumuz dışı. Burada işaret etmek istediğimiz nokta, emperyalist devletlerin emirlerindeki dev savaş aygıtı NATO ile birlikte dünyayı, insanlığı nasıl bir yıkım savaşına sürükledikleridir.

Bu savaş hazırlıklarının kısa vadede Türkiye ve Kürdistan'daki seçimler üzerinde olasıdan öte kaçınılmaz etkilerine gelince... Sorulması gereken soru şudur: ABD ve NATO, Türkiye'de nasıl bir iktidarla ve kimle savaşa gitmek ister?

Bu sorunun yanıtı oldukça açık: RTE ve dinci faşist yönetim. Dinci faşist yönetim ve onun başı, Rusya-Ukrayna savaşında Ukrayna'ya sağladığı yaşamsal destekle NATO, ABD, İngiltere ve diğer emperyalistlerin minnet duygularına defalarca mazhar oldu. RTE, Rusya'yı ufak tefek, önemsiz şeylerle oyalarken Ukrayna'ya yaşamsal destek sağladı. Böylece, Türkiye'nin böyle temel meselelerde iki yüzlü politikalarını bir kez daha göstermekle kalmadı ama emperyalistlere sadakatini de kanıtlamış oldu.

Emperyalistlerin ve NATO'nun Ortadoğu'da günümüzde gereksindiği en önemli şey, birleşik devrim tehlikesinden kurtulmuş ve büyük bir savaşta yanlarında görecekları bir Türkiye'dir. Bu ihtiyaç en iyi RTE ve dinci faşist yönetim tarafından karşılanır. RTE ve yönetimi, bu konuda ABD ve diğer emperyalistlere rüşdünü fazlasıyla kanıtlamıştır.

Birleşik devrimi bastırarak ve emperyalistlerin saflarında kararlılıkla yer alacak bir yönetim isteği Türkiye'nin gerici-faşist burjuva muhalefetinin de istek ve arzusudur. Adına "Millet İttifakı" denen gerici-faşist burjuva muhalefet, tam da bu yüzden her zaman değil, ama her kritik durumda RTE ve dinci faşist yönetimine destek olmuştur. Elbette emekçi sınıfların, yoksul kitlelerin ilk bakışta anlamayacakları bir gizlilik ve örtülü biçimlerle.

Bu sefer örneğimiz, Meral Akşener'in eski "kanka"larından faşist Ümit Özdağ'dan. Faşistten al haberi misali, İYİP ve lideri asena (dişi kurt anlamındadır) Akşener'in 2018 Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde RTE'ye nasıl destek verdiğini şöyle anlatıyor:

"Geçen seçimde neden seçim ikinci tura kalmadı? Meral Akşener son bir ayda çalışmalarını durdurdu. Kampanya başladığı zaman oyları yüzde 16'ydı. Yüzde 7'ye kadar düşmesine müsaade etti. Meral Akşener'in aldığı oy kadar oy alsaydı seçim ikinci tura kalırdı. Bilerek yapıldığını biliyorum.

'Meral Akşener'in siyasal kampanyasını yöneten yönetici seçimlerden bir ay önce Meral Akşener'in kendisini Ankara'ya çağırıp, genel merkezde dinlenmeyen odaya götürüp, 'Erdoğan'ı cumhurbaşkanı seçiyoruz. Bana gerekçesini sorma' dediğini ben partiden ayrıldıktan sonra bana anlattı. 'Bunu açıklarsanız inkar ederim' dedi."

Bu arada bu iddianın üzerinden günler geçmesine rağmen, Meral Akşener'den ya da adı zikredilmeyen "kampanyayı yöneten" yöneticiden herhangi bir açıklamanın gelmediğini hatırlatalım.

Aynı seçimlerin CHP'nin adayı ve Kılıçdaroğlu ikilisinin tezgahlandığı “adam kazandı” numarasıyla noktalandığını göz önüne alırsak tablo tamamlanmış olur.

Gerici-faşıst “Millet İttifakı”nın seçimleri kazanmamak için çevirdiği dolaplar komedi skeçlerine bile konu olurken aldatılmaya doymayan sosyal reformist partilerin bu burjuva ittifakı yönetime taşımak için gösterdikleri gayretkeşliğe ne demeli!

HALKI SEÇENEKSİZ BIRAKMAMAK?

3 Şubat 2023

Çaresiz ve şaşkınlık! Aylardır gerici-faşist burjuva ittifakına çağrı yapıyorlar “gelin birlikte ortak mutabakata varalım, ortak aday çıkaralım” diye. Gerici-faşist Millet İttifakı'ndan “tık yok, ses yok”.

“Ortak mutabakat” dediklerine de bakmayın. “Mutabakat”ı aralarında Ahmet Davutoğlu, Ali Babacan gibi dinci faşist iktidarın mimarlarından tutun da, Sivas katliamı sanıklarından Temel Karamollaoğlu'nun bulunduğu gerici-faşist ittifak kendi içinde yapacak, sosyal reformist partiler de bu “mutabakat”a imza atıp ortak olacaklar hepsi bu.

Yani “mutabakat”ı gerici faşist partiler kotaracaktı, sosyal reformist partiler de ortak olacaklardı. Ama işte şu “kadir bilmez” burjuvalar buna bile yanaşmadılar. Bırakın yanaşmayı, kendilerine “aylardır” seslenen sosyal reformist partilere dönüp bakmadılar bile..

Dinci-faşist yönetim ve onun başı yerine burjuvazinin bir başka gerici-faşist ittifakını yönetime taşımak için uğraşp didinen; neredeyse kendini paralayan sosyal reformist partilerin hal-i pür melali işte böyle...

Şimdi içine düştükleri bu utanç verici durumdan sıyrılmak, en azından durumun ağırlığını hafifletmek için akla hayale gelmez saçmalıklar ileri sürüyorlar.

Bu saçmalıklardan birincisi, “faşizmin kurumlaşmasını engellemeye” çalıştıklarıdır. Üzerinde hiç düşünülmeden ortaya atılmış bir saçmalık olduğundan şüphe yok.

Faşizm, Türkiye ve Kürdistan'da dinci-faşist iktidarla birlikte değil, bu iktidarın ve AKP'nin daha esamesi okunmazdan on yıllar önce, 12 Mart 1971 askeri faşist darbesiyle kurumlaşmaya başladı. 12Eylül 1980 askeri faşist darbesiyle tekeli sermaye sınıfı bu kurumlaşmadan eksik kalanları tamamladı ve perçinledi.

Böylece, devlet, Milliyetçi Cephe iktidarlarının faşistleştirme icraatlarını sayarsak, yirmi yıl içinde, 1990'lara doğru, dört başı mamur bir faşist devlet oldu. Tekeli sermaye sınıfı, özellikle '80 askeri darbesinden sonra, devletin akla gelebilecek tüm kurumlarını faşistleştirmekle kalmadı, ama Türk-İslam sentezinden oluşan ideolojiye uygun olarak dinci-

faşist kesimi de devletin içine yerleştirdi. Daha da ileri gitti, mafya artıklarını devletle iyice bütünleştirdi. Böylece mafya, faşist paramiliter güç olarak devletin yapısında yer aldı.

Dinci faşist iktidar ve onun başının marifeti, hazır bulduğu bu faşist devlet aygıtını iç savaşın gereklerine uygun olarak, toplumsal devrime karşı daha acımasız, daha sert bir savaşın içine gözü kara biçimde sokmaktır. 12 Eylül askeri faşizmini uygulayan bu devlet faşist değil miydi de şimdi “faşizmin kurumlaşmasını engellemeye çalışıyoruz” yalanını utanmadan ortaya atıyorsunuz!

Mehmet Ağarların bin operasyon yaptırdığı devlet aygıtına, köyleri yakan, binlerce ve binlerce insanı katledip ortadan kaldıran, 1990'lı yılların devletine değinmiyoruz bile!.. Tepeden tırnağa faşist kadrolardan oluşan JÖH, PÖH, MİT, Özel Birlikler, Ordu, Emniyet Teşkilatı... tepeden tırnağa faşist kadrolarla doldurulmuş Yargı, Zindanlar, Bürokrasi'ye rağmen “faşizmin kurumlaşması” halen tamamlanmamış” mı diyorsunuz? Faşistleştirilmekten korunması gereken devlet kurumlarını da bir saysanız da anlasak!

Elbette, bütün bu yalan ve demagojilerin gerici-faşist Millet İttifakı'nın kuyruğuna takılmayı haklı çıkarmak için uydurulduğunu biliyoruz.

Sosyal reformist partiler, emekçi sınıfların, Kürt halkının devrimci enerjisini “Millet İttifakı” adındaki gerici-faşist burjuva koalisyonu yönetime taşımak için kullanmanın ne büyük bir bataklık olduğunun farkında olarak “Millet İttifakı”yla aralarına mesafe koymaya çalışıyor gibi yapıyorlar. Bunun için uydurdıkları bir başka inci “Millet İttifakı”nın “restorasyon” çabalarına karşı çıktıklarıdır.

Diyelim ki, “Millet İttifakı” burjuva düzenin partileri olarak, düzeni restore etmek, düzenin yırtık sökülük yerlerini dikmek, aksayan yanlarını tamir etmek vb. istiyorlar. Bundan doğal bir şey olamaz. Ama, sosyal reformist partilerin, uzlaşmacıların yanıt vermesi gereken soru şudur: Siz bu gerici-faşist ittifakın “ortak” adayı ile mi bu düzeni yıkacaksınız? Emekçi sınıflara, Kürt halkına, yoksul kitlelere verdiğiniz “bu düzeni yıkmak” sözünü böyle mi yerine getireceksiniz?

Gerçek ise tam tersi. “Millet İttifakı” adı verilen gerici-faşist burjuva ittifakı, bu düzeni, bütün faşist niteliği ile sürdürecektir bir ittifaktır. Düzeni restore etmek isteyen sosyal reformist ve uzlaşmacı partilerdir. Düzenin yırtığını söküğünü dikmek, “daha yaşanabilir” hale getirmek, aksayan yönlerini düzeltmek isteyenler bunlardır. Örneğin, güçlendirilmiş parlamenter sistem bu partilerin ağızdan düşürmedikleri bir hedeftir. Bunlar bir yandan bu düzeni böyle restore etme hedeflerini açıklarken diğer taraftan “düzeni yıkmak”tan söz ederler.

Bu partilerin gerici-faşist ittifakı “tek adam rejimine karşı” destek-leyelim derken düştükleri açmazı ve utanç verici durumu örtmek için uydurdukları bir başka inci “halkı seçeneksiz bırakmamak” oldu. Gerici-faşist ittifak, verdikleri tüm açık çeklere rağmen onları muhatap alıp bir görüşme dahi yapmayınca “halkı seçeneksiz bırakmama” bahanesiyle mecburen kendi adaylarını belirleme yoluna gittiler.

“Aylardır ortak mutabakat diyoruz, mümkünse birinci turda bu işi bitirelim diyoruz, mümkünse tek adayla bunu bitirelim diyoruz ama tık yok, ses yok. Şimdi biz halkımızı seçeneksiz bırakamayız.”

Oysa emekçi sınıflar, Kürt halkı, yoksul kitleler tarihin hiç bir döneminde sömürü düzenine, egemen sınıflara karşı “seçeneksiz” kalmadılar. İsyân, ayaklanma, devrim her zaman toplumun bu sınıflarının, ezilen halkların seçeneği olmuştur. İşçi sınıfına, emekçilere, yoksul kitlelere, ezilen halklara düzen içi çözümü “seçenek” olarak sunmak toplumun bu sınıf ve kesimlerini ebedi köleliğe mahkum etmektir.

“Halkımızın seçeneği”, bu düzen içinde ölmüş eşeğe dönen parlamentoyu yeniden ihya etmek, kendilerini ezmekten başka bir şey yapamayacak olan bir Cumhurbaşkanı seçmek değil, bu kurumlarla birlikte bütün düzeni, düzenin bütün kurumlarını bir toplumsal devrimle dağıtmaktır.

Dinci faşist iktidara ve onun başı RTE'ye karşı emekçi sınıflarda, Kürt halkında, yoksul kitlelerde, kadın ve gençlik arasında büyük bir devrimci öfkenin biriktiği kesindir. Bu, öfke, kin gibi yıkıcı, şiddetli duygular özünde faşizme ve sermaye sınıfına, daha yalın bir ifadeyle, zenginler sınıfına karşı beslenen duygulardır.

Burada sorun şudur: Bu yıkıcı devrimci öfke, sınıf savaşında nereye ve nasıl yöneltilmeli?

Sosyal reformist partilerin bu soruya yanıtı şöyle: Faşizmin kurumlaşmasını önlemek, halkı seçeneksiz bırakmamak, kitleleri siyasetin içine çekmek için bu birikmiş devrimci enerjiyi burjuva sınıfın bir kesimini, gerici-faşist burjuva ittifakını yönetime taşımanın kaldırıcına dönüştürmeliyiz.

Leninist Partinin yanıtı ise şöyle: Bu yıkıcı devrimci enerjiyi birleşik devrimimizin kaldırıcısı haline getirmeliyiz. Aradaki fark büyüktür; fark yüz seksen derecedir.

DAYANIŞMAYA!

6 Şubat 2023

Yine bir gece vakti, en kötüsünden bir kış vakti vurdu deprem. Maraş/Pazarcık depremin merkez üssü. Uzun ve şiddetli. Ve çok geniş bir bölgede yıkımlara yol açtı.

Erzincan, Malatya, Amed, Adıyaman, Gaziantep, Kahramanmaraş, Adana, Osmaniye, Antakya... her yerde enkaz, yıkım. Göçük altında binlerce can.

Sermaye iktidarı her zamanki güvenilmezliği ve sahtekarlığı ile karşımızda. Ne verdiği bilgiler birbirini tutuyor, ne eli kulağında bir felaket karşısında herhangi bir hazırlık var. İnsanlarımız sosyal medyalarda, göçük altından mesajlar gönderiyor, yardım çılgınlıkları yeri göğü kaplıyor. İktidar rakamlarla oynama, durumu insanlardan saklama derdinde. Bir kez daha, insan vasfını yitirmiş “insanlar” timsah gözyaşları eşliğinde ekranları dolduruyor!

Ne desek boş, ne dense az!.. İnsanları kitleler halinde topraklarından koparıp yığıldıkları şehirlerde, katlanılmaz şartlarda bir yaşam dayatıp “çarpık kentleşme” diye ortalıkta gezip durmalarına mı; deprem yardımlarıyla bütçe denkleştirmelerine mi; arama-kurtarma konusundaki korkunç yetersizliklerine mi; tüm yaşamımızı kalitesiz betonlara boğmalarına mı; deprem toplanma alanlarının talanına mı... Hangisinden bahsedelim, ne diyelim! Çürüme, yozlaşma, akıl almaz bir bencillik, doğanın ve toplumun tümden imhası... Kapitalist düzenin insanları getirip bıraktığı nokta bu!

Tüm gözenerlerinden kan ve irin akarak doğan bir sistem, işçi ve emekçilere, tüm yoksullara cehennemi yaşatan bir sistem, elbette her tür “doğal felaketin” en büyük suç ortağıdır. Onun yıkımlarının katlanarak artmasının baş sorumlusudur. Milyonlarca insanı ve tüm bir doğayı yıkıma uğratan şey “doğal felaket” değil, düpedüz kapitalist sömürü düzeninin yol açtığı toplumsal felakettir!

Şimdi bu korkunç yıkım karşısında, en ufak bir vicdan kırıntısı bile kalmamış bu grup, bu katlanılmaz acıları geçiştirme, gerçekleri gizleme,

sosyal medya başta olmak üzere tüm iletişim kanallarını denetim altında tutma derdine düşmüş. Tek dertleri kendi konularını kurtarmak!

Oysa binlerce can orada, enkaz altında!

İş her zaman olduğu gibi başa düştü. Acılarımızı paylaşacak olan da, dertlerimize derman olacak da biziz. Asla unutmayalım. Dayanışma, ezilenlerin inceliğidir. Dayanışma emekçilerin yüce gönüllülüğüdür.

Bulduğumuz alanlarda hızla yardım birimleri örgütlemek gerek. Tıbbi malzeme, giyecek, yiyecek, barınma malzemeleri... örgütlü bir şekilde her tür yardımı toplamak, emekçi kardeşlerimizin geçici barındırılmasını örgütlemek; arama-kurtarma ekipleri ve ekipmanları oluşturmak, en hızlı şekilde enkaz altındaki yaralılara ulaşmak; bizzat deprem bölgelerinde halkın örgütlü hareket etmesine önyak olmak... Şimdi hızla bunları yerine getirmek gerek. Emekçi kardeşlerimiz desteğimizi bekliyor.

Bugün tam bir seferberlik halinde dayanışma zamanı! Tüm imkanlarla, tüm araçlarla insanlarımızı enkazın ve acımasız kışın elinden kurtarmak için harekete geçme zamanı. Emekçi, yoksul halklarımıza yanlarında olduğumuzu gösterme, hissettirme zamanı...

Zor zamanlarda yapılan bir sıcak teması, uzatılacak bir eli emekçi sınıflar asla unutmazlar!

FAŞİZMİN MOLOZU ÜZERİNDE KIZIL BAYRAK YÜKSELECEK

9 Şubat 2023

*Aşkın, ümidin, dingin şöhretin
Aldatmacası uzun sürmedi.
Rüya gibi, sabah sisi gibi
Yitti gitti gençlik eğlencesi;
Ama arzunun ateşi sönmedi.
Sabra takat kalmadı ruhumuzda,
Kaderin yükü omuzlarımızda,
Kulağımız yurdun çağrısında.
Bekliyoruz ümit ve hasretle,
Mübarek hürriyetin saatini —
Beklediği gibi genç bir âşkın
Söz verdiği görüşmeyi cananın.
Hürriyetle yanmıyor muyuz,
Şeref için atmıyor mu yürek!
Dostum, vatana adayalım
Ruhun muhteşem kabarışlarını!
Yoldaş, inan: yükselecek
Büyülü saadetin yıldızı,
Rusya uykudan uyanacak,
Otokrasinin molozu üzerinde
Bizim adlarımız yazılacak!*

Rus büyük şair Puşkin'in şiiridir bu. Hazal Yalın çevirmiş. Bu şiirdeki Rusya yerine “acılı, kederli, yıkılmış” Türkiye ve Kürdistan'ın adını koyun, en ufak bir anlam kayması olmaz. Türkiye ve Kürdistan; işçileri, emekçileri, yoksulları, tek kelimeyle halkları her daim kardeş bu iki ülke, şimdi, “kederli ve yıkılmış”, büyük acılar içinde...

Sermaye düzeninin, tekeli kapitalist düzenin, bu düzeni iki ülkenin emekçilerinin, yoksullarının gazabından korumak için elde silah gecegündüz uyanık bekleyen faşist devletin ülkelerimizi getirdiği son nokta, şimdi gördüğümüz manzaradır: Yıkık binalar, binaların altında kurtarıl-

mayı bekleyen yüzbinlerce insan; yakınlarının enkaz altından kurtarılmasını bekleyen çaresiz milyonlar...

“Tek adam rejimi” bizi bu hale getirdi diyorlar. Yirmi iki yıldır bu iki ülkenin başında olan dinci faşist iktidarın, güncel anlamda, bu felaketten, bu acılardan, bu yıkımdan birinci dereceden sorumlu olduğu kesin.

İyi de, eşiği bırakıp sadece semeri dövmenin kime ne faydası olabilir? Bu felaket sırasında başka bir gerici-faşist yönetim olsaydı durum çok mu farklı olurdu? 1999 Düzce-Gölcük depremini bu ülke yaşamadı mı? Depremi etkilediği coğrafyanın sınırları dışında durum çok mu farklıydı? Ecevit-Bahçeli ikilisiydi yönetimde olan ve yaptıkları ilk iş -bugünkü iktidarın yapacağı gibi- her taraftan gelen “yardım” paralarını devlet bütçesine aktararak bütçe açığını kapatmak için kullanmaktı.

Sermaye sınıfının varlık nedeni, tek amacı, ona hayat veren dürtü kar etmektir. Bu kar nasıl ve nereden gelirse gelsin. Emekçi sınıfların, yoksul halkların kanını emerek yaşamak ve büyümek sermayenin doğasıdır. Emin olabiliriz ki, sermaye sınıfı, Koç Holding, Sabancı Holding, Eczacıbaşı ve daha saymaya gerek olmayan sürüsüyle tekeli; bankalar, tüccarlar, emperyalist sermaye bugünkü yıkımdan, halkları büyük acılara boğan bu felaketten en yüksek karı nasıl elde edeceklerinin hesabını yapmaya başlamışlar bile... O, yani sermaye, emekçi sınıfların kanını emmeden saniye bile yaşayamaz.

Faşist devlet, işte bu asalak, halkların kanyla beslenen sermaye sınıfını her türlü saldırıdan korumak için var. Devletin başında yani yönetimde, “tek adam” yönetimi değil, “bin adam” yönetimi de olsa durum özünde değişmeyecekti.

“Tek Adam Yönetimi” yani işin doğrusu, yetkilerin tek merkezde toplandığı bir sistem kurmak tekelci sermaye sınıfı ve emperyalist devletlerin işidir. Bu, RTE'nin tek başına, asıl efendilerinin onayını almadan yapmaya kalkışabileceği bir şey değil. RTE ve çevresindeki grup, zengin sınıfların, emperyalistlerin isteği ve onayı ile, Türkiye ve Kürdistan halklarına karşı savaşta daha hızlı, daha kararlı, daha acımasız kararlar alabilsinler diye yetki ve güçle donattılar.

Bu sömürü düzeni, bu faşist devlet, bu politik iktidar, bu zenginler sınıfı ve onların politik kastları, hepsi ama hepsi halklara olan düşmanlıklarını gösterdiler. İki ülkenin ezilen, yoksul halklarını tarifsiz bir acının, derin bir yıkımın içine ittiler.

Hepsinden kurtulmalıyız; hepsinden kurtulacağız. Ne “güçlendirilmiş parlamenter sistem”, ne de sömürü düzeninin bir başka biçimi; ne bu düzende “kamuculuk” ne de bu düzenin bir başka ıslahı bizim kurtuluşumuz olabilir!

Bizim kurtuluşumuz, yıkılmış faşist devletin, sömürü düzeninin molozları üzerinde kızıl bayrağın yükselmesiyle gerçekleşecek.

Sanıldığı kadar uzak değil. Depremın uğultusunu duyar gibi, devrimin ayak seslerini duyuyoruz yerin altından. Onun için bir kez daha, biraz değiştirilmiş haliyle, Puşkin'in şiiri:

*Hürriyetle yanmıyor muyuz,
Şeref için atmıyor mu yürek!
Dostum, vatanlarımıza adayalım
Ruhun muhteşem kabarışlarını!
Yoldaş, inan: yükselecek
Büyülü saadetin yıldızı,
Türkiye ve Kürdistan uykudan uyanacak,
Faşizmin molozu üzerinde
Bizim adlarımız yazılacak!*

LİNÇ AYINLARI VE AYAKLANMA KORKUSU

13 Şubat 2023

Şimdi, tekeli sermaye sınıfı ve dinci faşist iktidarın, emperyalistlerle birlikte, ruh hallerini, politika ve davranış biçimlerini belirleyen işte bu korkudur.

Faşist devlet, deprem bölgesinde yoktu! Yoksul halk, emekçiler kendilerini bu zor durumdan kurtaracağını sandıkları devleti aradıklarında, devletin ortalıkta olmadığını acı bir şekilde; evlatlarının çocuklarının, anne babalarının ölümüne terk edilmişlerini yürekleri dağlanarak gördüler. Kendilerinden vergi toplayan, “deprem vergisi” alan, uluslararası kuruluşlardan “deprem yardımı” alan, “deprem paraları”nı toplayan “Devlet” ortalıkta yoktu.

Bunun emekçi sınıflarda, yoksul kitlelerde anlatılmaz bir öfkeye, tarifsiz bir kızgınlığa, isyan havasına yol açtığı kesin.

Dinci faşist iktidarla birlikte faşist devlet deprem enkazının altında kaldı. İktidarı da, devleti de, sömürü düzeni de çöküyor. Bunu dinci faşist iktidarın başının yüz ifadesinden, faşist Bahçeli'nin ortalıktan kaybolmasından, faşist Meral Akşener'in dinci faşist iktidara tek bir eleştiri yöneltmemesinden anlayabiliriz. Ama en önemlisi, dinci faşist iktidarın düne kadar kapı kulu olan kişilerin şimdi dinci faşist iktidarın başını eleştirmeye başlamalarından da anlayabiliriz. Fareler gemiyi terk ediyor.

Bir ayaklanma korkusu içine girmişler. Düzenin bütün adamları, bütün kadroları, bütün kurumları, ve daha önemlisi, emperyalist devletlerden işbirlikçi tekeli sermayeye kadar hepsi emekçi sınıfların, yoksul kitlelerin, Kürt halkının ayaklanma ihtimalinden büyük bir korkuya kapılmışlar.

Korkularında haklılar! Çünkü, devletin, iktidarın, burjuvaların bu büyük “felaket” karşısında izledikleri politikalar; bu politikaların ölümlerin kat be kat artmasına yol açması, sadece deprem bölgesindeki insanların değil Türkiye ve Kürdistan halklarının tümünde derin, sarsıcı bir öfkeye, kızgınlığa yol açmış durumda.

Deprem en çok vurduğu Adıyaman'da halkın Ulaştırma ve Altyapı Bakanı Karaismailoğlu ile Adıyaman Valisi'ne gösterdikleri tepki; Di-

yarbakır'da Adalet Bakanı Bozdağ'ı yuhaladıkları manzara, birikmiş öfke ve kızgınlığı göstermeye yeter.

Dinci faşist iktidar bu durumdan çıkış yolları ararken aklını yitirmiş şekilde hareket ediyor. Büyük bir öfke ve kızgınlık içindeki kitleleri yatıştırarak yöntemler arayacağına öfkelerini, kin ve kızgınlıklarını artıracak yollara başvuruyor.

Türkiye ve Kürdistan halklarındaki ayaklanmacı ruhu bastırmak için şiddete, baskıya, devlet terörüne başvuruyor. “Yağma ve hırsızlık” var bahanesiyle faşist çeteleri deprem bölgesine, bilhassa Antakya ve yöresine, Arap ve Alevi halkın yoğun olduğu bölgeye yığdılar.

Depremi ilk saatlerinde yaşam kurtarmak için devreye sokmaları gereken ordu erlerini kışlada tutarken şimdi “yağma ve hırsızlığa karşı önlem” bahanesiyle Jandarma Özel Harekat birliklerini, Polis Özel Harekat ekiplerini sokağa salıyorlar.

Faşist çeteler, isyan ve ayaklanma eğilimindeki halkı yıldırarak, korkutmak için işte bu JÖH ve PÖH'lerin gözetiminde dövüyor, işkence ediyor; polis gözaltına aldıklarını linç ederek öldürüyor. Böylece ilk linç haberleri de gelmeye başladı.

Aslında gözdağı ve sindirme girişimi daha depremin ilk gününde, Hatay T-Tipi zindanında üç tutsağın katledilmesiyle başlamıştı. Faşist devlet, her zamanki gibi, katliama elinde rehin tuttuğu tutsakları katlede rek başlamıştı işe.

Bunları, faşist devletin güçlü olduğu şeklinde değil, korkudan aklını yitirmiş bir iktidarın politikaları olarak kabul etmeli. Dinci faşist iktidar, her tarafı yara bere içinde; hırpalanmış, hırıltılar çıkaran yaralı vahşi bir havyan gibi. Bu saldırganlığın, fırsat ve cesaret bulursa, artacağından, halkla birlikte devrimci güçlere, basına, kısacası faşizmden yana olmayan herkese doğru yayılacağından kimse kuşku duymasın. İyimserliğimiz bizi faşizmin karşısında pasif ve savunmasız kılmamalı.

Faşist devletin bu baskı, terör, yıldırma, teslim alma politikasına aktif bir eylemlilikle, halkı yanımıza alarak karşı koymak ve geri püskürtmek şart. Sinmek, geri çekilmek, savunma konumuna girmek faşizmi saldırılarında cesaretlendirecek davranış biçimidir.

Bu hataya düşülmemelidir. Deprem bölgesindeki halklar, faşizmin saldırılarına aktif biçimde karşı konulduğunda faşistlerin, polisiyle askeriyle nasıl korkup geri çekildiklerini gözleriyle gördü. Faşizmin anladığı dildir bu.

Emekçi sınıflarda, yoksul kitlelerde, depremde her şeyini yitirmiş, bu sırada faşist devletin halk düşmanı yüzünü gözleriyle görmüş milyonlarca insanda dinci faşist iktidara ve faşist devlete karşı büyük bir öfke, tarifsiz

bir kin ve kırgınlığın; mücadele isteğinin oluştuğu kesin. İşte bu halkı birleştirmeli, ona faşizme karşı koymanın örneklerini pratikte göstermeliyiz.

Faşist devletin, bu devletin terör birimlerinin, faşist çetelerin güvendikleri tek şey insanları tek tek, yalnızken yakalayıp işkenceye çekmek; böylece tüm halkın mücadele cesaretini kırmaktır. 12 Şubat'ta linç edilerek katledilen üç kişi, arkasından karakolda katledilen Ahmet Güreşçi'yi işte böyle aramızdan aldılar. Fakat halkın öfkesini harekete geçirebildiğimizde durumu anında tersine çevirmek mümkün.

Saldırıya saldırıyla karşılık verilmeli. Faşist saldırganlığı püskürtmenin ve depremde her şeyini yitirmiş kitleleri harekete geçirmenin başka yolu yok. Kitlelerde cesaret fazlasıyla var. onların korkacağı bir şey kalmadı. Onların tek eksiği, faşizme karşı koymanın örneğidir. Bunu onlara göstermenin zamanı.

Faşist devlet ve dinci faşist iktidar bir halk ayaklanmasından korkuya kapılmış, korkudan aklını yitirmiş gibi davranıyor. Bu korkuyla, planlanmış baskı, tehdit ve linç girişimleriyle yıldırma, sindirme politikasını devreye soktu. İstanbul'dan polis, özel tim, faşist çeteleri getirdi.

Ama hesaplamadığı şey, emekçilerin, yoksulların öfke, kararlılığı ve mücadele azmidir. Halkı birleştiren dayanışma ruhunu dinci faşist iktidara, faşist çetelere, faşist devlete karşı mücadeleye seferber etmeyi başarmalıyız.

Bunu başardığımızda faşizmin ayaklanma korkusunu gerçeğe dönüştürebiliriz. Her şey, devrimci güçlerin önderlik yeteneğine kalmış şimdi.

AKTİF KARŞILIK VERELİM

18 Şubat 2023

Dinci faşist iktidar, kendisiyle birlikte düzenin çöküşünü önlemek için faşist devletin tüm güçlerini hareket geçirmiş.

Önce şu tespiti yapmak lazım: Deprem felaketi sırasında ve öncesinde dinci faşist iktidarın izlediği politika işçi sınıfında, emekçi sınıflarda, ezilen halklarda büyük bir tepki ve öfkeye, büyük bir kızgınlığa yol açtı.

Deprem bölgesindeki milyonlarca işçi, emekçi, yoksul insan dinci faşist iktidarın kendilerini nasıl ölüme terk ettiğini, kurtarma çalışmaları için devletin olanaklarını seferber edeceğine, ilk iki gün boyunca kılımı kımıldatmadığını gözleriyle gördü.

Bu tanıklık, tarifsiz acılar içindeki milyonlarca insanın kin, öfke, kızgınlık gibi şiddetli yıkıcı duygusunun kaynağı oldu. Valiler, bakanlar, belediye başkanları yuhalandı, protesto edildi, kovalandı. Erdoğan'a televizyon kanallarında, medya yayınlarında meydan okundu. Devletin zamanında müdahalesi durumunda binlerce insanın canı kurtarılabilirdi, sırf RTE'nin bu müdahaleyi engellemesi yüzünden yakınlarının, eşlerinin, anne babalarının, çocuklarının yaşamlarını yitirdiklerini gördüler.

Bir ayaklanma havası, somut, elle tutulur derecede ortaya çıktı. Dinci faşist iktidar, bu havayı dağıtmak için, sivil faşist çeteler dahil, paramilitar güçler dahil devletin tüm güçlerini harekete geçirdi.

Şimdi bunlar, başta Hatay olmak üzere, Maraş, Adıyaman gibi deprem kentlerinde terör estiriyorlar. Amaç, halkları yıldırma, sindirme ve deprem bölgesinden göç ettirmek. Hedefleri, her zaman devrimci bir damara sahip olan, faşist devlete, dinci faşist iktidara, sömürü düzenine karşı mücadelede yer alan Arap ve Kürt Alevi halkını yerinden etmek; mallarına mülklerine çökmek ve onların yerine dinci faşist nüfusu yerleştirmek.

Bunun için “tarikat” denen silahlı dinci faşistleri, faşist devletin resmi üniformalı görevlileri eşliğinde bölgeye saldırdılar. Özellikle geceleri, bu faşistler gözden uzak köylerin etrafında silah sıkarak köylerde yaşayanları

tedirgin etmeye, korkutmaya; mallarını, mülklerini, topraklarını terk edip göç edecek noktaya getirmeye çalışıyorlar.

Bu oyuna gelinmemeli. Faşizmin bu planı bozguna uğratılabilir ve uğratılmalıdır. Antakya, Samandağ, Harbiye-Defne halkı, 2013 Haziran Halk Ayaklanması nasıl bir cesarete, nasıl bir mücadele azmine sahip olduklarını gösterdiler. Zaten dinci faşist iktidarın silahlı dinci faşist sürüleri Antakya, Samandağ, Harbiye, Maraş, Adıyaman sokaklarına salmasının nedeni de bu.

Ne yapılması gerektiği sorusunun yanıtı, üzerinde düşünülmeyecek kadar açıktır.

Her şeyden önce, Kürt, Arap, Ermeni ve diğer ulusal toplulukların emekçi halkları, dinci faşist çetelerin terör, yıldırma, göç ettirme politikalarına asla boyun eğmemeli. Yerinden, yurdundan, toprağından hiçbir şekilde ayrılmamalı. Koşulların zorluğundan söz etmeye gerek yok. Şüphesiz, bu kentlerimizde yaşam koşulları çok zor.

Faşist devlet, herkesin gözleriyle gördüğü gibi, bu koşulları daha da zorlaştırmak için elinden geleni yapıyor. Devrimci, demokrat, ilerici güçlerin yardım çabalarını engelliyor, yardım etmek için çırpınan insanları baskı ve terörle yıldırma çalışıyor, yardım malzemelerine el koyuyor vb. vb.

Fakat, faşist devletin ve dinci faşist iktidarın böylesi geniş çaplı planına karşı koymaktan başka yol yok. Toprağımızı, yerimizi, yurdumuzu elde tutmak ve korumak için; bu planları bozmak, başarısızlığa uğratmak için, her türlü zorluğa katlanmak pahasına mücadele etmekten başka çare yok!

Faşizmle, faşistlerle, dinci faşist çetelerle anladıkları dilden konuşulmalı. Dinci faşist çeteler, özellikle gözden uzak köylerde yaşayan halkı yıldırma için, yine özellikle geceleri silah sıkıyor, silah sesleriyle korkutmaya, yıldırma, “buraları artık yaşanmaz” düşüncesini emekçi, yoksul halkta yerleştirmeye çalışıyor. Bunların Suriye'deki iç savaşın başlangıcında, silahlanmamış, savunmasız halk üzerinde katliamlar yaparak planlarını hayata geçirdiğini biliyoruz.

Elbette, buralardan dersler almalıyız. Dinci faşist çeteler, faşist devletin desteğinde de olsalar, kendilerine aynı şekilde yanıt verildiğinde arkalarına bakmadan kaçıyorlar. Antakya-Samandağ hattındaki köylerde bunun örneklerini gördük. Bu bölgenin gençleri, geceleri gelip silah sıkarak çetelere aynı biçimde yanıt verdiklerinde, bir daha o köylerin yanına yaklaşmaz oldular. Bu örnekler yaygınlaştırılmalı.

Ezilen ulusu ve ulusal topluluk halklarını terör ve baskı yoluyla göç ettirmek bu devletin kuruluşundan bu yana uygulayageldiği bir politika-

dır. Ermeni halkının tehcir ettirilmesi ardından mallarına mülklerine çökülmesi, Rum halkının aynı şekilde göç ettirilmesi; Kürt halkının günümüze kadar süren, katliamlarla, terörle, köylerinin yakılmasıyla yerinden yurdundan edilmesi; Arap halkının aynı politikalara maruz bırakılması, bunların tümü faşist devletin tarihten günümüze uzanan politikalarıdır.

Şimdi, aynı politikalarla karşı karşıyayız. Bir farkla ki, halklar eski halklar değil. Tarihten öğrendiler, geçmişlerinden dersler çıkarıyorlar. Kaçmanın, göçmenin çözüm olmadığını gördük.

Çözüm faşizme karşı, faşizmin arkasındaki asıl güç olan tekelci sermaye sınıfına karşı onların aynı araçlarıyla, aynı biçimde mücadele etmektir.

SONUNA KADAR GİTMELİYİZ!

22 Şubat 2023

Art arda gelen depremler çok geniş bir coğrafyada, faşist devletin ve dinci faşist iktidarın da katkısıyla milyonlarca işçiyi, emekçiye, köylüyü, yoksulu derin bir yıkıma sürükledi. Milyonlarca insan çaresiz, gelecek korkusu içinde ve ne yapacağını bilmiyor.

Çaresizliğin, uğradıkları felakete baş başa bırakılmış olmanın; yakınlarının yaşamları başta olmak üzere, her şeyini yitirmiş olmanın getirdiği büyük bir öfke, büyük bir kızgınlık milyonlarca insanı sarmış.

Buldukları ilk fırsatta, kapakları açılmış baraj suları gibi, delice akmaya, önlerine çıkacak her şeyi silip süpürmeye hazır bu yıkıcı duygular, şimdilik sadece dinci faşist yönetime ve faşist devlete yönelmiş durumda. Çünkü milyonlarca işçi, emekçi, köylü, yoksul insan uğradıkları felaketin bunca ağır olmasının sadece depremin sonucu olmadığını, ama faşist devletin ve dinci faşist iktidarın politikalarından kaynaklandığının bilincinde.

Emperyalist devlet ve hükümetler de Türkiye ve Kürdistan'da kitlelerin öfke ve kızgınlığının dinci faşist iktidara -ve aslında ifade etmeseler de dinci faşist iktidarın başına- yöneldiğinin farkındalar.

The Guardian, İngiliz gazetesi, “Depremlerin yarattığı şokun üzerinden zaman geçtikçe hükümete yönelik öfkenin ortaya çıkmaya başladığı” tespitinde bulunuyor. Soyut, afaki bir tespit değil. Aksine, somut, elle tutulabilir olgularla kanıtlanabilir bir tespit. ABD Dışişleri Bakanı Blinken ve NATO Genel Sekreteri Stoltenberg'in soluğu Türkiye'de almalarının nedeni depremden dolayı halkların içine düştükleri durumdan duydukları üzüntü(!) filan değil, işte bu.

Dinci faşist iktidarın, onun başındaki adamın bir halk ayaklanmasıyla yıkılmasından büyük bir korku duyuyorlar. Çünkü, New York Times, RTE'nin “Batı için yararlı bir denge unsuru” olduğunu biliyor ve kabul ediyor. Yine de, emperyalistler gönüllerini ferah tutmaya çalışıyorlar. Çünkü inanıyorlar ki, “Erdoğan, iktidarda kalmak için akla gelebilecek her yolu kullanacaktır”.

Ne var ki, durum emperyalistler ve tekelci sermaye sınıfı için; bun-

larla birlikte faşist devlet ve dinci faşist iktidar için hiç de iyimser olabilecekleri gibi değil. Kafaları karmakarışık, neyi, nasıl yapacaklarını bilmiyorlar. Ekonomik ve politik krizin üstüne gelen deprem, burjuva düzenin muhafızlarını da sersemletti.

Önce seçimlerin yapılmaması yönünde bir eğilime girdiler. Ama bu yolun dinci faşist iktidardan kurtulmak isteyen milyonların ayaklanmayla sonuçlanacak anı ve sert tepkisine yol açabileceğini hesaplamış olmaları ki, seçimlerin yapılması yönünde eğilim göstermeye başladılar. Ne de olsa, bu gerici-faşist tayfanın duayeni Demirel'in veciz sözüyle “seçim sokakları temizler”di. Yine de kararlarını vermiş değiller.

Karşı devrim cephesinin kafasının karmakarışık olduğu ve büyük bir halk ayaklanmasının korkusunu yüreklerinde hissettikleri bir zamanda örgütlü devrimci güçlerin izleyeceği politikalar yaşamsal bir önem kazanıyor.

Hangi yol izlenecek? Ehvenişer politikasıyla dinci faşist iktidarın yerine burjuvazinin bir başka gerici-faşist kesiminin yönetime taşınması mı, yoksa işçi sınıfı ve emekçi halklara, ezilen ulus ve ulusal topluluklara kendi iktidarları için dövüşmeleri mi önerilecek?

Devrimci krizin iyice olgunlaştığı; burjuva karşı devrim cephesinde kafaların karmakarışık olduğu, karşı devrim saflarının tam bir dağınıklık içinde bulunduğu bu koşullarda yukarıdaki soruya verilecek yanıt belirleyici olacak.

Leninistlerin yanıtı bellidir: Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfı ve emekçi halkları, emekçi köylüler, gençlik ve kadınlar kendi iktidarları için; burjuva egemenliği bir devrimle yıkıp halkların iktidarını kurmak için dövüşmelidirler. Yıkıcı öfkemiz, kızgınlığımız, kinimiz bu sömürü düzenine yönelmelidir. Başlamışken sonunu getirmeliyiz! Ayaklanmışken sonuna kadar gitmeliyiz!

Çektiğimiz tüm acıların, yoksulluğun, depremin bir kabus gibi tüm yıkıcılığıyla üzerimize çökmesinin baş sorumlusu bu sömürü düzenidir. Dinci faşist iktidarın kasıtlı politikalarının, emekçi halkları bilerek ölüme terk etmesinin bu büyük yıkımda mutlak bir sorumluluğu ve rolü var. Yine de hepsi dinci faşist iktidar ve onun başından ibaret değil. Bu iktidardan önce de büyük acılar ve derin bir yoksulluk denizi içindeydik. Gelecek başka bir burjuva iktidar da bize başka bir şey getirmeyecek! Tam da bu yüzden hepsinden, bütün büyük burjuvaziden, bu sömürü düzeninden, emperyalist asalaklardan kurtulmalıyız.

“Sonuna kadar gitmek” zaferi elde edene kadar, tüm iktidarı ele geçirene kadar durmamak demektir. Bunun için, kısa, öz, hemen anlaşılabilir bir devrim programına ihtiyaç var.

- Bütün iktidar işçi sınıfı ve emekçi halkların eline geçirilmelidir.
- Ulusların kendi kaderini tayin hakkı derhal tanınmalıdır
- Zindanlar yıkılmalı, tutsaklar derhal özgürleştirilmeli

Daha ilk günden tek bir işçi çocuğunun, yoksul emekçi çocuğunun yatağa aç girmemesi için, tüm bankalara, fabrikalara, büyük topraklara, kısacası, bizden çalınan ne varsa derhal el konulmalı ve iki ülkenin işçi sınıfı ile emekçi halklarının iktidarının emrine verilmelidir.

Başarabilir miyiz? Başarıyoruz, çünkü milyonlar bu düzenden, bu iktidardan dayanılmaz acılar çekiyorlar. Çünkü, bu büyük acılar içinde kıvrılan milyonlarca insan şimdi düzene, düzenin en has iktidarlarından birine sırtını dönmüş, ona karşı ayaklanmak, onu yıkmak, hepsinden kurtulmak için büyük bir istek duyuyor.

Devrimci güçler, iki ülkenin emekçi halklarının bu devrimci gücüne inanmalı, ona büyük bir güven duygusuyla hareket etmeli.

Yürünecek devrim yolu budur!

YERYÜZÜNÜN TIRANLARI TİTREYİN

26 Şubat 2023

Büyük Rus şair, Puşkin böyle sesleniyordu Rusya Çar'ına ve çarlık otokrasisine “Hürriyet” başlıklı şiirinde: “Yeryüzünün tiranları! Titreyin!” şiirinin üç dizesi, biraz değiştirilmiş hali, şöyleydi diyebiliriz:

*“Uçarı talihin düzenbazları,
Yeryüzünün tiranları! Titreyin!
Ayağa kalkıyor, düşmüş köleler”*

Günümüzün Türkiye ve Kürdistan'ını mı anlatıyor? Evet, kesinlikle öyle. “Düşmüş köleler” ayağa kalkıyorlar ve bu yüzden, “tiranlar” korkudan tir tir titriyorlar.

6 Şubat depremi, yapıları yıkmakla kalmadı, bütün bir toplumsal hayatı, bütün sınıf ilişkilerini alt-üst etti. Türkiye'nin tiranları bu dramatik değişiklikten büyük bir korkuya kapıldılar. Çünkü milyonlarca ve milyonlarca insan; sadece deprem bölgesinde yaşayanlar değil, iki ülkenin neredeyse tüm nüfusu yaşanan trajedinin gerçekte bir katliam olduğunu anladılar ve tüm parmaklar sorumlu olarak bir noktayı işaret etti: İktidar yani tiranlar.

Çok korkular ve halen çok korkuyorlar. Önce kendilerini işaret eden parmakları kırmak için meydan okuma havasıyla başladılar işe. Korkutursak sindiririz, boyun eğdiririz sandılar. Depremin hemen ertesi günü, dinci faşist iktidarın başı, “defter tutuyoruz, günü geldiğinde şu anda tuttuğumuz defteri de açacağız” dedi.

Ancak bu, bu tehdit kimseyi korkutmadı. RTE'nin çok sert bir yüz ifadesiyle savurduğu bu tehdit, karşı meydan okumayla karşılandı. Kimseyi korkutamadı. Bu sefer, depremin ikinci günü, 8 Şubat'ta malum kişi, Bahçeli sahne aldı. Daha beter korkutucu bir yüz ifadesi takınarak (aslında buna ihtiyacı da yoktu, doğal davranması yeterdi) en yakınları henüz enkaz altında olan, varını yoğunu kaybetmiş insanları şöyle tehdit etti:

“Depremi fırsat bilen sosyal medya farelerine, provokasyon peşinde koşan vandallara, ajitasyon yapan çıkarıcılara, felaketi istismar etmeye gayret eden utanmazlara kesinlikle göz yummayacağız”

Ne yapsalar boşunaydı. İnsanlar meydan okuyor, iktidara, tiranlar

topluluğuna ağızlarına geleni sansürsüz söylüyorlardı. Yönetimin sözcüsü, kalkıp, “yaptıklarınızı ve söylediklerinizi not ediyoruz” babında tehditler savuracak oldu, yanıtını misliyle aldı. RTE şansını bir kez daha denedi ve ancak mahalle kavgalarında rastlayabileceğimiz şu sözlerle tehdit etti:

“Terbiyesiz, terbiyesizliğini bırakmaz. Çıkmış bir tanesi Kızılay nerede, ne çadırını ne yemeğini görmedik diyor. Be ahlaksız, be adi, be namussuz; günde 2,5 milyon insana bu Kızılay yemek ulaştırıyor.”

Hiçbir tehdit tutmadı, insanları korkutmadı; aksine, ters tepti. Kullanılan hakaretler, zindana atılma pahasına, aynıyle iade edildi. “Tutuklayacaklarsa tutuklasınlar” sözleriyle başlayıp gerçek düşüncelerini ortaya koymaktan çekinmeyen insanlarla doldu her taraf. Korku duvarları, depremle birlikte yerle bir oldu. Korku duvarının son tuğlası, yönetim sözcüsü Ömer Çelik'in “not ediyoruz” tehdidinin ters tepmesiyle yıkıldı.

Bu, büyük acılar içindeki bir halkın, Puşkin'in “Ayağa kalkın, düşmüş köleler” dediği bir halkın ayaklanmak üzere olduğunun açık işaretiydi.

Korku duvarlarının son tuğlası da yıkılınca alttan almaya başladılar. RTE'nin sözcüsü Kalın sahne aldı ve süt dökmüş kedi üslubuyla eleştirileri ciddiye aldıklarını vb söylemeye başladı. Üslup farkını görmek için Bahçeli, RTE ve Ömer Çelik'in açıklamalarıyla aşağıdaki sözleri karşılaştırmak lazım.

“Tabii ki her zaman daha iyisi yapılabilir. Buna şüphe yok. Endişelerini dile getirenler haklılar. Bunu oldukça ciddiye alıyoruz. Uzmanları, bilim insanlarını, sismologları, jeoteknisyenleri dinliyoruz.”

Büyük bir korku ve şaşkınlık içindeler; ne yapacaklarını, neye karar vermek gerektiğini bilmiyorlar. Seçimleri ertelemeyi düşündüler, ertesi günü vazgeçtiler. Mayıs ayında yapacağız dediler, şimdi bunu “bir ihtimal”e çevirdiler. Uğultusunu duydukları ayaklanmayı nasıl önleyeceklerine dair bir düşünceleri yok ve bu durum korkularını daha da dayanılmaz hale getiriyor.

Türkiye ve Kürdistan tarihinde ender görülen bir dönemden geçtiklerimiz kesin. Koşullar son derece devrimci. Yönetimin aptalca bir davranışı ya da hesapta olmayan herhangi bir olay, tıpkı İran halk ayaklanmasına yol açan beklenmedik “başörtüsü” olayı gibi, önü alınmaz bir ayaklanmaya yol açabilir. Şüphesiz, bugün yarın bir ayaklanmanın patlak vereceğinden söz etmiyoruz. Ama bozkırın son derece kuru ve tutuşmaya hazır olduğuna dikkat çekmeye çalışıyoruz.

Kimin dikkatini? Elbette öncelikle birleşik devrim güçlerinin; onlarla birlikte devrimci güçlerin dikkatini... Çünkü, tüm iktidarı, politik ve

ekonomik iktidarı ele geçirmeyi, kesin ve tam zaferi göze alan bir devrimci önderlik olmadan ayaklanma zafere ulaşamaz. İran, Sri Lanka ve son olarak Peru halk ayaklanmalarından çıkarılacak, çıkarılması gereken en büyük, en önemli ders budur.

Deprem, sınıflar arası güç ilişkilerini köklü biçimde değiştirdi. Sınıfları milyonları çok çok aşan küçük burjuva, bir gecede proletaryanın saflarına; hatta daha aşığına düştü, tümünden yoksullaştı. Deprem bölgesindeki işçi sınıfı, kelimenin gerçek anlamıyla zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyinin olmadığı noktaya geldi. Kentlerin orta burjuva tabakaları, bir gecede kendilerini yoksul kitlelerle aynı saflarda buldular. Ve bunların neredeyse tamamı, düştükleri bu sefalet durumundan dinci faşist iktidarı, onun politikalarını sorumlu tutuyorlar. Dinci faşist iktidarın, dolayısıyla faşist devletin arkasındaki kitle desteğı bir gecede, kızgın güneş altındaki yağ gibi eridi.

Birleşik devrim, güncelliğini herkese kabul ettirmeye başladı. Karşı devrim cephesi yani faşist devlet, dinci faşist yönetim, tekelci sermaye sınıfı ve emperyalistlerden oluşan karşı devrim cephesi bu somut olguya göre mevzileniyor, pozisyonlarını bu devrimci koşulları bastırarak biçimde alıyorlar.

Süreç, kaçınılmaz biçimde ayaklanma noktasına doğru gidiyorsa, devrimci güçlerin yapması gereken, “atın dört ayağını nallamak”tır. Hem de hiç vakit kaybetmeden, bugünden, şimdiden, yarına bırakmadan ivedilikle hazırlıklara girişmektir. Daha açık bir ifadeyle, birleşik devrimin temel sorunlarını, yani iktidar ve devrimci hükümet sorunlarını ele alıp işçi sınıfının, emekçi sınıfların, yoksul kitlelerin karşısına devrimin otokritisi olarak çıkmaktır.

Bütün sorun şu soruya vereceğimiz yanıtta: Zaferi kazanmayı, sözde değil ama gerçekte, göze alacak mıyız?

Yeryüzünün tiranları tir tir titiyorlar!

YAKLAŞAN FIRTINA

2 Mart 2023

Ekim öncesi dönemde bizzat Lenin'in tanık olduğu bir olay vardır. Devrimci bir işçinin duru bilincini yansıtan hoş bir anekdot... İşçi, ekmeklerin güzel çıkmaya başlamasından düşmanın güçsüz ve zor durumda olduğu sonucunu çıkarır kolaylıkla.

Kimi kritik dönemlerde böylesi simgesel olaylar, şaşmaz bir şekilde derinde yatan gerçeği dışa vurur. Tüm siyasal yaşama burjuvazinin pen-ceserinden bakmayı alışkanlık edinenlerin bir türlü anlayamadıkları bir durumdur bu.

Dinci faşizmin başı yirmi yıllık “saltanatı” boyunca hep üst perde-den atıp tuttu. En güçsüz, zavallı anlarında bile “sert üslubu”, esip gürl-meyi elden bırakmadı. Depremin üçüncü günü ekranların karşısına geçtiğinde de aynı çatık kaşlar, aynı tehditkar bakışlar, insanları sinir eden aynı haykırışlarla karşılaştık. Hesap defteri tuttuğunu belirtti, insanları zindanla tehdit etti.

Tehditler boş değildi. Sosyal medya paylaşımları nedeniyle insanla-rın evleri basıldı, gözaltılar, tutuklamalar geldi birbiri peşi sıra. Özel ha-rekatçılar deprem bölgelerine salındı, işkenceler göstere göstere yapıldı. Yetmedi, linç ayinleri düzenlendi. Antakya'da dinci çeteler köylere da-dandı. İçişleri Bakanı ekran ekran gezip tehdit üstüne tehdit savurdu. Baskı, saldırı ve tehdit dalgasını hep birlikte gördük.

Dinci faşizm için umulmadık olan, bunca baskı ve teröre rağmen, sayıları her geçen gün artan sayıda insanın kameralar karşısına geçerek dinci faşist iktidara ve onun başına suntuurlu küfürler etmesiydi. Tehdit arttıkça tepkiler de tırmandı. Ve tam bu sırada, yukarıda bahsettiğimiz “ekmeklerin güzel çıkması” türünden durum gerçekleşti. RTE, Adıya-man'da “helallik” isteyiverdi!

Daha önce 15 Temmuz sonrası da “kandırıldık” diyerek helallik is-tediği malum. Ama bu sefer “kandırılmak” değil söz konusu olan. İlk defa “yetersiz kaldık” diyordu RTE. Bu, “kuluz, hata yaparız” türünden bir söylem de değil. Emekçi milyonların patlamaya başlayan öfkesinden du-yulan korkunun ta kendisiydi “reis”e geri adım attıran. Deprem karşısın-

daki beceriksizlikleri aleni katliamcılığa dönüşmüş, hoyratlıkları ile her sıradan insanda tarifsiz öfkeler yaratmış, en ufak bir insani özlerinin kalmadığı peş peşe patlayan skandallarla ayyuka çıkmış bu suç şebekesi, ellerinde tuttıkları zor araçlarının da yetersiz kaldığını bir çırpıda gördüler. Sadece en yakınlarını yitirmiş olmanın tarifsiz acıları nedeniyle değil, hayatta kalanların da yaşamlarını sürdürme imkanlarından mahrum bırakılmış olmaları nedeniyle patlıyor öfke. Sabır taşı diye bir şey kalmadı.

Türbinler “hükümet istifa” sloganları ve bayağı sövgülerle çalkalanıyor. İktidarın “erken öten horozu”nun tehditleri, namuslu bilimciler tarafından korkusuzca alaya alınıyor. Korkunç bir patlama, amansız bir ayaklanma, adeta ağır çekim üstümüze geliyor. Tüm siyasi aktörler gelmekte olanı seziyor, hatta görüyor. “Asrın dünya lideri”ne o geri adımı atıran, o “özeleştiriyi” yaptıran tamı tamına budur!

Bilmek, sorumluluktur. Bir şeyi görüyor ve biliyorsak, onun gereğini yapmakla yükümlüüz demektir. Engellenemez bir şekilde gelmekte olan, kusursuz bir halk ayaklanmasıdır. Güncel siyasetin ana eksenini işte bu ayaklanmadır.

Toplumsal siyasal yaşamın böylesine keskin bir şekilde kutuplara çekildiği koşullarda doğru konum almak son derece yaşamsal. Yaşamın bu gerçekliğine rağmen keskin kutuplaşmayı yok sayan, arada derede bir konumda tutunmaya çalışan tüm siyasi aktörler bizzat yaşamın kendisi tarafından bir kenara atılır.

Emekçi yığınlar bizzat yaşamın kendisi tarafından en uç noktaya sürükleniyor. Onların istem ve özlemi, çıkarları bu düzenin sınırlarını aşıyor. Bu istem ve özlemlerin, emekçi yığınların çıkarlarının özlü bir şekilde formüle edilmiş hali yani devrim programı ya da daha tam ifadeyle bir geçici devrimci hükümetin emekçi kitlelere sunacağı program, bugün her zamankinden daha yakıcı hale gelmiştir. Devrimci bir odağın güçlü bir biçimde ortaya çıkabilmesinin ilk koşulu, böyle bir programla emekçi yığınların karşısına çıkmasıdır. Burjuva düzen güçlerinden tamamen ayrı, bağımsız bir devrimci odağın bir devrim programıyla emekçi kitlelerin karşısına çıkması yaşamsal önemdedir.

İkinci nokta, bizzat emekçilerin, en başta da deprem bölgesindeki milyonlarca insanın bizzat komiteler biçiminde aktif olarak harekete geçmesidir. Şu anda depremin yarattığı yıkım sonrası hayata tutunmaya çalışan milyonlarca yoksul emekçi, kendi gündelik yaşamını sürdürebilmek için bile komiteler şeklinde örgütlenmek zorunda. Aynı zamanda dinci faşizmin artan saldırılarına karşı kendini savunabilmek için bu komitelere ihtiyaç var. En sonu, patlamakta olan toplumsal öfkenin örgütlü bir kalıba dökülmesi ve sonuç alabilmesi için de komiteleşmek olmazsa olmaz bir gereklilik.

Bugün genel bir propaganda sloganı olarak değil, doğrudan pratik hareket konusu olarak komitelerin oluşturulması çağrısını, bıkmadan usanmadan dile getirmeliyiz. Kendi güçsüzlüğünün farkında olduğu için gelmekte olan ayaklanma karşısında dehşete kapılan burjuva güçlere karşı mücadelenin en temel aracı bu komitelerdir.

Günlük hayatın örgütlenmesi için, deprem yardımlarının etkili bir şekilde ulaştırılabilmesi için, dinci çetelerin saldırılarına aktif bir şekilde karşı koyabilmek için, dinci faşizmden ve bir bütün olarak sömürü düzeninden kurtulabilmek için... yoksul halkın, işçi ve emekçilerin komiteler biçiminde örgütlenmesinin önü açılmalıdır. Her başarılı halk devriminin en temel adımlarından biri budur.

MASA NEDEN DEVRİLDİ?

5 Mart 2023

Bir deprem de burjuva siyasetinde meydana geldi. Faşist Akşener'in tüm sülalesine "vasiyet ettiği" Kılıçdaroğlu'nun cumhurbaşkanlığı adaylığına karşı çıkması, burjuva siyasi atmosferini altüst etti.

Ama bu deprem burjuva siyasetini sarsmakla kalmadı, küçük burjuva sosyalist parti ve çevreleri de salladı. Artık "kıdemli faşist" diyebileceğimiz Akşener'in "altılı masa"yı deviren açıklaması duyulur duyulmaz, sosyal reformist partiler de MYK vb. ne varsa topladılar. Toplamayanlar da anında açıklama yaptılar. Ortak nokta: Faşist Akşener bir oyunbozandı... Kumpas kurmuştu, ama kumpasının "halkta karşılığı olmayacak"tı... Zemin sarsıntısı hepsini şöyle bir sallamıştı.

Aklarında sol, sosyalist, komünist, emek vb vb kavramlar bulunan bu parti ve çevrelerin hiçbirinin aklına, "bizim Akşener'in olduğu siyaset platformunda ne işimiz vardı" diye sormak gelmedi. Oysa düne kadar, bu faşistin aralarında olduğu gerici-faşist "Millet İttifakı"ını desteklemek konusunda neredeyse "açık çek" veriyorlardı. "Yeter ki ikinci bir Ekmeleddin vakası olmasın"dı şartları. Başka bir ifadeyle, düne kadar faşist Meral Akşener'e en ufak bir itirazları dahi yoktu.

Nasıl olsun ki! Sosyal reformist partilerin arasında "faili meçhuller kraliçesi" olarak bilinen bu "asena" ile aynı otobüs üstünde kitlelerin karşısına çıkanlar vardı. Hiçbirinin itirazı yoktu. Buna, "Erdoğan'ın seçilmesini kolaylaştıracak bir şey yapmayız" garantisi veren "kurnaz" sosyal reformist ve partisi dahil.

Bütün bunlar bir yana, yanıtı aranan asıl soru ortada duruyor: Faşist Meral Akşener ve partisi, bu adımı neden attı? Sonda söylenmesi gerekeni baştan söyleyelim: Erdoğan'ı yeniden seçtirmek, dinci faşist yönetimin devamını sağlamak için. Bu faşistin attığı adıma gerekçe olarak öne sürdüğü argümanlar, örneğin, Kılıçdaroğlu'nun dini mensubiyeti vb şeylerin birer bahaneden ibaret olduğunu herkes bilir.

Denilebilir ki, faşist Akşener'in bu amacı zaten ortada. Tam gerçeğe ulaşmak için ikinci bir soruyu sormanın zamanı: Faşist Akşener ve partisi RTE ve dinci faşist yönetimi neden ayakta tutmak istesin ki? Neden-

lerini açıklayacağız ama merakı gidermek için en kısa yanıtı verelim: Faşist Akşener ve partisi, dinci faşist yönetimi iş başında tutma politikasına yöneldi, çünkü tekelci sermaye sınıfı ya da en iri tekeller, emperyalist mali sermaye ve hükümetler, bunlara bağlı olarak faşist devlet bürokrasisi tercihlerini dinci faşist yönetimden yana koyuyorlar.

Devrimci teoriyi ancak kitleleri aldatmak söz konusu olduğunda hatırlayan; onun dışında tozlu raflardan indirmeyen darkafalı sosyal reformist partilerin akıllarına getirmedikleri en önemli noktadır bu. Sermaye sınıfının egemenliği koşullarında yani kapitalist toplumda hangi burjuva partinin yönetime geleceğini “halkın iradesi” değil, sermaye sınıfı tayin eder. Bu ilke istisnasız bütün kapitalist ülkeler için geçerli.

Daha somuta, günümüz koşullarına gelirsek, emperyalizme her yönden bağımlı ülkelerde yönetimler bizzat emperyalist merkezlerde, emperyalist hükümetler, mali sermaye ve bir ölçüde işbirlikçi tekelci sermaye sınıfı tarafından belirlenip kararlaştırılır. Darkafalı ahmaklar ise, seçim sandık kurulunca ülkenin yönetimlerini “halkın iradesi”nin belirlediğini düşünürler. Onlar için devrimci teori yok, Marx, Engels, Lenin hiç yaşamışlardır.

Oysa düşüncesini serbest bırakmış bir liberal bile, faşist Akşener ve partisinin bu adımının arkasında “sermaye, bürokrasi ve siyasal oligarkların (küresel işbirlikçileriyle beraber)” olduğunu görebiliyor.

Sorudan soru doğuyor ve bu nedenle biraz daha devam etmek zorunlu oluyor. Peki, bu gerçek egemenler, Türkiye’de -ve aslında tüm bağımlı ülkelerde- yönetimi kararlaştıranlar neden tercihlerini dinci faşist yönetimden ve onun başından yana yapıyorlar? Ön yanıt: Bütün yetkileri tek merkezde neden topladılarsa, RTE ve dinci faşist yönetimden yana tercih yapmalarının nedeni de odur. Kısaca, bu egemen güçler, iktidarın bu gerçek sahipleri bir ayaklanmadan, birleşik devrimin gelişiminden korkuyorlar ve bunları bastırmak için RTE ve yönetimi onlar için biçilmiş kaftandır. RTE ve yönetimi kaç katliamla kendini kanıtladı bunlara; sayısını unuttuk.

Buradan sosyal reformist partilerin, liberallerin ve uzlaşmacıların bir başka darkafalılığına geliyoruz. Bu çok bilmiş, “okumuş takım” sanıyor ki, RTE, kendi başına, kendi hırsları için, hadi buna kişisel çıkarlarını da ekleyelim, evet bunlar için “tek adam yönetimi”ni oluşturdu. Dedik ya, onlar için tarihsel materyalizm, sınıf savaşı yok; varsa yoksa “tek adam”ın hırsları, zekası, kurnazlıkları vs. var. Oysa bu köşeden, bu darkafalılar takımına kaç kez söyledik karşılarındaki adamın vasat, kitap bile okumayan bir cahil olduğunu. Kaç kez uyardık ona asla sahip olmadığı ve olamayacağı yetenekler yüklemeyin diye.

Bütün düşünceleri parlamenter ahmaklıkla sakatlandığı için, şu basit gerçeği anlama yeteneği göstermiyorlar: Burjuva toplumda, RTE gibi bir değil, bin adamı bir araya getirseniz, sermaye sınıfının çıkarları hilafına bir yönetim kuramazsınız. Ortada, kendini sınıflar üstü gösteren “bonapartist bir yönetim” yok; tekelci sermaye ve emperyalist mali sermaye tarafından kurdurulan ve onun hizmetinde olan bir yönetim var. RTE'nin yönetime gelmeden önce şu kötü şöhretli Soros ile görüştüğünü; onun icazetini aldığını ne çabuk unutuyorsunuz öyle!..

Kaldı ki, “bonapartist” bile olsa, günün sonunda, para çantasının kılıç üzerinde egemen olduğunu biliyoruz.

Tekelci sermaye sınıfı egemenliği koşullarında burjuva partilerin görevi, holdinglerin büro ve toplantılarında kararlaştırılan politikaları hayata geçirmektir. Parlamento ve seçimleri her şey, ekonomik temeli hiçbir şey sanan sosyal reformist parti önderlerinin okuyup da anlamadıkları ya da anlamak istemedikleri nokta bu.

Aslında, faşist Meral Akşener geçmişte bunun örneğini üstü örtülü biçimde vermişti. Yine bir faşistin, Ümit Özdağ'ın açıklamasından öğreniyoruz bunu. Bu köşeden daha önce aktardığımız ama burnu havada, çok bilmiş sosyal reformist önderlerin dikkate almadıkları açıklama şöyleydi:

“Geçen seçimde neden seçim -2018'deki CB seçimini kastediyor bn.- ikinci tura kalmadı? Meral Akşener, son bir ayda çalışmalarını durdurdu. Kampanya başladığı zaman oyları yüzde 16'ydı. Yüzde 7'ye kadar düşmesine müsaade etti. Meral Akşener'in aldığı oy kadar oy alsaydı seçim ikinci tura kalırdı. Bilerek yapıldığını biliyorum. Meral Akşener'in siyasal kampanyasını yöneten yönetici, seçimlerden bir ay önce Meral Akşener'in kendisini Ankara'ya çağırıp, genel merkezde dinlenmeyen odaya götürüp, 'Erdoğan'ı cumhurbaşkanı seçiyoruz. Bana gerekçesini sorma' dediğini, ben partiden ayrıldıktan sonra bana anlattı. 'Bunu açıklarsanız inkar ederim' dedi. Bir de şunu ekledi, 'Ben, bu açıklamayı İstanbul'da seçimlerden üç gün sonra yaptım ve Meral Akşener telefonla beni tehdit etti' dedi. Meral Akşener de ben de bu kişinin kim olduğunu biliyoruz.”

O gün bu gündür, faşist Meral Akşener bu açıklama karşısında dut yemiş bülbül gibidir; tık yok. Ama bu iddia bugünlerde yeniden gündeme getiriliyor ve sosyal reformist partilerin önderleri, kendilerini “aldatılmış” hissettikleri için, bir ihtimal, bu açıklamayı göz önüne alırlar. Çünkü yine seçime sayılı günler kala aynı tiyatro sahneleniyor.

Peki ya Kılıçdaroğlu'na ne demeli? Bu sorunun tam yanıtı makaleyi çok uzatır. Bu nedenle, okurun dikkatini iki noktaya çekmekle yetineceğiz. Birincisi, Kılıçdaroğlu ve “saz ekibi” seçimde gerçek bir zafer pe-

şinde olmadığını daha şimdiden açıklamış bulunuyor. Kendi sözleriyle, “kaybedeni olmayan bir zafer” peşinde. Bu ifadeyi Türkçeye çevirirsek, “kazanani olmayan bir zafer” diyebiliriz; bir çeşit “Pirus Zaferi”. Bir farkla ki, “Pirus Zaferi” çok kanlı, gerçek bir savaşın sonucuydu; Kılıçdaroğlu, hayali bir savaşın peşinde...

İkinci nokta; özellikle Kılıçdaroğlu'nun peşine takılmaya dünden teşne sosyal reformist partilere, her zor durumda, her kritik anda RTE'yi ipten alanın Kılıçdaroğlu, selefi, şimdi arkasından kimsenin gözyaşı dökmediği Baykal ve partileri olduğunu hatırlatmak gerekir.

İşçi sınıfı, emekçiler, ezilen halklar, bir burjuva güç yerine bir başka burjuva gücü; RTE ve ekibi yerine Kılıçdaroğlu ve “saz ekibi”ni yönetime taşımak için değil, kendi iktidarları için mücadele etmeliler.

KADINLAR DEVRİM İSTİYOR

9 Mart 2023

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, Türkiye ve Kürdistan'da on binlerce kadının katıldığı dev bir eylem dalgasına dönüştü.

İstanbul'dan İzmir'e, Diyarbakır'dan Ankara'ya, oradan Adana, Hatay ve daha pek çok kente yayılan bir eylem dalgası oldu.

Kadınlar, isyan ediyor; başkaldırıyor, faşist devletin ve dinci faşist yönetimin her türlü baskı ve terörüne karşı itaat etmiyorlar.

İlk defa Fenerbahçe futbol kulübü taraftarlarının ortaya attığı “hükümet istifa” sloganı kulaktan kulağa, tribünden tribüne, meydana meydana yayılıyor. Görünüşe göre, bir “taraftar” eylemiydi bu. Ama gerçekte emekçi, yoksul halkların ta kendisinin eylemiydi yapılan. “Taraftar” dediğimiz kitleler uzaydan gelen insanlar değil. Bu toplumun içinden, emekçi sınıflar arasından gelen insanlardır.

Emekçi kadınlar, ilk defa tribünlerde atılan bu sloganı alıp, 8 Mart'ta meydanlara taşındılar. İstanbul Taksim'den İzmir'e kadar her yerde bu sloganı meydanlarda haykırdılar. Bu bir isyan halidir, emekçi kadınların isyanı!..

Faşist Bahçeli'nin ağzından köpükler saça saça, bütün hiddetiyle tribünlere saldırması, futbol maçlarını seyircisiz oynatma girişimleri boşuna değil. O, on yılların tecrübesinin kendisinde yarattığı sezgi ile, tribünlerde olan bitenin basit bir protesto olmadığını; yayılma eğilimi gösterecek bir isyan havası, bir ayaklanma havası olduğunu anladı.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde emekçi, devrimci, demokrat, kapitalizme ve faşizme karşı olan kadınlar, bu faşistin yanılmadığını gösterdiler. “Hükümet istifa” sloganını meydanlara, sokaklara taşındılar.

Burada şu çok önemli noktanın altını çizmek gerek: Devrimci, demokrat, emekçi kadınlar bu sloganı, mevcut dinci faşist yönetim yerine bir başka gerici-faşist karışımı burjuva hükümetin gelmesi amacıyla kullanıyor değil.

Birincisi, ifade ediyor olmasalar bile, onların dilindeki bu slogan bir devrim isteğini; mevcut olanın bir ayaklanmayla, bir devrimle yıkılmasını amaçlıyorlar.

İkinci nokta, birincinin devamı olarak, hükümetin istifasını isterken, örneğin Akşener faşistinin ya da İmamoğlu adlı gericinin telkin ettiği gibi, bekleyip dinci faşist iktidarı seçimle göndermeyi amaçlamıyorlar.

Sadece Akşener faşisti ve İmamoğlu gericisi değil, sosyal reformist partiler ve uzlaşmacı küçük burjuva parti de, isyan duygularıyla yüklü kitlelere “bekleyin seçimle-sandıkla göndereceğiz bu iktidarı” mesajı veriyorlar.

Ama emekçi kadınlar, milyonlarca emekçi bu telkinlere kulak asmıyor. Çünkü onlar, tam ve kesin kurtuluş istiyorlar. Çünkü milyonlarca işçi, emekçi, demokrat, faşizme ve kapitalizme karşı olan kadın, dinci faşist bir iktidar yerine bir başka gerici-faşist burjuva iktidarın gelmesini değil, kendi iktidarlarının, emeğin iktidarının kurulmasını istiyor.

Kadınların bu istemi, emeğin iktidarı istemini şimdilik meydanlarda dile getirmemiş olmalarının bir önemi yok. Seçimlere iki ay kala, seçimleri beklemeyip, dahası sosyal reformist partilerin ve uzlaşmacı küçük burjuva partinin telkinlerine kulak asmadan, hükümetin istifasını sokak eylemleriyle dile getirmeleri milyonlarca kadının devrim ve iktidarı amaçladığını gösterir.

Kadınlar tam ve kesin kurtuluş istiyorlar. Ezilmişlikten, baskıdan, çifte sömürüden, erkek şiddetinden, bütün bunların kaynağı olan toplumsal düzenden, kapitalizmden kurtulmak istiyorlar. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'ndeki tüm gösterilerde, tüm eylemlerde kadınların bu kurtuluş isteğini, kurtuluş özlemini görmek mümkün.

Bu, kadınların devrim istediğinin, onları ancak bir devrimin kurabileceğini en azından sezgi düzeyinde kavradıklarının ifadesidir. İstifasını istedikleri hükümetin yerine ne konulacak? Milyonlarca insanın kendiliğinden bu soruyu yanıtlamasını bekleyemeyiz. Bu sorunun yanıtını kitlelere komünist, devrimci güçler vermelidir. Komünist, devrimci güçler, yanıt bekleyen bu soruyu, kitlelerin karşısına “Geçici Devrim Hükümeti” alternatifiyle çıkararak yanıtlamalıdır. Dinci faşist iktidarın istifasını isteyen kadınlara ve milyonlarca emekçiye bu sloganla gitmenin zamanı. Bu görev artık geciktirilemez.

Futbol stadlarında tutuşan bir kıvılcımın böyle dalga dalga yayılması, isyan ateşinin, isyan duygusunun tüm işçi ve emekçi sınıfları, yoksul kitleleri sardığının, toplumun kuru bir bozkıra dönüştüğünün kanıtıdır.

Türkiye ve Kürdistan büyük ayaklanmalara gebe. Son bir haftanın gelişmeleri; son olarak, düzene, düzenin iktidarına karşı dev gösterilere dönüşen 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü bize bu gerçeği bir kez daha göstermiş oldu.

Hazırlıklar buna göre yapılmalı.

DİNCİ FAŞİST İKTİDAR SEÇİMİLE GİDECEK Mİ?

12 Mart 2023

Yanıtı en çok önem kazanan soru budur şimdi. Normal bir seçim yapılırsa, mevcut koşullarda, dinci faşist iktidarın ve onun başının seçimleri kaybedeceği; üstelik açık farkla kaybedeceği tartışma götürmezdi.

İki ülkenin işçi sınıfının, emekçilerinin, yoksul kitlelerinin dinci faşist iktidara kin ve öfke duygularıyla yaklaştıkları açık. İki ülkenin nüfusunun çok büyük bir çoğunluğunun duygu ve düşünceleri bu yönde.

Bir adım daha ileri gidip şunu da söylemek gerek: Dinci faşist iktidar, esasında, önceki seçimleri de gerçek bir çoğunluk sağlayarak kazanmış değildi. Hıleyle, “trafoya kedi girmesi” sonucu ya da “adam kazandı” numarası çeken CHP-Muharrem İnce ikilisi sayesinde oylar tam sayılmadan yani kendi deyimiyle “atı alan Üsküdar’ı geçti” yöntemiyle almıştı.

Yani sosyal reformist partilerin ve liberallerin yardımıyla yayılan ve genel kabul gören, dinci faşist iktidarın çoğunluğun oylarıyla yönetime geldiği düşüncesi yanlış. Bazen Kılıçdaroğlu-CHP RTE'nin karşısına RTE'den beter aday çıkartarak, bazen rakiplerinin -ki bu genellikle CHP'dir- hiç seçim kampanyası yürütmeyerek, bazen Akşener faşistinin, “Erdoğan’ı cumhurbaşkanı seçiyoruz” kararıyla... RTE seçimleri “kazandı”.

Uzun yıllar RTE ve yönetimiyle suç ortaklığı yapmış, şimdinin “baş muhalif”lerinden Ali Babacan, “kişi kendinden bilir işi” misali, geçmişte seçim hilelerinin nasıl yapıldığını itiraf etme pahasına, YSK'ya neden ve nasıl güvenmediğini, güvenmemek gerektiğini neredeyse bir yıl önce şöyle açıklıyordu:

“Seçimler elektronik ortama gittiği anda ben güvenemem. Yüksek Seçim Kurulu’nda (YSK) altyapıdan öte, ahlaki yapımız hazır değil. Şu andaki YSK, kanuna aykırı karar veriyor, yaşadık. Kanun, ‘Mühür olmayan oy pusulaları geçersizdir’ diyor. YSK dedi ki ‘Mührü olmayan oy pusulalarını ben sayıyorum.’ Niye? Çünkü, Anayasada bir madde var, ‘YSK’nın verdiği karar nihai karardır’ diyor. YSK, bu memlekette kanunun dışında iş yaptı. Nasıl güveneceğiz? YSK’yi elinde tutan, oradaki bilgi işlem sistemine üç kişiyi koyar: ‘Arkadaş, beni yüzde 52 çıkarın’ der ve ba-

karsın yüzde 52 çıkmış. Olur bu Türkiye 'de. Şu andaki hükümete de devlet yapısına da YSK 'ya da zerre kadar güvenim yok. Hatta biz parmak boyamayı önereceğiz. İlkel mi ilkel, ama maalesef her türlü oyunu oynuyorlar.”

Seçimler elektronik ortama gidiyor; bu bir. Parmak boyasını önerdiler; YSK anında reddetti; bu iki. YSK'daki bilgi işlem merkezine üç kişi değil onlarca kişi koyulmuş; bu üç. “YSK, bu memlekette kanunun dışında iş yaptı”, bir daha (ve her seferinde) yapacağından kuşku duymak için hiç bir neden yok; bu da dört.

RTE'nin kararlılık ve kendinden emin havası fişkıran aşağıdaki sözlerini, seçim süreci güvenliğinin işte bu temel çizgileriyle birlikte değerlendirmek gerek. RTE, seçimle ilgili kararını açıkladıktan bir gün sonra şöyle diyordu:

“Milletimize karşı sorumluluğumuzun gereği olarak ülkemizi bu içi karmaşık, arkası karanlık, şekli bozuk, yönü belirsiz, hırsı boyunu aşan koalisyonun insafına terk edemeyiz. Cumhuriyetimizin ilk aslındaki kayıpları ve kazanımları geride bırakarak, Türkiye Yüzyılı yükseltmek için hızlandığımız bir dönemde böyle bir faciaya izin veremeyiz...”

“Kadınlarımızla ve gençlerimizle paylaştığımız umutların, birlikte geliştirdiğimiz vizyonun, bir avuç muhteris yüzünden elimizden kayıp gitmesine göz yumamayız. Bölgesinde ve dünyada yıldızı parlayan Türkiye'nin ışığını söndürmek, nefesini kesmek, dizlerinin bağına çözmek için ellerini ovuşturarak bekleyenlere zafer çılgınlıkları attıramayız.”

“Ülkemizi, hırsı boyunu aşan koalisyonun insafına terk edemeyiz”, “böyle bir faciaya izin veremeyiz”, “zafer çılgınlıkları attıramayız”!..

Bu sözler bir temenni ya da seçimi kazanma umudunu ifade eden, boş tehditler içeren naif sözler değil. Kendinden emin, bir şeylere güvenmenin getirdiği bir kararlılık içeriyor bu sözler. Ne olabilir bu güven ve kararlılığı veren şeyler?

YSK ve seçim hilelerine yukarıda değindik. Gerici-faşist burjuva muhalefetin geçmişte RTE ve partisinin seçimleri “kazanması”na nasıl yardımcı olduğuna da... Değınmediğimiz önemli bir nokta kaldı; o da şudur: 2018 seçimlerinde örneğini yaşadığımız olay, seçimleri kaybetme riski belirlediğinde RTE/AKP ve MHP, dinci faşist tosuncukları silahlarıyla sokağa çıkarmış, faşist terör estirmişti. RTE ve partisinin yönetime gelmesine özünde pek bir itirazı olmayan Kılıçdaroğlu ve partisi, bu faşist terör gösterisi karşısında “kardeş kavgası istemiyoruz” bahanesiyle ayaklanmaya hazır kitleleri evlerine dönmeye çağırmıştı.

İşte “Ülkemizi, hırsı boyunu aşan koalisyonun insafına terk edemeyiz”, “böyle bir faciaya izin veremeyiz”, “zafer çılgınlıkları attıramayız” ifa-

delerinin arkasında saklı olan tehdit budur ve 2018'deki olayların aynısının tekrarı durumunda Kılıçdaroğlu ve partisinin, “müttefikleri”yle birlikte yine aynı tavrı sergileyeceklerinden emin olmak için sayısız neden var.

Şüphesiz, yönetimde kimin olacağına, kimin gidip kimin geleceğine son kararı verecek olan RTE ve dinci faşist yönetim ya da Kılıçdaroğlu ve tayfası değil, tekelci sermaye sınıfı ve emperyalist mali sermaye merkezleri, emperyalist hükümetlerdir.

Asıl karar vericiler için en önemli mesele, Türkiye ve Kürdistan'da birleşik devrimin önlenmesidir. Türkiye ve Kürdistan'da bütün olaylar, karşı konulmaz biçimde, bir devrime doğru akıyor. İki ülkenin işçi ve emekçi sınıfları, kadınlar, gençlik, ezilen, yoksul halk kitleleri her yerde ayaklanıyorlar.

Emperyalist mali sermaye merkezleri ve tekelci sermaye sınıfının elinde, devrimi önlemek için tek araç, tek politik yol yok. Bu amaçları için ellerinde birden fazla yol var. Yollardan birisi, devrimi faşist bir iktidar eliyle zor yoluyla ezmek ise, ikincisi de kitleleri bir beklenti içine sokmak üzere, reform vaatleri yapan burjuva muhalefeti yönetime taşımaktır. Ama her iki biçimin de ortak noktası, toplumsal devrim tehlikesinin ortadan kaldırılmasıdır. Özellikle de emperyalist-kapitalist efendilerin dünyayı canhıraş bir şekilde büyük bir savaşa sürüklediği şu mevcut koşullarda, bir “zayıf halka” olan Türkiye'nin devrime kaptırılması, somut ve yakın tehlikedir. Hem emperyalist mali sermayeyi, hem de işbirlikçi Türk tekelci sermayesini siyasal tercihlerde baskı altında tutan en önemli konu budur.

Şimdilik “iç ve dış dengeler” RTE'nin iktidarda kalmasından yanadır. Genel eğilim, olayların genel seyri, bu yöndedir. Elbette her toplumsal-siyasal olgu gibi, bu da mutlak ve değişmez değil. Sermaye sınıfı asla tek bir ata oynamaz. Sistem içindeki tüm seçenekler (hatta devrimin büyük baskısı altında son kertede sosyalist güçler bile) duruma göre ön çıkarılabilir. Seçimlere iki aya yakın süre var. Sözü ettiğimiz gerçek iktidar sahipleri, tüm dünya dengelerinin sırat köprüsünde olduğu bir dönemde RTE'nin arkasında duruyor olsalar da, olayların gelişimine göre farklı bir eğilime girmeleri olasıdır. Bunu hep birlikte göreceğiz.

Ancak iki ülkenin devrimci, komünist güçleri, tekelci sermaye sınıfı ve emperyalist hükümetler hangi yönetime baş vururlarsa vursunlar, keskinleşen sınıf çelişkilerini, derinleşen iç savaşı, bir toplumsal devrime akan olayları, iktidarın fethi noktasına kadar ilerletmek ve zafere taşımakla yükümlüler.

Tek devrimci politika budur.

UMUT BURADA

16 Mart 2023

Savaş, ama küresel ölçekte büyük bir yıkım savaşı, her geçen gün daha geniş çevrelerce dillendiriliyor. Öyle, çünkü böylesi bir savaş, adeta davul zurna eşliğinde, bando mızıkça eşliğinde, göstere göstere geliyor.

Yayınlarımızı takip edenler, böyle bir yıkım savaşının çok uzun bir süredir yaklaşmakta olduğunu çeşitli açılardan irdelediğimizi bilirler. Dahası, böyle bir savaşın, kapitalizm koşullarında neredeyse kaçınılmaz bir yazgı olarak karşımızda olduğunu söylediğimizi de...

Her fırsatta vurguluyoruz. Bugünkü savaşın asıl itici gücü, bir bütün olarak emperyalist-kapitalist sistemin çöküş dinamiği; buna koşut olarak tüm yerkürede emekçi sınıfların büyüyen devrimci hareketidir. Tüm kapitalist dünyayı boydan boya kesen olgu, bir türlü sonu gelmeyen krizdir, bunalımdır. Son Silikon Vadisi Bankası olayında olduğu gibi, kelimenin gerçek anlamında ekonominin titanlarının bir çırpıda iflası, ve bu iflasın yarattığı muazzam anaforlardır.

Kuşkusuz bunalım, ekonomik kriz, en başta kapitalist dünyanın merkezlerinde (emperyalist ülkelerde), milyonlarca emekçinin art arda grevlere, protesto eylemlerine yönelmesiyle el ele gidiyor. Avrupa, grev dalgalarıyla sarsılıyor. Fransa, Almanya, İngiltere, Yunanistan, Belçika...

Sadece birkaç örnek: *“Avrupa’da grev dalgası durmak bilmiyor. Fransa, Almanya, İngiltere, Yunanistan işçi sınıfının ve çalışan emekçilerin grevleriyle sarsılıyor. Temizlik işçilerinin günlerdir grevde olduğu Paris, çöp yığını haline döndü. Sadece Paris’te 7 bin ton çöp birikmiş durumda.*

‘Avrupa demokrasisinin sembolü’ Fransa’da hükümet, belediye işçilerinin zorla çalıştırılmasını tartışıyor:

İngiltere, grevlerle sarsılan bir başka emperyalist ülke. Öğretmenler, doktorlar, memurlar ve metro çalışanları son yılların en büyük ve etkili grevine gittiler. Faşist Ukrayna yönetimine oluk oluk para akıtan İngiliz hükümeti, kendi emekçilerine verecek para bulamıyor. Sendikalara göre beş yüz bin işçi ve emekçi greve katıldı.” ...

Eylemler birbiri ardı sıra geliyor. Grevler, gösteriler, çatışmalar, hükümetlere meydan okumalar her yerde!

Bütün bu büyük çalkantının arkasında, temelinde, kapitalizmin dünya çapındaki bunalımı yatıyor. İşçi sınıfının emperyalist ülkeler başta olmak üzere, hemen tüm kapitalist ülkelere yayılan grev, gösteri ve direnişleri kapitalizmin bunalımın nedeni değil, kapitalist bunalımın sonucudur. Ama, kapitalizmin bunalımının yol açtığı bu sonuç bir kez ortaya çıktıktan sonra, bu sefer kapitalizmin bunalımını derinleştiren bir nedene dönüşüyor.

Tüm bunlara küresel ölçekte belirginleşen küresel kutuplaşmanın yarattığı gerilimleri ve eylemleri eklemek gerek. Örneğin Bulgaristan, Moldova, Gürcistan!..

Dünya burjuvazisi, bütün ülkelerde ipleri elden kaçırıyor, eski yöntemlerle yönetemez hale geliyor. Bunun doğal sonuçlarından biri, sermaye sınıfının zor aparatlarının her geçen gün daha öne çıkarılması, faşist eğilim ve yönelimlerin daha da güçlenmesidir.

“Mali sermayenin en gerici, en şovenist, en emperyalist unsurlarının açık terörist diktatörlüğü” olarak faşizm, emekçi yığınların devrimci yönelimlerinin yükseldiği, devrimin güçlendiği, sermaye sınıfının bu gidişatı başka yöntem ve araçlarla engelleyemediği dönemlerde gündeme gelir. Günümüz emperyalist dünyasını özetleyen durum budur.

Kapitalist Avrupa’ya (buna bir bütün olarak kapitalist uygarlığa demek daha doğru) içkin ırkçılık, Ukrayna savaşı ile iyice açığa çıktı. “Bahçeci Borell”in Avrupa Birliği’nin o mavi bayrağı, tıpkı ABD emperyalizminin bayrağı gibi, en başta Avrupa işçi sınıfı olmak üzere, tüm dünya işçi ve emekçileri için korkunç bir yıkım, savaş ve faşizmle özdeşleşen saldırganlık demek. Lenin, yüz yılı aşkın süre önce böylesi bir “Avrupa Birleşik Devleti”nin tam bir gericilik içereceğini söylerken, nasıl da doğru bir tespit yapmış!

Emperyalist sistem bir bütün olarak çöküyor ve bunun doğal, kaçınılmaz sonucu olarak, tüm bu ülkelerde faşist baskı mekanizmaları hızlanıyor. İçeride gerilim ve çatışmalar hızlandıkça, bu emperyalist ülkeler eliyle tüm dünya büyük bir yıkım savaşına sürükleniyor.

Bir ucu Ukrayna’da olan çatışma hattının diğer ucu, bugünlerde Pasifik’te iyiden iyiye belirginleşti. Ukrayna savaşı, emperyalistler için bir varlık yokluk savaşı halini aldı. İşin bu yönü belirginleştikçe, savaşın çeperi de giderek genişlemeye başladı. Karadeniz’de, Kırım açıklarında düş(ürül)en ABD İHA’sı, Orban’ın sözünü ettiği “NATO kıtalarının Ukrayna’ya girmesi”ne ne kadar yakın olduğumuzu hatırlattı. Şimdilerde “ikinci cephe” olmaya zorlanan Moldova ve Gürcistan buna başka bir örnek. Emperyalist-kapitalist dünya kesinlikle büyük bir yıkım savaşına doğru koşar adım gidiyor.

Dünya işçi sınıfı ve emekçi halkları, emperyalistlerin bu “beka” savaşına devrimci kitle eylemleriyle, grev dalgalarıyla, isyan ve ayaklanmalarla yanıt veriyor. Çağımızın karakterine uygun biçimde, kapitalizmden komünizme geçiş ve toplumsal devrimler çağına uygun olarak, işçi ve emekçiler kendi çözümlerini bizzat pratikte ortaya koymaya başladı bile.

İnsanlığı bu uçurumun kenarından alacak olan, dünya proletaryasının ve emekçi halklarının devrimci atılımından başka bir şey değildir.

İnsanlığın umudu işte burada.

MA RIHNA NEHNA HON

20 Mart 2023

Gitmiyoruz, Buradayız! İşte böyle haykırıyordu Samandağ'da kadınlar. Ellerinde reyhanlar ve bahhurlarla, depremde yitirdiklerinin 40. gününde, büyük bir öfke ve kararlılıkla...

Kadim inançtır bu topraklarda, doğanın da, ölenin de kırkının çıkmasını beklemek. Antakya halkı da bekledi ölenlerin kırkının çıkmasını. Sabır taşını çatlatan öfkelerini bileyerek, acılarını içine gömerek bekledi.

“Helalleşmek yok!” diye haykırıyorlardı yürüyüş boyunca. Malum, depremin ilk haftasında Adıyaman'da “helallik” istemişti RTE. Ne helalleşmek, ne unutmak, ne de affetmek!.. Tüm sevdiklerini enkaz altında bırakan bu aşağılık düzene karşı “Unutmak yok, affetmek yok, helalleşmek yok!” sloganıyla doldurdular sokakları.

“Hüznümüz isyanımızdır” pankartı taşıyorlardı. Yol boyunca Arapça ve Türkçe sloganlar haykırdılar: “Hüznümüz İsyamızdır, Sesimizi Duyan Var Mı?”, “Hakkımızı Helal Etmiyoruz”, “Ma Rihna Nehne Hon” (Gitmiyoruz, Buradayız)... “Afet değil, katliam” yazıyordu dövizlerde. Sık sık “Bu topraklar bizim! Reyhanları kaldırın! Bahhurları kaldırın! Kaldırın öfkemiz büyüsün!” haykırırları yükseliyordu yürüyüş boyunca.

Artık acılar gömüldü. Ölenlerin yası bitti. Dinci faşizmin başı “Helalleşme” demişti, “Helalleşme değil, hesaplaşma” diye dikildi karşısına Samandağ'daki göstericiler. Not edilsin. Matem havası artık geride kalıyor. Cenk havası yayılıyor etrafa.

Toplumsal olayların seyrinde kimi simgesel anlar/eylemler vardır, bir kırılma anı, bir dönüm noktası mahiyetinde. Samandağ'daki gösteri, işte böyle bir simgesel olaydır. Tüm toplumu derinden etkileyen, deyim uygunsuz tüm toplumu iliklerine kadar sarsan, milyonlarca insanı tarifsiz bir acı ve öfkeye boğan büyük deprem felaketinden, felaket sonrasına geçişin simgesel adımıdır.

Deprem öfkesi, bunca zaman ağırlıklı olarak bireysel öfkelere, korkusuz bireysel patlamalara yol açtı. Alabildiğine yaygın bireysel patlamalar, toplumsal ölçekte biriken patlayıcı maddenin dışı vurumundan başka bir şey değildi kuşkusuz. Ve derinlerde nasıl bir hareketin maya-

lanmakta olduğunun ifadesiydi. Şimdi artık kitlesel (ve örgütlü) patlamalara geldi sıra.

Samandağ'daki eylemi, bugünkü Newroz eylemleri izledi. Newroz alanlarının en temel maddesiydi deprem. Emekçi kitleler isyan havasını soluyor.

Milyonlarca insan için depremde sadece evler, binalar çökmedi. Aynı zamanda din, devlet, kutsal bildikleri ne varsa, hepsi birkaç gün içinde çöküverdi. Birikmiş toplumsal öfke, eğer akacak doğru kanallar bulamazsa, toplumun kendini zehirlemeye başlar. Kendi köklerinden, kendi topraklarından bir şekilde sürülen on binlerce insan, köksüz bir yaşama, bir "gölge yaşama" zorlanır. Samandağ'da yükselen "Gitmiyoruz, Buradayız" çığılığı, emekçi yığınların yaşama tutunma azmidir. Eylem boyunca atılan sloganlar, dile getirilen görüşler, öfkenin doğru adrese yönelmekte olduğunun ifadesidir.

İnsanlar beceriksizin değil, kasıtlı ölümü arttıranların boğazına yapışır. Neyse ki felaketin en başından beri insanlarımız arasında felaketin boyutunun katlama sebebi olarak "yetersizlik", "beceriksizlik", "liyakatsizlik" türünden gerekçeler rağbet görmedi. Tam tersine, tüm bu ölümleri kasıtlı bir cinayet, toplu katliam olarak görüyor insanlarımız. Öfkelerini diri tutan, onları bir hesaplaşma istek ve çabasına sürükleyen temel nokta budur.

Altını kalın çizgilerle çizelim. Göstericilerin "helalleşme" çağrısına verdikleri ateşli karşılık, dinci faşizmle yığınlar arasına koca bir kan denizinin girdiğinin göstergesidir. Bunun kitlesel bir bilince dönüşmüş olması çok önemlidir.

Fakat bunun yalnızca "tek adam rejimi" ile sınırlanması, yapılabilecek en büyük hata olur. Şu aralar gerici-faşist burjuva muhalefetin ve onun eteklerine yapışmış olan sosyal reformistlerin canhıraş bir şekilde emekçileri inandırmak istedikleri şey, sorunun "tek adam rejimi"nden kaynaklandığı görüşüdür. Böylece tekelci kapitalist düzeni aklamayı amaçlıyorlar. Halk sözüyle ifade etmek gerekirse, "eşeği bırakıp semeri dövmek" istiyorlar.

Bu "doğal felaketi" bir "toplumsal felakete" çeviren, dinci faşist iktidar şahsında bu kapitalist sömürü düzeninin ta kendisidir. Sürekli vurgulanması, emekçi milyonların zihninde aydınlatılması gereken nokta budur. Geçerken söylemiş olalım, Mücadele Birliği Platformu'nun Newroz bildirisi ve İstanbul'daki Newroz kutlamalarında BMG'nin taşıdığı pankart (Kapitalizmin Enkazına, Sömürüye Ve Faşizme Karşı Newroz Ruhuyla Ayağa), emekçi yığınların bilincinde "deprem felaketi"nin gerçek faillerini netleştirme görevinde başarılı örneklerdir.

Bir kez daha... Geçmişten bugüne, bu sömürü düzeni, bu faşist devlet, bu politik iktidar, bu sermaye sınıfı, emekçi sınıflara olan düşmanlıklarını gösterdiler. Halklarımız bu düzenden ve tüm burjuva iktidarlardan zulüm ve acı dışında bir Şey görmedi. Hedefimizde bu burjuva politik güçlerin hepsi olmalı.

Samandağ’daki gösteride dile getirilen “hesaplaşma” isteğinin hedefi, sadece dinci faşizmin başı değil, bir bütün olarak bu çürümüş düzen ve onun tüm politik temsilcileri olmalı.

Hepsinden kurtulmalıyız; hepsinden kurtulacağız!

TARİHSEL HAK

23 Mart 2023

Kabul etmek gerek, sosyal reformist partiler ve uzlaşmacı küçük burjuva parti, burjuvaziyle sınıf işbirliğine kılıf uydurmakta mahirler. “Halkımızı alternatifsiz bırakmayacağız” söylemi ya da isteyen sloganı da diyebilir, bu kılıflardan biri.

Bu söylem, sosyal reformist partilerin önümüzdeki seçimlerde dinci faşist iktidar ve onun başı RTE'ye karşı, gerici-faşist partilerden oluşan “Millet İttifakı”nı yani burjuvazinin bir başka kesimini desteklemenin kılıfı olarak uyduruldu.

Bir kez uydurulduktan sonra, bütün sosyal reformist partilerin, uzlaşmacı küçük burjuva partinin; onlarla birlikte birçok sol-devrimci hareketin diline pelesenk oldu bu ifade. Burjuvazinin bu liberal takıma yol veren kesiminin elindeki propaganda olanakları sayesinde, yaygın bir slogan haline dönüştü.

Dinci faşist iktidar ve onun başı yerine burjuvazinin bir başka kesimini iktidara taşımak için çırpındıklarını açıkça ifade edemiyorlar. Çünkü böyle bir ifade ya da kabul, onların tüm burjuva işbirlikçi yüzlerini açığa çıkarır; parti isimlerinde taşıdıkları “sosyalist-komünist-sol” gibi sıfatların birer yalandan, birer aldatmacadan ibaret olduğunu ortaya koyar.

Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfı ve emekçi halkları, yoksul kitleleri, dinci faşist iktidar ve onun başından kurtulmak için, gerçekten de burjuvazinin bir başka kesimini yönetime taşımaktan başka bir alternatifte sahip değiller miydi? Bu burjuva işbirlikçilere göre “değillerdi”.

Oysa, burjuva sınıf egemenliğine, kapitalizme karşı, burjuvazinin her türlü baskı ve sömürsünden kurtulmak için, işçi sınıfının ve emekçilerin “devrim” gibi bir alternatifleri olduğu ve bu alternatifin tarihsel bir hak olduğu yüzyıllardır biliniyordu. Fakat, burjuvaziyle sınıf işbirliği hayaliyle yatıp kalkan sosyal reformist partiler ve uzlaşmacılar, tarihin her döneminde olduğu gibi, bugün de bu tarihsel hakkı görmezden gelmek için binbir takla atıyorlar.

Bu tarihsel hakkın bugün gerçekleşme koşulları var mı? Burjuvazinin bir kesimini yönetime taşımak için cansiperane uğraşan ve bunu işçi-

lerin, emekçilerin kurtuluşu olarak kitlelere yutturmaya çalışan “Emek ve Özgürlük İttifakı”nın açıklamasından okuyoruz:

“Yaşadığımız çoklu sorunlar (her ne demekse!-bn) çözümsüzlük ve bunalım her geçen gün derinleşmektedir.”

Devrimci kavramlar kullanmamak için sosyal reformistlerin ortaya attıkları şu uydurma “çoklu sorunlar” kavramını bir kenara bırakırsak, Türkiye’de burjuva düzenin, burjuva sınıf egemenliğinin derin bir devrimci bunalım içinde olduğunu artık sosyal reformistlerin de kabul ettiklerini görmüş oluruz.

Bu gerçek, somut, elle tutulur, kanıtlanabilir olguyu görmek için basit bir gözlemci olmak bile artık yeter.

Koşulların devrimci olduğu, burjuva düzenin derin bir bunalımdan geçtiği, işçi sınıfı ve emekçilerin egemen sınıfa karşı bir meydan okuma halinde olduğu koşullarda, devrimci, komünist güçlerin görevi, iki ülkenin işçi ve emekçi sınıflarına, yoksul kitlelerine bir burjuva gücün yerine bir başka burjuva gücü yönetime taşıma çağrısı yapmak değil, “tarihsel hak”kı kullanmaya çağırarak olur. “Tarihsel hak” devrimdir, burjuva sınıf egemenliğini, sömürü düzenini bir devrimle yıkmaktır.

Hepsi de birbirinden reformist altı parti ve örgüt, görüşlerini açıklamaya devam ediyor ve Türkiye’nin temel ihtiyacını şöyle saptıyor:

“Türkiye’nin en temel ihtiyacı, halkın egemenliğine dayanan gerçek ve güçlü demokrasidir.” İfadenin muğlaklığını bir an için ihmal ederseniz, iki ülke emekçi sınıflarının en büyük ihtiyacının gerçek ve tam bir demokrasi olduğu doğrudur. Sorun, bu demokrasinin nasıl elde edilebileceğidir. Bu noktada, iki ülkenin emekçi sınıfları için olduğu kadar, burjuvazi için de yaşamsal önemdedir. Bu, ak koyunla kara koyunun belli olduğu noktadır.

Egemen, sömürücü sınıf olarak burjuvazinin devrimci bir bunalımdan devrimsiz bir çıkışa, bir kısım tavizler verme anlamına gelecek reformlarla bir çıkışa, ilkesel olarak karşı olmadığını bu sosyal reformistler de bilir. Çünkü böyle bir çıkış yolu, işçi sınıfı ve emekçilerin “tarihsel hak”kı olan devrim hakkının bir tas çorba karşılığı satılmasından başka bir anlamı yok.

“Halkın egemenliğine dayanan gerçek bir demokrasi” hedeflediklerini açıklıyorlar, ama bu hedefe asla ulaşamayacak yolu öneriyorlar:

“Yerel katılım mekanizmalarının işlediği güçlü bir yerel demokrasi.”

Sanki, “1994 DEP olayı” hiç yaşanmamış; sanki “dokunulmaz” sanılan onlarca milletvekili hakim ve savcılar tarafından zindana hiç atılmamış ve atılmaya devam edilmemiş gibi; sanki “yerel demokrasi” dedikleri belediye başkanları bir emirle yerlerinden alınıp zindana atıl-

mamış ve yerlerine “kayyum”lar atanmamış gibi!.. Halkın bilinciyle ve hafızasıyla işte böyle alay ediyorlar.

Daha önce de bu köşede yazmıştık, bunların tüm politikaları “yetmez ama evet”ten ibarettir diye. Yakın geçmişte “yetmez ama evet”çiler kişilerle anılırdı. Şimdi parti parti, örgüt örgüt... Bir kaşık mayanın bir kazan sütü kendine benzetmesi gibi, aralarına aldıkları bir kaç “yetmez ama evet”çi de tüm bu çevreleri kendisine benzetti.

Ama talihsizler. Çünkü koşullar, emekçi sınıfları burjuva sınıfla uzlaşmaya değil, kopmaya doğru götürüyor. Çünkü bütün koşullar bir devrime doğru akıyor. Kapacağınız bir avuç parlamenter koltuk da bir işe yaramayacak!

İki ülkenin emekçi sınıfları alternatifsiz değil; onların alternatifi, gümbür gümbür gelen devrimdir!

BURJUVA DÜNYA PANİK İÇİNDE

26 Mart 2023

Emperyalist kapitalist dünya panik içinde. Birkaç bankanın batması, bütün bir burjuva dünyayı paniğe itmeye yetti de arttı bile.

İlk kıvılcım, bir Amerikan bankasının iflasıyla çıktı. Önce Silicon Valley Bank iflas etti. Bankanın adı, faaliyet alanını da ele veriyor. Silicon Vadisi bölgesinde teknoloji alanındaki şirketlerle iş yapan bu banka, diğer bildik bankalardan farklı bir faaliyet içindeydi. En önemli özelliği, elinde on milyarlarca dolar tutan tahviller tutuyor olmasıydı.

Bankanın bu özelliği onun asıl kar kaynağının tahvillerden elde ettiği faiz olduğunu gösteriyor. Kısaca SVB olarak anılan banka, ABD bankaları arasında 16. sırada yer alıyor. SVB'nin büyüklüğü hakkında fikir edinmek için kısa bilgi: SVB, 31 Aralık 2022 tarihi itibarıyla 175.5 milyar dolarlık mevduata, 209 milyar dolarlık toplam varlığa sahipti.

Banka, elinde bol miktarda tahvil yani faiz getiren kağıt bulunduruyordu. Ne var ki, Amerikan Merkez Bankası FED, enflasyonu düşürmek amacıyla faiz oranlarını sürekli yükseltince, SVB'nin elinde tuttuğu tahvillerin değeri hızla düştü. Belli bir noktadan sonra banka bu düşüşe dayanamaz hale geldi ve Amerikan devleti bankaya el koyma anlamına gelen karyum ataması yaptı. Banka iflas etmişti.

SVB'yi Signatura Bank takip etti. Ayrıntılara gerek yok. Bu banka da aynı nedenlerle battı. Sırada daha pek çok Amerikan bankasının olduğu, mali sermaye çevrelerinde biliniyor.

Bu iki Amerikan bankasını, İsviçre'nin en büyük bankalarından biri, Credit Suisse izledi. Birkaç gün arayla bu banka da iflas noktasına geldi. Ancak, bir diğer büyük banka olan UBS, Credit Suisse'yi iflasını ilan etmeden üç milyar dolar gibi bedava denilecek fiyata aldı. Kendi parasıyla da değil. İsviçre Hükümeti UBS'nin kasasına 9 milyar dolar koyarak bu işi bitirdi.

Sadece ABD ve İsviçre'de değil, bütün emperyalist ülkelerde şimdi banka iflasları bekleniyor. Alman Deutsche Bank'ın hisseleri, son bir kaç haftada %13 civarında değer kaybetti. Elinde tuttuğu bol tahvillerin değerinin, daha doğru bir ifadeyle, fiyatının düşmesi onun risk primlerini

yükseltti ve sonuçta piyasadaki hisselerinin fiyatı düşmeye başladı. Deutsche Bank sadece Avrupa'nın değil, dünyanın sayılı bankalarından biridir ve onun iflası, örneğin Türkiye dahil, dünyanın dört bir yanındaki bankaları derinden etkileyecek.

Bu bankaların ve iflas için sırada bekleyen bankaların batkısının arkasında, ilk bakışta, Merkez Bankalarının faiz artırımını olduğu görülüyor. Merkez bankaları, enflasyonun artışını kontrol altına almak için faizleri artırdıkça, bankaların ellerinde tuttıkları tahvillerin değeri düşüyor. Bu bilindiği halde, Merkez Bankalar faiz artırımından vazgeçmiyorlar.

En son İngiliz Merkez bankası, faiz oranlarını son 14 yılın en yüksek seviyesi olan %4.25'e yükseltti. Artık çok basit anlaşılır haliyle söylersek İngiliz bankaları için de alarm zilleri çalıyor.

İlk bakışta tüm bunların kendi içinde “bağımsız” banka krizleri olduğu düşünülebilir. Oysa durum bundan çok farklıdır. Söz konusu olan banka sisteminin kendi içindeki bağımsız bir krizi değil. Bankaların krizi bir sonuçtur. Krizin temeli, kapitalist üretimin bunalımına gelir dayanır. Asıl temel orada.

Birincisi, bunalım dönemlerinde faiz oranı doruk noktalarına ulaşır. Çünkü ne olursa olsun yapılması gereken ödemeler için para gereklidir. İkincisi, faizlerin yükselmesi, örneğimizde görüldüğü gibi, “menkul değer” denen senet, tahvil, bono gibi “değerli” kağıtların fiyatlarında bir düşüş meydana getirir. Neden aynıdır: Nakit para gereklidir. Üçüncüsü, değerli kağıtların fiyatının düşmesi, elinde para-sermaye bulduran kapitalistlere ileride fiyatları en azından ortalama düzeye çıkacak olan faiz getiren bu kağıtları çok düşük fiyata satın alma imkanı yaratır. Böylece “aşırı dolandırıcılık” ortamı ortaya çıkmış olur.

UBS'nin, dünyanın en büyük 30 bankasından biri olan Credit Suisse'i İsviçre hükümetinin desteği ve 110 milyar para desteği garantisi ile mideye indirmesi bunun canlı örneği oldu. Kapitalist üretim biçiminin krizleri aynı zamanda büyük balığın küçük balığı yuttuğu, büyük ve hükümetle sıkı bağı olan sermayenin kendinden küçük sermayeyi kendine kattığı; böylece sermayenin daha az elde birikmesinin ve merkezileşmesinin hızlandığı süreçlerdir.

Faiz, kapitalist ile emekçi arasında değil, iki kapitalist arasındaki bir ilişkidir. Borsa ise, kapitalistin emekçiyi değil, bir başka kapitalisti soyduğu yerdir. Bu iki araç, yani faiz ve borsa, kapitalistin kapitalisti soymasıyla sermaye birikiminde ve merkezileşmesinde önemli bir rol oynar. Kapitalist üretim biçiminin bütün bir tarihsel gelişmesi sonucu, sermayenin birikimi ve merkezileşmesi günümüzde dev boyutlara ulaşmıştır.

Ne var ki, sermayenin bu amacı yani sürekli birikme ve büyüme amacı, onun yıkımının da temelini oluşturur. Burjuva dünyanın panik içinde olmasının nedeni de bu. Kapitalist üretimin bu yıkıcı sonucu burjuva dünyanın karşısına en canlı haliyle çıkmış durumda.

Yine de proletarya yoksul köylülüğe, kent yoksullarına önderlik ederek kapitalist üretim biçimine devrimci yollarla son vermedikçe, sırf kapitalist bunalımların kapitalist üretim biçimine, burjuva sınıf egemenliğine son veremeyeceğini akıldan çıkarmamalı.

Kapitalizmin bunalımı, burjuva sınıf egemenliğini bir devrimle yıkmaya olanaklarını proletaryaya verir. Kapitalizmi ve burjuva sınıf egemenliğini yıkmak ise, devrimci komünist parti öncülüğündeki proletaryanın işidir.

SOKAĞA ÇIKAMIYORLAR

29 Mart 2023

Henüz helikopterlerine, özel jetlerine, yatlarına binip kaçmıyorlar ama, artık sokağa da çıkamıyorlar.

İngiliz Daily Mirror gazetesinin “Fransız Devrimi” dediği grevlerin, dev kitle gösterilerinin, çatışmaların, kısaca ayaklanmanın Fransız burjuvalarını getirdiği nokta bu: Sokağa çıkamıyorlar.

Kim olduğu açıklanmayan, ancak Macron ya da onun kadar güçlü bir hükümet üyesi, Fransız Bakanları sokağa, halkın karşısına çıkmamaları konusunda uyarmış.

Sokağa, halkın karşısına çıkmaya korkanların başında Macron yani Fransız burjuvazisinin birinci dereceden politik temsilcisi geliyor. Geçtiğimiz hafta oynanan Fransa-Hollanda maçını sarayında, televizyondan seyretmek zorunda kaldı. Oysa, Dünya kupası maçlarında gördüğümüz gibi, Macron, bizim RTE'yi aratmayacak biçimde bu tür oyunları reklam ve propaganda için asla kaçırmazdı.

Macron, Fransa mili takımının maçına gitmeye korktu, çiçeği burnunda İngiliz kralı da Fransa'ya gelmeye korktu. İngiltere'nin Kralı grev, gösteri, çatışmalarla sarsılan Fransa'ya gitmeyi uygun görmemişti! Macron da bu ortamda davetlisini kabul etmeyi uygun görmemişti. Haksızlar mı? Resimdeki ortama hangi burjuva dahil olmayı göze alabilir!

Fakat burjuvazi açısından durum Fransa'daki vaziyetten ibaret değil. Bütün Avrupa burjuvazisinin politik temsilcilerinin durumu bu şekilde. Fransa'da hükümet üyeleri sokağa, halkın karşısına çıkamaz hale gelmişler de İngiliz burjuvazisinin politik temsilcilerinin, Almanların, İspanyolların, İtalyanların durumu farklı mı? Hiç de değil.

Emekle sermaye, işçi sınıfıyla burjuvazi arasındaki sınıf savaşı öyle bir noktaya gelmiş ki, bu iki sınıftan birinin sokağa hakim olduğu koşullarda, diğeri sokaktan çekilmek zorunda kalıyor. Şimdi, Avrupa'nın başta başkentler olmak üzere, hemen hemen tüm şehirleri proletarya ve ücretli çalışan durumundaki emekçiler, gençlik, küçük tarım üreticileri gibi proletaryanın müttefiklerinin hakimiyetinde. Bulgaristan'dan Fransa ve İngiltere'ye; Hollanda'dan İtalya'ya kadar...

Ukrayna üzerinden insanlığa büyük yıkım getirecek bir dünya savaşını kışkırtıp duran emperyalistler, kendi topraklarında sokağa çıkamayacakları noktaya geldiler. Bir kez daha, devrim ve ayaklanmalardır insanlığı kurtaracak olan; burjuvazinin parlamentolarına başını, olmadı kuyruğunu sokmak değil.

SİLAHLI SALDIRI!

1 Nisan 2023

İYİ (faşist) Parti'nin İstanbul İl binasına sıkılan bir kaç kurşun, eğer yapılırsa, 14 Mayıs seçimlerinin nasıl geçeceğinin güçlü bir işareti olarak kabul edilmeli.

Ara ara bu işaretler en tepe noktalardan veriliyordu zaten. Yani ilk işaret değil. Yaklaşık iki yıl önce, gittiği Rize'de saldırıya uğrayan Meral Akşener'e dinci faşist yönetimin başındaki kişi şöyle sesleniyordu:

“Gelin hanım (Akşener) beni Netanyahu'nun yanına koyuyor, onun ardından da Rize'ye gidiyor. Gelin hanıma gayet güzel ders veriliyor. Yine dua et ki gelin hanıma çok ileriye gitmeden ders verdiler. İkizdere yetmedi, Çayeli'ne gittin. Orada da gerekeni yaptılar. Daha neler olacak neler...”

Gerçekten de “daha neler olacak neler...” 14 Mayıs'a daha kırk beş gün gibi bir süre var ve bu süre “neler, neler” görmek için oldukça uzun bir süre. Dün olup biten ilk işaret olmasa bile, dinci faşist yönetimin göstermeyi vaat ettiği şeyler için düğmeye basıldığını söyleyebiliriz. Çünkü “silahlı saldırı”nın önemi işte burada, düğmeye basılmış olmasında aranmalı.

Polis şefi, olayın bir bekçinin bir hırsızını kovalaması sırasında bekçinin silahından çıkan mermilerden kaynaklandığını açıkladı. S.Soylu ise, failin yakalandığını “Türk polisi yakalar” tekerlemesiyle müjdeledi! Komedi skeçlerine konu olabilecek bir açıklama.

90'lı yıllarda İçişleri Bakanlığı yaptığı dönemde “Faili Meçhuller Kraliçesi” olarak bilinen İYİ (faşist) Parti Genel Başkanı Akşener, gittiği İl binasının önünde RTE'ye meydan okudu. Kadın kimliğini öne çıkararak, bu düzeni kadınların değiştireceğini söyleyerek, tüm kadınları partisine oy vermeye çağırırdı.

Eski-yeni, canlı-ölü her faşisti övmek, onunla dostluğunu, yakınlığını vurgulamak için hiç bir fırsatı kaçırmayan CHP Genel Başkanı K.Kılıçdaroğlu hemen ortaya atılıp şu inciyi döktürdü:

“Meral hanım güçlü bir liderdir, Asena'dır, böyle korkutamazsınız”

Şimdilerde bütün sosyal reformist partilerin, bunlara kendini uyanık

sanar “komünist” de dahil, bir kez daha kuyruğuna takıldıkları Kemal Kılıçdaroğlu faşist Akşener’in “korkusuzluğu”na kefil oluyordu.

Artık “Asena” yani dişı kurt olduğu Kılıçdaroğlu’ndan tescilli Meral Akşener’le birlikte İmamoğlu’nun otobüsüne çıkan EMEP Genel Başkanını Ercüment Akdeniz’den, “Yeter ki, ikinci bir Ekmeleddin vakası olmasın” şartıyla kuyruğuna takılma konusunda açık çek veren Erkan Baş’tan esirgediği güçlü, lider, korkusuz sıfatlarını Akşener için cömertçe kullanıyordu Kılıçdaroğlu!..

El Hak, Meral Akşener “Asena”dır yani dişı kurttur ve kabul edelim ki, Kılıçdaroğlu’nun ağzından çıkan tek doğru söz buydu. “Korkusuzluğu”na gelince... Yakın tarihin cahili olduğu her halinden belli şu Kılıçdaroğlu bilmez; 70’li yıllarda dişisiyle erkeğiyle tüm kurtlar, devrimcilerin önünden tazı gibi kaçıyorlardı. Bunların başı yani “Başkurt”, “cenaze kaldırmaktan siyaset yapamıyoruz” diye gözyaşı döküyordu o yıllarda.

Fakat tüm bunlar, işin özünü teşkil etmez. İşin özü, dinci faşist iktidarın seçimle-sandıkla gitmemek için her yol ve yöntemi kullanacağıdır. Seçim hilelerinden söz etmiyoruz bile. Seçim hilelerine zaten başlamış durumdalar ve YSK, kafası burjuva hukukla dolu bütün sosyal reformist partilere ilk ayılıtıcı tokadı attı: Anayasa’ya göre aday olamayacak olan RTE’nin adaylığına yapılan itirazları reddetti. Faşist bir partiye dahi saldırmakla, dinci faşist iktidarın ve onun başının yönetimi bırakmamak için her yol ve yöntemi kullanmaya hazır olduklarını bir kez daha gösterdi.

Darkafalı sosyal reformistler, ne Marx’tan ne de yaşamın kendisinden öğrenmeyi biliyorlar. Defalarca yazdık, uyardık: Anayasa ve yasaları yorumlamak onu yazanların ya da okuyanların değil, onu uygulayanların işidir diye. Adam muhtar bile olamayacak iken devletin en tepesine çıktı; diploma işi hala karanlık... Çünkü emperyalist mali sermaye odakları, daha somut haliyle, ABD, Soroslar, İngiliz Lordları, Koçlar, Sabancılar dinci faşist partiyi ve onun başını işaret etmişlerdi.

Bu darkafalılara bir temel noktayı daha anlatmaya çalıştık: Türkiye’de ve benzeri tüm bağımlı ülkelerde Cumhurbaşkanı “halkın iradesi”yle, seçimlerde değil, emperyalist mali sermaye ve işbirlikçi tekelci sermayenin ofislerinden belirlenir. Sadece o mu? Savunma Bakanlığı, Dışişleri Bakanlığı gibi önemli bakanlıklara kimin getirileceği dahi NATO, ABD, Avrupalı emperyalistlerin referansıyla tayin ediliyor.

Haliyle, burjuva düzende kimin Cumhurbaşkanı ya da hükümet başkanı olacağını anlamak için sandığa, seçimlere değil, emperyalist hükümetlerin, işbirlikçi tekelci sermayenin ofislerine bakmak lazım. Bu cepheye baktığımızda ise, sözünü ettiğimiz güçlerin dinci faşist iktidardan, onun başından -kayıkçı dövüşlerini saymamak koşuluyla- hiç de ş-

kayetçi olmadıklarını görüyoruz. İşçi sınıfı, ücretli emekçiler, ezilen ulus ve ulusal topluluklar üzerinde uyguladığı baskılara, devrimci güçler üzerinde estirdiği teröre hiç bir eleştirilerinin olmadığını da... “Endişeliyiz, kaygılıyız” numaralarını hesaba katmayacaksak elbette.

Faşizmi yıkmak bir devrim sorunudur. Faşizm, bir devrimle yıkılabilir ancak. Ve sosyal reformist partilerin işçi sınıfına, emekçilere, Kürt halkına, gençliğe en büyük yalanları, en büyük aldatmacaları işte bu noktada. Türkiye’de faşizmin seçimlerle yıkılabileceğini söylemek, burjuvazi ve emperyalistler hesabına yapılan en büyük yalan ve aldatmacadır.

İKİ KARŞIT YOL

6 Nisan 2023

Birbirine karşıt iki yol var emekçi yığınların önünde. Buna parlamenter yol ve devrimci yol da denilebilir ve böyle denmesi daha doğru olur. İki karşıt siyasal eğilim, yol ayrımında durmuş emekçi yığınlara sesleniyor.

Birinci yolu, cümle sosyal reformist partiler ve onların peşine utana sıkıla takılan cümle oportünist hareketler Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfına, emekçilerine yoksullarına işaret ediyorlar. “Bu yoldan gidelim” diyorlar, “parlamentoya yüz -rakamla 100- milletvekili gönderelim böylece sizi parlamentoda en güçlü biçimde temsil edelim” diyorlar. “Sesinizi ve taleplerinizi parlamentoda haykıralım” diyorlar vb.

Fazlasını da söylüyorlar. “Böylece faşizmi yıkacağız” diye iddia ediyorlar. Hani derler ya, “cehaletin böylesi ancak tahsille olur” diye; buna da “yalanın böylesi ancak sıkı tedrisatla olur” demek lazım. Ama yok, biz böyle kuyruksuz yalanlar, aldatmacalar için tedrisat gördüklerini sanmıyoruz; doğal davranıyorlar; doğal davranmaları yetiyor, doğalarında var.

İkinci yola, iki ülkenin emekçi sınıflarının çıkarlarını ifade etmenin en doğru ve tek yolu olan devrimci yola geleceğiz. Ancak şu bitmez tükenmez yalanlarla, aldatmacalarla dolu parlamento yoluna bir bakmak lazım.

Gerçekte parlamento denen şey yani bir güç olarak “yasama gücü” denen parlamento var mı? Bunu bizim değil de, bu aralar parlamento denen ölü eşek mekanına tekrar dönmeye hazırlanan, HDP eski milletvekili Sırrı Süreyya Önder’in sözleriyle göstermeye çalışalım. Yıllar önce, 2015’te Sırrı Süreyya Önder, aynen şöyle diyordu bizim ölü eşek dediğimiz parlamento hakkında:

“İnsanların görmediği şu; Meclis kalmadı ortada, AKP, CHP, MHP diye bir parti yok. Eğer insanlar Meclis diye bir şey görüyorlarsa, HDP de burada bir karşı çıkış gerçekleştirsin.

“Suriye’ye, Irak’a girmek için tezkere istiyorlar; kendi kentlerine Meclis’te bir tartışmayı bile kabul etmeyen, göze alamayan bir iktidar-

devlet yapısı var. Tek bir kişinin ağzına odaklanmış bir sistem var. Meclis'i kaale almayan bir yetki, tüm ülkeyi zapturapt altına almış durumda”

“Karakolda doğru söyler mahkemede şaşar” misali, bugünlerde bir kez daha olmayan Meclise girip Meclis varmış ve iki ülkenin emekçi-yoksul halklarının yaşamsal sorunları bu Meclis'te çözülebilmemiş gibi yapmaya hazırlanan S.S. Önder, işte böyle konuşuyordu. Demek ki, ara sıra doğruları konuşma damarı tutuyormuş.

Konumuz bir kişiyi eleştirmek değil elbette. “İçeriden biri”nin tanıklığı tercihimiz olduğu için buna başvurduk. Şimdi soru şudur: Dünden bugüne Meclis açısından değişen nedir? Dün olmayan Meclis'i bu gün hayata döndürecek ne tür bir “demokratik” gelişme oldu da, kimse-nin haberi yok. Demokratik yönde hiç bir değişiklik olmadığı açık. Ama dinci faşizmin açık aparatı işlevi gördüğünün örnekleri sayısız. Hiçbir sosyal reformist parti de aksini iddia etmeye kalkmaz. Evet Meclis denen şey bir ölü eşektir; dinci faşizmin ihtiyaç duydukça işaret ettiği bir ölü eşek.

Ama S.S Önder'in, belki de farkında olmadan, içerden biri olarak ifşa ettiği daha önemli bir şey var. Diyor ki, “Meclis'i kaale almayan bir yetki tüm ülkeyi zapturapt altına almış”. Evet öyledir, buna eklenebilecek tek şey, bunun yeni bir şey, bu sözlerin söylendiği 2015'te olup biten bir şey olmadığı. Sadece Meclis denen laklakhaneyi değil, bütün siyasal sistemi “zapturapt altına alan” bir irade var. Asıl püf noktası budur.

Kimdir bu “yetki”? Arkasındaki sınıfsal güçleri yani gerçek “egemenler”i bir kenara bırakırsak, bu yetki, faşist bir karakter kazanmış olan devlettir. Yani ordudur, polistir, zindandır, yargıdır, MİT'tir, askeri istihbarattır vb. vb. Örneğin, Şili'de seçimlerle yönetime gelmiş Allende'yi deviren, işte bu “yetki”dir. 12 Mart 1971'de yönetime el koyan bu “yetki”dir. 12 Eylül 1980'de faşist darbe yapan bu “yetki”dir. Bu liste böyle uzar gider. Özeti; sosyal reformist partilerin “her şey” gibi göstermeye çalıştıkları Meclis, “hiçbir şey”dir.

Buna karşılık, iki ülkenin emekçi sınıflarının yaşamsal sorunlarının çözüm yolunun devrimci mücadeleden geçtiğini yaşamın içinde görüyoruz. Samandağ halkının gösterdiği yol bu işte. Bu halk, faşist yönetimin kendilerini topraklarından etme, topraklarına ve tüm yaşam alanlarına el koyma girişimine karşı, depremın sarsıntıları henüz sürüyorken kararlılıkla karşı koyacağını ilan etmişti: Gitmedik, buradayız!

Bu yol, devrim yoludur. Devrime ve iktidara bu yoldan gidilecek. Devrimci mücadeleyle de elde edilseler, burjuva egemenlik altında, hiç bir hakkın, hiç bir kazanımın güvencesi olmadığını, kalıcı olmayacağını biliyoruz ve iki ülkenin işçi sınıfına, emekçi halklarına bu gerçeği ısrarla anlatıyoruz.

Tek güvence, zora dayalı bir devrimle kurulacak iktidardır; devrimci hükümettir. Emekçiler, yaşamsal sorunlarının çözümü için parlamentodan bir fayda gelmeyeceğini yaşamın içinde, görerek öğreniyorlar. Örneğin, Muğla'nın Deştin köyünün emekçi köylüleri, tarım arazilerini öldürecek çimento fabrikasının köy yakınlarında kurulmasını mücadeleyle engellediler. Muğla köylüleri, yıllar süren mücadele sonunda, çimento fabrikası kurmak isteyen kapitalisti, araçlarını geri çekmek zorunda bıraktılar. Laklakhaneden ibaret ölü eşek Meclis'ten en ufak bir beklenti içine girmeden...

Bunun sayısız örneği var. İşçiler, emekçiler, köylüler, dinci faşist iktidara ve kapitalistlere karşı yaşamsal çıkarları için her gün sokağa, meydanlara çıkıyor, belirledikleri hedeflere, amaçlara devrimci mücadele yoluyla ulaşmaya çalışıyorlar.

İki ülkenin işçi ve emekçileri dinci faşist iktidara ve kapitalistlere karşı böyle dişe diş bir mücadele sürdürürlerken sosyal reformist partiler, milletvekili pazarlığı içinde “dostluk-yoldaşlık” söylemleri arasında birbirlerinin kuyusunu kazmaya, birbirlerini kazıklamaya, birbirlerinin sırtına basarak kendi partilerine daha fazla kontenjan ayırmaya çalışıyorlar.

Çuvalla maaş alacak müstakbel milletvekillerinden ve onlardan nemalanacak çevrelerinden başka hangi işçi ve emekçiye yararı var? Hiçbir işçi ve emekçiye... Yüz -rakamla 100- vekil değil de iki yüz ya da daha fazla vekil çıkarsanız, sözünü ettiklerimiz dışında kime yararı var ve ne fark eder? Kimseye yararı yok ve hiçbir şey fark etmez! Bu sömürü düzenini değiştirmek, faşist devleti yıkmak bir yana, ondan bir kıl bile koparıp alamazsınız.

Hiçbir şey fark etmeyeceğini sadece biz değil, sözüne pek güvendikleri S.S Önder söylüyor: “*Bunun -yani Meclis'te bn.- 50 ya da 150 kişi olmak arasında çok büyük farkı yok*” Anlamakta zorlananlar için S.S Önder “*Tekrar tekrar söylüyorum; artık bu ülkede Meclis yok*” diye üstüne basa basa söylüyor.

Ama bu gerçekleri siz halka anlatamazsınız. Sizin işiniz değil. Sizin işiniz tam tersi, halkları aldatma, beklentiye sokma, gözünü boyamadır.

“BU DÜZEN DEĞİŞECEK”

10 Nisan 2023

Bundan şüphe yok. Bu düzenin değişeceğini, değişmesi gerektiğini artık herkes görüp kabul ediyor. En başta da işçi sınıfı, kent ve köyün emekçileri, yoksul kitleler bu düzenin değişmesini istiyorlar.

Düzenin yani sömürücü kapitalist düzenin, burjuva sınıfın egemenliğine dayalı, halklara nefes aldırılmayan baskıcı, faşist düzenin değişmesi talebi, isteği, arzusu o kadar derin, o kadar açık hale geldi ki, en has burjuva partileri dahi kitlelerin bu isteğine karşı durmamak gerektiğini anlıyorlar.

Yaptıkları şey, bu isteğe boyun eğer gibi yapmak; Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfının, ücretli emekçilerinin, tarım proleter ve yoksullarının bu devrimci istemlerini değişimden yana görünerek düzen içinde tutmaya çalışmak.

Bu sömürü düzeninin kurucu partisi CHP, “bu düzen değişecek” diyor. Gerici-faşist ittifak “Millet İttifakı”nın geri kalan tüm partileri “bu düzen değişecek” diye bağırıyorlar. İstinasız tüm sosyal reformist partiler “bu düzen değişecek” diye propaganda yapıyorlar. Kısacası, herkes “bu düzen değişmeli; değişecek de” diyor.

Bütün bu koronun birleştiği iki nokta var. Birincisi, hepsi gençliğe sesleniyor. İkincisi, hepsi istisna kabul etmez biçimde, gençliği sandık başına çağırıyorlar. Yani bu düzeni değiştirmeyecek, değiştiremeyecek tek yolu “bu düzen değişecek” sloganı altında, gençliğin önüne getirip koyuyorlar.

Kılıçdaroğlu, faşistlere yakınlığını vurgulamak için hiç bir fırsatı kaçırmayan bu gerici adam, gençliği sandık başına durmadan ve sürekli çağırınların başında geliyor. Bildiğimiz son çağrısı Ocak ayının sonlarında olmuştu.

“Sandığa 'Ben gitmesem de olur' değil, bütün gençlerden, 6 milyona yakın gençten sandığa gitmelerini istiyorum.”

Aynı Kılıçdaroğlu, bütün halklara Ekmeleddin İhsanoğlu “numarası”nı çekerken de “sandığa tıpış tıpış gideceksiniz” diye tehditler savuruyordu.

Sosyal reformist partiler, en azından, düzenin bu adamının gençleri neden sandığa çağırdığını düşüneceklerine, kendileri de onunla yarışmasına, gençliği aynı yere, sandık başına çağırıp duruyorlar.

Sayırsız örneği var, ayrıca kanıt göstermeye gerek yok.

Evet bu düzen değişecek. Milyonlarca insan bu düzenin değişmesi yani yıkılması ve yerine daha ileri, sınıfsız, sömürsüz, emekçilerin mutlu, refah içinde yaşadıkları, gençliğin hiçbir gelecek kaygısının olmadığı bir toplumun kurulması yönünde bir istek, arzu, bilinç, irade göstermiş ise artık bu sömürü düzeni ayakta kalamaz. Sorun artık bu düzenin yıkılması gerekip gerekmediği sorunu değil, ne zaman ve nasıl yıkılacağı sorunu-
dur. Başka bir ifadeyle sorun zaman sorunu haline gelmiş dayanmış.

Fakat bu “değişim” yani düzenin değişmesi, ilkin tedrici, evrimci bir tarzda değil, devrimci bir tarzda, kapitalist sömürü düzeninin zora dayalı bir devrimle yıkılması biçiminde değişecek. İkincisi, bu düzen, parlamento aracılığıyla, sosyal reformist partilerin parlamentere çoğunluğu elde etmesiyle değil, örneğini 2013 Haziran'ında, “6-8 Ekim Kobane ayaklanması”nda ya da 15-16 Haziran işçi ayaklanmasında gördüğümüz gibi, ayaklanmalarla, zora dayalı devrim yoluyla yıkılacak.

Bu ayaklanmalarda gençlik devrimin motor gücü görevini görecek. “Gençlik, özellikle de işçi gençlik mücadelenin sonucunu tayin edecektir.” Modern kapitalist toplumda ortaya çıkan bütün ayaklanma ve devrimlerde, buna yakın tarihin devrimleri ve devrim girişimleri dahil, tanık olduğumuz olgudur bu.

Burjuva egemenliğin dayandığı kurumlardan biri olan parlamento, bu düzeni değiştirmenin aracı olamaz; bugüne kadar da olmadı. Burjuva parlamentoda çoğunluğu kazanarak devleti “ele geçirme” hayali, tarih boyunca burjuvaziyle uzlaşmacıların, sosyal reformist partilerin hayali olageldi.

Ama bu, hep hayal olarak kaldı ve hayal olarak kalmaya da mahkum. 1970'li yılların başında Şili'de Salvador Allende Başkan seçildikten kısa bir süre sonra 1973 Eylül'ünde ABD'nin örgütleyip hazırladığı bir askeri darbeye karşı karşıya yıkıldı. Şili halkı, bu faşist darbeye birlikte yıllarca büyük acılar çekti. O yıllarda ABD Başkanı Nixon'un Ulusal Güvenlik Danışmanı olan Henry Kissinger şöyle diyecekti:

“Ülkesinin insanlarının sorumsuzluğu yüzünden bir ülkenin komünist olmasına seyirci kalamayız. Meseleler, Şilili seçmenlerin kararına bırakılamayacak kadar önemlidir.”

Bu tür “barışçıl geçiş” denemelerinin pek çok örneği var ve hepsinin sonu, halkların uzun yıllar büyük acılara katlanmak zorunda kalacakları trajediler biçiminde oldu. Böylece, devrimcileri “halkları maceralara sü-

rüklemek”le suçlayan sosyal reformistlerin, gerçekte kendilerinin halkları büyük acılar çekecekleri maceralara sürüklediklerini de görmüş oluyoruz.

Bu düzen değişecek ve bu değişimde gençlik, özellikle işçi gençlik sonucu tayin edecektir. Bu yüzden gençliği devrim bayrağı altında toplamak öncelikli görevdir. Uzlaşmacıların ve sosyal reformistlerin “gençliğe güveniyoruz” biçimindeki sözleri birer aldatmacadan ibarettir. Onlar, gençliğe, gençliğin devrimci enerjisine değil, burjuvaziye, burjuva devlet kurumlarına, burjuva egemenliğin bir kurumu olan parlamentoya güvenirler.

Bu düzen, bir devrimle yıkılarak değişecek. Çünkü artık milyonlar bu düzenin değişmesini istiyor. Çünkü düzenin değişmesi fikri artık maddi bir güce dönüşüyor. Bu maddi gücün karşısında hiç bir güç duramaz.

KUTLAMA VE PROTESTO GECESİ

12 Nisan 2023

Her seçim dönemi aynı şeyler: “Tarihi seçim”, “her oy önemli”, “boykot etmek RTE’ye oy vermektan daha kötü”... Böyle başlayan söylemler, bir adım sonrasında “oyları bölmemek gerek”e varıyor. Artık kanksadık.

“Tek adam rejiminden kurtulmak” adına, “cumhuriyeti ve laikliği savunmak” adına, “demokratik parlamenter sistem” adına... yani binbir türlü gerekçeler sıralanarak emekçi kesimler sandığa, RTE’ye karşı oy vermeye çağrılıyor. Her ne adına olursa olsun, gerçekte sorunu bu şekilde ortaya koyanlar “RTE’ye oy vermektan daha kötü” bir tutum almış oluyorlar!

Cumhurbaşkanlığı seçimi -parlamento seçimlerinin beş kuruluşluk değeri yok- dediğiniz şey, bir futbol maçı olmadığına ve “berabere kalmak” diye bir seçenek bulunmadığına göre, kazanan ve kaybedenin olduğu bir süreç. Bugünkü somut seçimler açısından konuşacak olursak, RTE ve Kılıçdaroğlu’nun şahsında iki taraftan birinin kazanacağı, diğerinin kaybedeceği bir rekabet. Cümle sosyal reformist ve küçük burjuva uzlaşmacı parti, artık alenen ve yüksek sesle Kılıçdaroğlu’nu desteklediğine göre, iki ülkenin işçi sınıfı ve emekçileri değil ama tüm bu sosyal reformist, uzlaşmacı partilerin de kazanan veya kaybeden tarafta olacağı bir kapışma.

Sorun artık “seçimlere katılmak veya boykot etmek” şeklinde çıkmıyor karşımıza. Bu köşede sıkça belirttiğimiz gibi, bu kesimler tarafından burjuvazinin hangi kanadının destekleneceğine indirgenmiş durumda. Bunu bir kez daha vurgulamış olalım. Haliyle, “seçimlere katılım mı, seçimleri boykot mu” sorusu, bunların ağzında bir demagojiden ibarettir. İstedikleri, yaptıkları iki ülkenin emekçi sınıflarından istedikleri şey, burjuvazinin bir kesiminin desteklenmesinin yanı sıra, ölmüş eşeğe dönen parlamentonun yeniden ihya edilmesidir.

İkinci nokta şudur. Sorunu bu şekilde ortaya koyanlar, az veya çok hileli geçeceğini peşinen kabul etmelerine rağmen, seçim sürecinin olağan bir şekilde tamamlanacağına inanıyorlar. Nedir bu “olağan şekilde tamamlanmak”? RTE’nin veya Kılıçdaroğlu’nun galip çıkacağı seçim so-

nuçlarının, rakipler tarafından tanınacağı, yahut tanınmak zorunda kalınacağıdır. Yani ya hile hurda ile RTE seçimleri kazanacak ve karşı taraf bunu sineye çekecek; ya da Kılıçdaroğlu seçimi kazanacak ve karşı taraf bunu kabul edecek. Onca büyük bir gürültü ile yürütülen seçim çalışmalarının özü özeti budur!

Şu halde küçük bir ihtimal 14 Mayıs'ta, daha büyük ihtimalle ikinci turda, bu seçim süreci olağan bir şekilde tamamlanacaktır bu kesimlere göre. Oysa mevcut ilişkinin kendisi, iki ülkenin emekçi sınıfları açısından, başlı başına bir gerilim ve çatışma durumudur.

Söyledik, yine söyleyelim. Bırakın genel seçimleri, daha İstanbul belediye seçimlerinde bile “yenilgiyi kabul etmemiş”, “kazansanız da iktidarı size kim verecek” diye soran bir iktidar var ortada. Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde daha sandıkların açılması bile tamamlanmadan silahlı militanlarıyla “zafer kutlaması” yapan, “atı çalan Üsküdar'ı geçti” diyen bir iktidar var. Her fırsatta “iktidarı vermeyeceğiz” diyen bir örgütlü güç var.

Karşı tarafa gelince... Doğrudur, işin başını çeken “adam kazandı”larla, “iç savaşa izin vermeyeceğiz”lerle, türlü çeşit gerekçelerle dinci faşist iktidara dolaylı veya doğrudan destek çıkan bir burjuva “muahalefet” var. Ama öte yandan, bu dinci faşist iktidardan kurtulmak için muazzam bir öfke ile dişini sıkın, sıkılı yumruklarla bekleyen milyonlarca yoksul emekçi var.

Yapılacak seçimde, hilelerinin boyutuna bağlı olarak RTE kazanacak veya kaybedecek. Ama her iki durumda da taraflar sokaklara akacak. Kimi “zafer kutlaması” için, kimi “seçim hilesini protesto” için. Seçimin sonucuna bağlı olarak hangi tarafın “zafer kutlaması” yapacağı, hangi tarafın “seçim hilesini protesto edeceği” değişecek olsa da, “kutlama ve protesto gecesi” yaşanacağı çok büyük bir ihtimaldir. Kılıçdaroğlu'nun seçilmesi için canhıraş çalışan sosyal reformistler ve küçük burjuva uzlaşmacı parti, tam da bu noktayı sessizlikle geçiştiriyor.

Seçimlerin olağan bir şekilde sonuçlanacağını iddia edenler, gerçekte burjuva sınıf karşısında işçi ve emekçileri silahsızlandırmış oluyorlar.

İster bu dinci faşist iktidardan ve onun başındaki zattan kurtulmak için sandığa gitsin, ister seçimlerin hiçbir şeyi değiştirmeyeceği düşüncesiyle seçimleri boykot etsin, tüm işçi ve emekçiler bilmeli ki, muhtemelen seçim gecesi çok daha büyük gerilim ve çatışmalar bekliyor bizi. Her tür hile ve hurda, baskı, aleni aşağılamalar, tehditler, silahlı gösteriler, meydan okumalar... bu sürecin doğal bileşenleri olarak karşımıza çıkacak.

Daha önce gördük, yaşadık: Dinci faşist iktidar, seçim günü -geceyi beklemeden- silahlı adamlarını sokağa salabilir ve büyük ihtimalle salacaktır. Bu durumda CHP ve onun başı, Kılıçdaroğlu'nun ne yapacağı belli. O, “kardeş kavgasına izin vermeyeceğiz” diyerek sokağa çıkmaya hazır ya da zaten sokakta hazır bekleyen milyonlara “evinize dönün” diyecek. Bir yıldan fazla bir zaman önce Kılıçdaroğlu, dinci faşist iktidara bunun güvencesini vermişti.

“Bugün resmen iç savaş naraları atmaya başladın. Bu millet bunları yemez! Bu millet sen ve sülalen saraylarda yaşayasınız diye sokaklarda kan dökmeyecek.”

Kısacası, dinci faşist iktidarın silahlı adamlarını sokağa dökmesi durumunda -ki döneceğinden kuşku duymak için zerre kadar bir neden yok- Kılıçdaroğlu ve partisinin ne yapacağı belli. Peki, ya “tek adam rejimini, faşizmi yıkacağız” şeklinde vaatlerde bulunanlar ne yapacaklar? Bu konuda ağızlarından tek söz duyan var mı?

Bize gelince... Biz ister zafer kutlaması için, isterse RTE'nin seçim hilelerini protesto için o gece sokağa çıkacak emekçilerle birlikte sokaklarda olacağız ve onlara “sokakta kalın ve daha ileriye, en ileriye gidin” diyeceğiz. Peki ya sosyal reformist partiler ve uzlaşmacılar?

HER ŞEYİ DEĞİŞTİRMEK İÇİN

17 Nisan 2023

Fidel Castro, kendisi için devrimden önce de bir marksist, komünist olduğunu ama hareketin tümünün böyle olmadığını söyler ve Küba Devrimi için de “*Sosyalist bir devrim düşünmüyorduk.*” der.

“*Önce Batista’yı devirmek, ama her şey aynı biçimde sürsün diye değil, her şeyi değiştirmek için Batista’yı devirmek*” anlayışında, hedefinde olduklarını söyler.

Batista diktatörlüğü, bir sistemin en katılaşmış, çürümüş, baskıcı şekli, Batista da bu sistemin kişileşmiş temsili idi. O yüzden, Batista’nın devrilmesi, Küba halkının değişim talebinin düğümlendiği noktaydı. Ancak, tek başına Batista’nın gitmesi, yerine başka türden Batistacıların, Liberal Batistaların gelmesi “her şeyin aynı biçimde sürmesi” olacağından, hedef devrimci biçimde ele alındı: “... her şeyi değiştirmek için Batista’yı devirmek.”

Bu devrimci-materyalist bakış, elbette onları reformculuğa değil, sosyalist bir ülkeye götürmüştür. Fidel, “her şeyi değiştirmek için Batista’yı devirmek”ten sosyalizme geçiş de şöyle özetler:

“*Sosyalizm fikri, 16 Nisan 1961’de, devrimin zaferinden neredeyse iki buçuk yıl sonra ortaya atıldı. (...) Şunu anlamak gerek: ülke devrimci yasalar yüzünden sosyalist oldu. Her şey durumdan kaynaklandı. ... önce Batista ve dehşet salan diğer insanların, sonra da ordu ve polisin lağvedilmesi, ... yolsuzlukla ele geçirilmiş mallara sahip hırsızlar yargılandı, mallarına el konuldu. Ama henüz sosyalist bilinç yoktu.*”

Yani, “her şeyi değiştirmek için Batista’yı devirmek” derken, nasıl ki Batista’yı “muhalefet sıralarına düşürmekten” söz etmiyorsa, “değiştirmek”ten de öyle sistemin söküğünü-yırtığını onarmak anlamına gelecek şeylerden söz etmiyor. Küba halkına, emekçilerine, köylülerine yıllarca eziyet eden şiddet-baskı uygulayan, sömüren, soyan kişi ve kurumların “lağvedilmesi”, “mallarına el konulması”ndan başlayan, “henüz sosyalist” olmayan fakat bu devrimci yasalarla sosyalizme varacak bir değişim/değiştirmedir Fidel’in devrimci bakışı. Bugün, birçok ülke halklarının, kadınların, emekçilerin, gençlerin, aydınların gıptaıyla, özlemle baktığı Küba, bu devrimci bakışla, devrimci mücadeleyle yaratılmıştır.

Bu bakış ne kadar devrimci ise, bizdeki “Batista” gitsin de, biraz nefes alalım; hemen hapse atılmadan bir parça “eleştiri özgürlüğümüz olsun”; meydanlara daha kalabalık-rahat çıkabilelim yeter; “kamucu kapitalizmi” zorlayalım; tekeller yine kazansın ama “faturayı da hep biz ödemeyelim”, kadınlar için uluslararası sözleşmelere dönelim de uygulamasına sonra bakarız... vs. vs. anlayışı da o kadar oportünisttir. Bunlar reform bile değildir. Emekçi halk kitlelerinin özlem ve taleplerini bu kadar geri biçimde ele alan, dillendiren “sol”, oportünizm batağına saplanmış- tır. “Muhallif”liğini, tekellerin politik temsilcileri olmaktan başka hiçbir vasfı olmayan burjuva muhalefet partilerine teslim etmiştir. Burjuvazi- nin, tekellerin bir kısmından aldığı alkışlar, tam da onun oportünizmine- dir.

Bugün faşist burjuva devlet kitlelerin önüne kendine en uygun iki seçenek koymuştur: Biri, bütün dinci ırkçı, gericilerden oluşan faşist bir- lik, diğeri her şeyi (yani tekeli egemenlik için her şeyi) aynı biçimde sür- dürecek olan, sicili kabarık faşistlerden devşirme “sağ-sol” ittifakı ve ona eklenen oportünist sol. Tekelci iktidara dokunmayacağını tasdik eden- lerin bu ittifakı, inandırıcılığı kalmamış bir seçim sistemiyle değişim ya- ratacağını söyleyebilecek kadar yüzsüzdür.

Kitlelerde çok belirgin ve önüne geçilemez bir hal alan değişim is- temini, faşist devlet kendi düzen sınırları içinde tutabilmek için, burjuva muhalefet ve oportünist sol partileri kullanıyor. Yıllarca dinci faşist ikti- dar eliyle bastıramadığı ne varsa, şimdi kapının önünde oportünist solu da tutarak, emekçilere, ezilenlere, gençlere, kadınlara ait olan güçlü ve köklü değişim isteminin yönünü kontrol altında tutmaya çalışıyor. İşçi sınıfının, emekçi, ezilen halkların değişim istemini basit bir hükümet değişimine, her şeyi aynı biçimde sürdürecek bir hükümet değişimine indiriyor ve bunun bir değişim getireceğine halkları inandırmak da “oportünist sol”a düşüyor. Onların “tarihi görev” dediği budur.

Düşünün ki, bir gecede 50 binden fazla insan (kadın-erkek, genç- yaşlı, çocuk-bebek -ki bu sadece resmi rakam, gerçek rakam bunun çok üstünde-) önlenebilecek ya da asgariye indirilebilecek nedenlerle hayatını kaybetmişken, gerici-faşist burjuva “muhalefet” hükümetin istifasını dahi gündemleştirmekten korkmuştur. Üniversitelerin kapatılması, stadların, meydanların yasaklanması, sokağa dökülecek bir istifa dalgasının engel- lenmesi içindi ve gerici-faşist burjuva muhalefet de buna paşa paşa / kuzu kuzu razı oldu. Stadlardan istifa çağrıları gelmeden, bunu bile söyleye- mediler. Her şey, işçi sınıfının, ezilen halkların köklü değişim isteminin düzen içinde tutulmasına yönelikti.

Hayır, “her şeyi değiştirmek için” bütün Batistalar gitsin! Ancak o

zaman emekçi halklar ülkelerini yeniden, devrimci yasalarla kuracaklardır. Gençlerin, kadınların, emekçilerin politik akılları, devrimci politik örgütlülükleri, toplumsal dayanışması, pekala bir ülkeyi kurmaya da yönetmeye de yeter. Bunu, tekelci faşist iktidarlardan çok daha iyi yapabildiklerini tarih göstermiştir. Bunun en canlı örneği de Küba halkıdır.

ORTA DOĞU'DA DENGELER DEĐİŐİYOR

21 Nisan 2023

Çok değil, iki, hatta bir yıl öncesine kadar, Rusya, İnan gibi devletler hariç, ölkelerinin sınırları dışına çıkamayan Suriye Hükümeti Bakanları, özellikle DıŐıŐleri Bakanı Şimdi bir Arap ölkesinden diğerine koŐup duruyor. Takip bile edilemiyor artık.

Daha önemlisi, İnan ve Rusya dışında hemen hemen hiç bir ölkeye gidemeyen Esad bile yavaş yavaş ölkesinin sınırları dışına çıkıp devletler arası görüşmeler yapmaya başladı. Kuşkusuz bu baş döndüren değişim, Suriye savaşı somutunda Orta Doğu güç dengelerinde meydana gelen değişimin sonucudur.

Adını koymamanın zamanı zamanı geldi de geçti bile: ABD, İngiliz ve Fransız emperyalistleri ile Orta Doğu'da bunların taŐeronu gibi çalışan gerici Arap devletleri, İsrail ve Şüphesiz faşist devlet Suriye savaşında yenilmiŐlerdir. "Uluslararası Koalisyon" denen emperyalist ittifakın Suriye ve Rojava topraklarında varlığını sürdürüyor olması bu gerçeği deĐiŐtirmiyor.

Suriye savaŐının baŐlarında Őam kapılarına dayanan "CeŐı-ul İslam" adındaki dinci faŐist çete üzerinden Suriye'ye savaŐ ačan Suudi Arabistan ve BAE (BirleŐik Arap Emirlikleri), yenilgiyi çok önce kabul ederek bu çetelere olan desteklerini bitirmiŐ, Suriye devletiyle iliŐki geliŐtirmenin diplomasisine baŐlamıŐlardı. Suudi Arabistan ve BAE'nin bu rota deĐiŐtirmesi önemliydi, zira bu iki devlet Arap gericiliği için en etkili olanlardı ve diğerlerinin bu iki devleti izlemesi kaçınılmazdı. Öyle de oldu. Mısır ve Tunus; arkasından Ürdün, Suriye ile diplomatik iliŐkilerin yeniden kurulması sürecini baŐlattılar.

Katar ve Türkiye dinci faşist çeteleri desteklemeye, daha doğrusu, her bakımdan beslemeye devam etmekle birlikte Türkiye'nin, dinci faşist iktidarın ve onun başının Suriye ile "barış" için nasıl yalvar yakar olduğu artık herkesin malumu. Ama bu desteği kesmek ve Suriye ile "barış" konusunda anlaŐmak, özellikle Türkiye için o kadar kolay değil. Yine de, "barış" için örneğin Rusya'dan "ricacı" olduğu biliniyor.

Bütün bu değişimin Türkiye ve Orta Doğu devrimini yakından ilgi-

lendirdiğini ve etkilediğini söylemeye gerek yok. Bir kere, ABD ve diğer emperyalistlerle birlikte Türkiye ve İsrail dahil gerici Arap devletlerinin “Müslüman Kardeşler” üzerinden geliştirdikleri dinci faşist iktidarlar zinciri oluşturma planları çöktü ve bu değişim, bu çöküşün resmen kabulü oldu.

“Müslüman Kardeşler”i değişik Arap devletlerinde politik iktidara taşıyarak Orta Doğu devrimini tümünden bastırma planı ABD'nin önemli bir girişimiydi. Adına BOP (Büyük Orta Doğu Planı) dedikleri bu planda, Türkiye'ye önemli bir rol biçildiği biliniyor. “Müslüman Kardeşler” çetenesinin en büyük hamisi olan RTE'nin BOP Eş Başkanı olmakla övündüğü unutulmuş değil. Aynı şekilde, Mısır'da Mursi denen dinci faşiste en büyük desteği verenin de RTE ve Türkiye olduğu hala hafızalarda.

Ne var ki, emperyalistlerin “Müslüman Kardeşler” projesi, bütün ülkelerde işçi sınıfı ve emekçi halkların direnişiyle karşılaştı ve bozguna uğradı. İlk büyük bozgun Mısır'da yaşandı. Bir halk devriminin önüne geçmek için, bu çetenin başı Mursi ve çetesi, emperyalistlerin de onayı ile Mısır burjuvazisi tarafından iktidardan indirildi.

Tunus burjuvazisi, yıllar sonra da olsa, Mısır burjuvazisinin yolundan ilerledi. Tunus devriminden sonra, emperyalistlerin de yardımıyla politik iktidarı ele geçiren “Müslüman Kardeşler” çetenesinin lideri Gannuşî, geçtiğimiz günlerde gözaltına alındı. Bu dinci faşist çetenin El Nahda Hareketi adındaki örgütünün tüm büroları basıldı ve çok sayıda insanı gözaltına alındı. Derin bir kriz içindeki Tunus burjuvazisi, bu adımı halkın öfkesini dindirmek ve yeni bir beklentiye sokmak için attı.

Orta Doğu ve özellikle Kuzey Afrika'da dengeler böyle bozulurken en önemli adımlardan biri Suudi Arabistan ile İran arasında yapılan anlaşma oldu. Bu iki “düşman” devlet, Çin Halk Cumhuriyeti'nin girişimleriyle aralarındaki düşmanlığa son verme yönünde bir anlaşmaya vardılar.

Bunu, Suudi Arabistan ile Suriye arasında, hükümetler düzeyinde karşılıklı ziyaretler ve elçilik açma hazırlıkları izledi. İran-Suudi anlaşması, Suriye ile Suudi Arabistan arasında ilişkilerin kurulması üzerinde kolaylaştırıcı etki yaptı. Aynı anlaşma, Yemen'de sekiz yıldan fazla bir zamandır süren savaşın bitirilmesi olanağını da ortaya çıkardı. Savaşın bir tarafı olan Suudi Arabistan, Yemen savaşını bitirmek üzere, İran'ın desteklediği Husi güçleriyle görüşmelere başladı.

Bütün bu değişimin emperyalist devletlerin, ama özellikle de ABD emperyalizminin hegemonyasındaki çöküş süreciyle doğrudan bağı var. Bu süreçte emperyalist hegemonyanın Orta Doğu'daki en önemli askeri ayaklarından biri olan İsrail, tecrit edilmişlikten kurtulmak için çabalar-ken, birden bire kendini daha derin bir tecridin içinde buldu.

Suriye-İran ikilisiyle Suudi Arabistan-Mısır-BAE gibi Arap devletleri arasındaki yakınlaşmadan zarar göreceklein başında hiç şüphe yok, Türkiye geliyor. Bunun ilk işaretleri ortaya çıkmaya başladı bile. Düne kadar Suriye savaşında Türkiye'nin arkasında duran Arap devletleri, Katar hariç, Suriye'nin toprak bütünlüğü, siyasal istikrarı, egemenliği gibi açıklamalar yapmaya başladılar bile.

Suriye'nin "toprak bütünlüğü" ifadesinin anlamı açık: Şimdilik ABD kastedilmiyor olsa bile, Türkiye'nin işgal ettiği Suriye-Rojava topraklarından çıkması... Fakat ilişkilerdeki bu baş döndürücü değişimin Türkiye üzerindeki etkisi bununla sınırlı değil. Türkiye'nin Libya politikasının kökten değişmesi, Akdeniz suları üzerindeki hak iddialarından önemli ölçüde vazgeçmesi, G.Kürdistan ve Irak topraklarındaki işgalci güçlerini geri çekmesi gibi sonuçlar da kapıda.

Türkiye kafasını seçimlere gömmüşken, dışarıda tüm geleceği derinden etkileyecek bir süreç hızla ilerliyor.

1 MAYIS'TA TAKSİM'E ÇAĞIRIYORUZ!

25 Nisan 2023

DİSK Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu, DİSK, KESK, TMMOB, TTB ve TDB adına yaptığı açıklamada, 1 Mayıs'ı dinci faşist iktidarın işaret ettiği, izin verdiği yerde, İstanbul Maltepe Meydanı'nda kutlayacaklarını açıkladı.

Buraya kadar bir sürpriz yok, haliyle söylenecek bir şey de yok. Zira bu, DİSK ve diğer örgütlerin her 1 Mayıs'ta yıllardır izleyegeldikleri politikadır. Her yıl, "1 Mayıs Alanı Taksim'dir" diye açıklama yapıp, günü vakti geldiğinde, 1 Mayıs'ı kutlamak için Taksim dışında, o meydan senin, bu meydan benim dolanıp dururlar.

Olabilir; isteyen istediği yere gidip kutlamasını orada yapabilir. Fakat, kendisiyle yetinmeyip, başkalarını da faşist devletin işaret ettiği yere 1 Mayıs'ı kutlamak üzere çağırdığında durum değişir. Hele de devletin gösterdiği yeri, Maltepe Meydanı'nı, kaşla göz arasında "1 Mayıs Meydanı" olarak yutturmaya çalışırsa...

Maltepe Meydanı, 1 Mayıs Meydanı değildir; olamaz da. Taksim, işçi sınıfının beş yüz bin emekçiyle burjuva sınıfa, onun düzenine, burjuva düzenin bekçisi faşist devlete meydan okuduğu alan olduğu için, 1 Mayıs Meydanı adını almıştır. Taksim, bu meydan okumada, işçilerin kanı orada oluk oluk aktığı için 1 Mayıs Meydanı adını almıştır.

Sermaye sınıfı, 1 Mayıs 1977'de devrim korkusunu yüreğinde hissettiği için Taksim Meydanı'nı kana bulamış; bu korkuyu bir daha yaşamamak için 1979'dan itibaren Taksim'i 1 Mayıs kutlamalarına yasaklamıştır.

1 Mayıs'ı Taksim'de kutlamada ısrar etmek, boş-kuru bir inat meselesi değildir. Ne işçi sınıfı açısından, ne de onu işçi sınıfına yasaklayan burjuvazi açısından. Bu kanlı ve bedellerle yazılmış tarihten dolayı Taksim, burjuva sınıfa, faşist devlete karşı devrim mücadelesinin devam ettiğinin işareti, simgesi olmuştur. Başka bir ifadeyle, Taksim'de ısrar, devrimde ısrardır.

Bu bir irade savaşıdır elbet; bir moral değeri koruma savaşıdır aynı zamanda. Faşist devlet, 1979'dan bu yana bu iradeyi kırmak, bu moral

değeri ortadan kaldırmak için, İstanbul'u savaş alanına çevirme pahasına, Taksim 1 Mayıs Alanı'nı yasaklıyor.

Devrimde ısrar edenlere, devrimin moral değerlerini ve iradesini ayakta tutanlara devlet bedel ödetiyor; bunu biliyoruz. Kimileri bu bedeli ödemek istemeyebilir; bu kişinin ya da kurumun kendisinin bileceği bir iştir. Ama 1 Mayıs'ın tarihini ve bu çatışmanın nedenini, kaynağını bildiği halde, emekçi sınıfları Taksim 1 Mayıs Alanı'ndan uzaklaştıracak çağrılar yaparsa durum başkalaşır. Kimsenin, hiç bir kurumun işçi sınıfını, emekçi kitleleri, gençliği aldatmaya, yanlış bilgilendirmeye; “devrimci” sıfatıyla burjuvazinin istediği yere yönlendirmeye hakkı yoktur; olamaz.

1 Mayıs'ı 1 Mayıs Alanı Taksim'de kutlamak istemek bir takım şeyleri göze almayı gerektirebilir ve kişi “benim mazeretim var, ben Taksim'e değil, başka yere gidiyorum” diyebilir. Ama en azından dürüstlük adına, “ben/biz Taksim'e gitmiyoruz ama 1 Mayıs Alanı Taksim'dir ve doğrusu 1 Mayıs'ı orada kutlamaktır” diyebilir, demelidir.

Devrime karşı sorumluluk ve dürüstlük, “Ülkemizde 1 Mayıs Meydanı Taksim Meydanı'dır” dedikten sonra, herkesi 1 Mayıs'ı kutlamak için Taksim 1 Mayıs Alanı'na çağırılmayı gerektirir. Nitekim DİSK, yıllar önce bunu yapıyordu. Bedel ödemek, işkence görmek, gözaltına alınmak, biber gazı yemek pahasına herkesi 1 Mayıs Meydanı Taksim'e çağırıyordu.

Şimdinin DİSK Genel Başkanı ise, “Ülkemizde 1 Mayıs Meydanı hepimizin bildiği gibi, Taksim Meydanı'dır” dedikten bir kaç cümle sonra şunu diyebiliyor: “Tüm İstanbul halkını, Maltepe Meydanı'nda, 1 Mayıs meydanında buluşmaya çağırıyoruz.”

Kısacık bir açıklamada böyle birbiriyile çelişen iki cümleyi kurma marifetini bir kenara bırakıyoruz. Ama şunu hatırlatmadan geçemeyiz: Maltepe Meydanı 1 Mayıs Meydanı değil. Bu bir. İkincisi, tüm İstanbul halkını, gençliğini, kadınlarını, emekçilerini Maltepe Meydanı'na değil, Taksim 1 Mayıs Alanı'na çağırıyoruz.

Türkiye'de 1 Mayıs kutlaması gerçek anlam ve önemini Taksim Alanı'na çıkmayla bulur. 1 Mayıs, mücadele günüdür. Kapitalizme, faşizme ve emperyalizme karşı mücadele günü. 1 Mayıs, işçi sınıfının uluslararası birlik ve dayanışma günüdür. Bir karnaval, bir festival günü değil. Sermaye sınıfına, faşizme karşı gerçek bir sınıf savaşı nerede anlamını bulacaksa 1 Mayıs orada ve anlamına uygun biçimde kutlanır.

Leninistler, işçi sınıfını, gençliği, kadınları, tüm sömürülenleri, tüm devrimci güçleri 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı Taksim'e çağırıyor.

Taksim'de ısrar ediyoruz, çünkü Taksim'de ısrar, devrimde ısrar etmektir. Devrim ısrarımız ve kararlılığımız sürüyor ve hep sürecek!

Bütün gençliği Maltepe'ye değil, Taksim 1 Mayıs Alanı'na; devrimde ısrar etmeye çağırıyoruz.

AH ŞU DEMOKRASİ AŞKI!

28 Nisan 2023

Çok değil, birkaç gün önceydi.

Polis, muhtemelen özel polis timleri eşliğinde, sabahın köründe, Diyarbakır merkezli, tamı tamına yirmi bir ilde evleri, büroları, işyerlerini basarak yüz yirmi altı kişiyi gözaltına alıyor. Türkiye ve Kürdistan güne işte bu haberle uyanıyor.

Gözaltına alınanlar arasında hangi meslekten insanlar yok ki! Gazeteciler, avukatlar, HDP ve Yeşil Sol Parti'den yöneticiler, bazı demokratik kurumların kimi yöneticileri...

Elbette, bütün operasyon gözaltına alınanlardan ibaret değil. Savcılar, gözaltına alınanlar dışında yüz kişi hakkında daha gözaltı kararı çıkarmışlar. Bulduklarını gözaltına alacaklar. Bu arada şu satırlar yazıldığı sırada dört gazetecinin; Abdurrahman Gök, Beritan Canözer, Mehmet Şah Oruç ve Remzi Akkaya'nın tutuklandıkları haberi medyaya düştü.

Ama konumuz bu değil. Bunlar biliniyor ve internet medyası üzerinde kolaylıkla takip edilebiliyor. Konumuz, uzlaşmacı küçük burjuva parti dahil, istisnasız tüm sosyal reformist partilerin ve onları titizlikle takip eden hareketlerin hararetle destekledikleri gerici-faşist “Millet İttifakı”nın adayı Kılıçdaroğlu ve ekibidir.

Türkiye ve Kürdistan, güne yukarıda ana hatlarına işaret etmekle yettiğimiz, uzlaşmacı küçük burjuva parti yöneticilerinin “darbe” dedikleri operasyon haberiyle uyanırken Kılıçdaroğlu, Mansur Yavaş'lı ekibiyle birlikte Eskişehir'de bir mitingdeydi.

“Demokrasi”den az çok nasibini almış birinin, hele de “burjuva muhalefet lideri”nin dinci faşist iktidarın bu “darbe”si karşısında ortalığı ayağa kaldırmasını beklersiniz değil mi? Aynı tutum, Kılıçdaroğlu'nun cumhurbaşkanı seçilmesi durumunda onun yardımcısı olması kesin olan Mansur Yavaş'tan da beklenir değil mi?

“Demokrasi” adına tutum almalarından vazgeçtik, seçimlerde kendilerini canla-başla destekleyen insanların dinci faşist iktidarın talimatıyla polis tarafından gözaltına alınmalarını protesto etmeleri beklenir değil mi?

Ortalığı ayağa kaldırmak ya da protesto etmek şöyle dursun, gözetilardan tek sözcükle bahsetmedikleri gibi, MHP'den devşirme Mansur Yavaş güya dinci faşist iktidara yüklenirken, bakın kime ne mesajlar veriyor:

“Biz gidersek ülke bölünür.’ Bu ikiye bölünmüş bir siyasettir. Bu ülkede bebek katilini cezaevinden çıkaracak hiçbir güç yoktur. Bu ülkede eli kanlı teröristleri ayla çıkaracak hiçbir güç de yoktur.”

Bu faşist kırmasının meydan okumasına verilecek yanıt çok, ama konumuz değil. Dikkat çekmek istediğimiz, bila istisna, tüm sosyal reformist partilerin, oportünistlerin emekçi halklara “demokrasi” getirecekler diye yutturdukları adamların niteliğidir.

İki ülkenin emekçi sınıflarının, ezilen halklarının oylarıyla seçilmeleri halinde Kılıçdaroğlu ile birlikte yönetimi paylaşacak olan İmamoglu'na, Davutoğlu'na, Babacan'a, Karamollaoğlu'na, Akşener'e değinmiyoruz bile.

Fakat aynı mitingte konuşan Kılıçdaroğlu'nun vaatlerine değinmeden geçemeyiz. Zamanında Kandil'i yerle yeksan etme sözü vermiş olan bu adam, Türkiye'nin işgali altında bulunan Suriye ve Rojava toprakları hakkında şu vaatlerde bulunuyor:

“Bizim çocuklarımız iş bulamıyor. Suriyeli kardeşlerimizi en geç 2 yıl içerisinde, ırkçılık yapmadan, kendi ülkelerine göndereceğiz. Yollarını, okullarını, kreşlerinin hepsini AB fonlarıyla yapacağız.”

Aynen böyle! Kılıçdaroğlu, yönetime gelmesi halinde işgal ettikleri topraklardan çekilmek bir yana, babasının malıymış gibi, işgal topraklarında yollar, okullar, kreşler yapacağını, oraya da “Suriyeli kardeşler”ini yerleştireceğini vaat ediyor.

Çok açık konuşuyor Kılıçdaroğlu! Dünyanın dört bir tarafından toplanmış dinci faşist tosuncukları, aralarında Suriyeli dinci faşist çeteler de olacak şekilde, Afrin'e Cerablus'a, Tel Abyad gibi işgal altındaki topraklara yerleştirecek; yerinden-yurdundan edilmiş Kürt ve Arap halklarının mallarına, topraklarına çökülecek ve böylece demografi değiştirilmiş olacak.

Bu, tıpkı Hatay'ın ilhakında yaptıkları gibi, işgal edilmiş toprakların ilhak edilmesinin alt yapısının hazırlanmasıdır. Dinci faşist iktidar, “Bri-ketten evler”, “Bahçeli evler” projesiyle bu alt yapıyı hazırlamak için yıllarca didindi durdu. Posta idaresi kurdu, Üniversite kurdu, Türk parasını geçerli para olarak tedavüle soktu vb vb.

Sosyal reformist partilerin, “bir oy bana, bir oy Kemal'e” sloganıyla emekçi halkların oylarıyla seçtirmeye çalıştıkları Kılıçdaroğlu ve avanesi, dinci faşist iktidarın oluşturduğu yapıyı dağıtma ve askerlerini işgal edil-

miş topraklardan çekme sözünü vermek yerine, o yapıyı pekiştirecek adımlar atmayı vaat ediyor.

Bizim sosyal reformist partilerle oportünist hareketlere gelince onlar, hiç “utanma sıkılma” nedir bilmeden, “bir oy bana bir oy Kemal’e” diye tezahürat yapmaya devam ediyorlar. Emekçi halklar, yoksul kitleler bu durumu “ar damarı çatlamış” diye tarif ederler.

Kemal'in hakkı Kemal'e! Dinci faşist yönetimin Afrin, Serekaniye başta olmak üzere Suriye, Rojava ve K.Kürdistan topraklarına yaptığı her işgal hamlesine Meclis'te onay vermiş; “Kandil'i yerle yeksan etmezsem...” diye söz vermiş olan Kılıçdaroğlu çizgisinden milim sapmış değil.

Ama yine aynı soruya geliyoruz: Şu sosyal reformist partiler, uzlaşmacı küçük burjuva parti, bir o yana bir bu yana sallanıp duran oportünist hareketler, gerici-faşist “Millet İttifakı”nın adayını yönetime taşımaya çalışmaktan başka ne yapabilirlerdi? Yanıt aynı: Hiçbir şey!

Birleşik devrimin güncel ve tek yol olduğu koşullarda devrimden yüz çevirmenin kaçınılmaz sonucudur bu.

Emeğin iktidarını bir devrimle kurmak mücadelesini ertelersen, burjuvazinin bir kanadını iktidara taşımanın kaldıracağına dönersin!

SEÇİMLİ DARBE

1 Mayıs 2023

Dinci-faşist yönetimdeki yeri, konumu, ağırlığı nedeniyle sözlerini hafife alamayacağımız, aksine, ciddiyetle ele alıp değerlendirmemiz gereken İçişleri Bakanı Soylu, tarihini kendi lideri RTE'nin ilan ettiği önümüzdeki seçimler için beklenmedik şekilde “siyasi darbe girişimi” dedi:

“15 Temmuz onların fiili darbe girişimiydi. 14 Mayıs da siyasi darbe girişimleridir. Bu kadar açık ve nettir. 14 Mayıs 2023, Batı'nın siyasi darbe girişimidir. Türkiye'yi tasfiye etmeye yönelik hazırlıkların 14 Mayıs'ta her birini bir araya getirerek oluşturulabilecek darbe girişimidir.”

Oysa normal seçim tarihini beklenmedik şekilde, bir yerden emir ya da istihbari bilgi almışçasına, bir ay erkene alıp açıklayan bizzat RTE idi. RTE'nin bu “tuhaf” erken seçim açıklamasına şimdi S.Soylu'nun açıklaması eklendi: “Bu Batı'nın siyasi darbe girişimidir”

Tuhafliklar dizisi burada bitmiyor. Her hareketi onu izleyenleri gülümseten Binali Yıldırım, bir kaç gün önce Yozgat'ta yaptığı bir konuşmada önümüzdeki seçimleri “kurtuluş savaşı”na benzetmişti:

“Bu seçim, işgalcilere karşı istiklal mücadelesi seçimidir. Bu seçim, PKK bölücü terör örgütünü, FETÖ terör örgütünü meşrulaştırmaya çalışanlara karşı milli ve yerli liderin seçimidir, Türkiye'nin seçimidir.”

Ortada bir darbe ya da darbe girişimi varsa yapacağınız şey bellidir: Ya darbeye karşı sonuna kadar direnirsiniz ya da Süleyman Demirel'in yaptığı gibi, şapkanızı alırsınız gidersiniz. Dinci faşist yönetimin “şapkası” yok ama takkesi var ve takkeyi alıp gitmeye niyeti olmadığına göre “darbeyi” önlemek için kolları sıvayacak.

Yaptığınız şey “istiklal mücadelesi” ise, yapacağınız şey yine belli demektir: Bu mücadeleyi kazanmak için, her türlü araç ve yöntemle başvurmak...

Dinci-faşist yönetimdeki konum ve ağırlıkları itibarıyla, bu iki ismin sözlerini ciddiye almak durumundayız. Bu iki ismin sözleri, özellikle S.Soylu'nun sözleri, dinci faşist yönetimin seçimlere sayılı günler kala neler yapabileceklerine dair güçlü işaretler veriyor.

İşte tam bu sırada, VOA, Amerika'nın Sesi Radyosu, İngiliz The

Economist dergisinin Nisan ayında hazırladığı dokuz sayfalık raporundan şu cümleleri aktarıyor:

“Nisan ayı içinde hazırladığı dokuz sayfalık raporunda Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan’ın seçimi ya kılpayı ya da sonuca itiraz ederek kazanacağı; AK Parti’ninse meclisteki çoğunluğunu kaybedeceği öngörüsünde bulundu.”

Aslında yazarımız Umut Çakır, bir buçuk aydan fazla bir zaman öncesinde, bu durumu bizzat RTE'nin sözlerinden aktarmıştı. RTE, bir Amerikan kanalına şu açıklamayı yapmıştı:

“Sandıktan büyük bir fark çıkarsa iktidarı devrederim, ama fark az olursa kimse kusura bakmasın”

Sosyal reformist partilerin bütün canlandırma ve hakkında boş umutlar yaratma çabalarına rağmen Meclis'in bir ölü eşekten ibaret olduğunu biliyoruz. Dolayısıyla, gerici faşist muhalefet ile uzlaşmacı sosyal reformist partiler Meclis'e dört yüz değil, beş yüz vekille gelseler bile, beş paralık bir önemi, etkisi ve ağırlığı olmayacak. Aslolan Cumhurbaşkanlığı'nın ele geçirilmesidir.

Bütün bu tablodan nasıl bir sonuç çıkar?

Kısaca şu: Cumhurbaşkanlığı seçiminde RTE, en yakın rakibi tarafından kıl payı denebilecek bir farkla geçilirse, bu fark itirazlarla ve YSK'nın sayesinde tersine çevrilebilecek. Böylece, dinci-faşist “Cumhur İttifakı” seçimi alacak.

Yok eğer fark itirazlar ve YSK'nın varlığına rağmen kapatılamayacak kadar büyük ise, o zaman S.Soylu, daha doğrusu, dinci faşist yönetim “siyasi darbe”yi önlemek için yıllardır silahlandırıp durduğu, bugünler için beslediği tosuccuklarını; bu çetelerle birlikte polis ve askerleri sokağa çıkaracaklar.

“Siyasi darbe” varsa önlenmelidir; “istiklal mücadelesi” veriliyorsa kazanılmalıdır. Bu tür tespitleri laf olsun diye yapmadıklarından kuşku duyulmamalı.

Çavuşoğlu, dinci faşist yönetimin Dışişleri Bakanı, üç yıl önce, “Seçim olsa da iktidarın size verilmeyeceğini biliyorsunuz. Yoksa darbe beklentiniz mi var, nereden devralacaksınız, kimden devralacaksınız?” diye uarmamış mıydı? Damdaki hırsıza “kedirid kedi” demenin kimseye faydası olmaz.

Dinci faşist yönetimin silahlı çetelerini, polis ve askeri sokağa çıkarması durumunda, sosyal reformist, uzlaşmacı partiler bir yana, gerici-faşist burjuva muhalefet nasıl bir politika izler peki?

Bu soruya yanıt olabilecek sayısız işaret geldi Kılıçdaroğlu'ndan. Son işaret bir iki gün önce geldi. “Seçime gidiyoruz, savaşa değil” diyen

Kılıçdaroğlu, “siyasi darbe” ve “istiklal m¼cadelesi”ne hazırlanan dinci faşist iktidara bir kez daha “sağduyu” çağrısı yaptı. Türkçesi şudur: silahlanmış dinci faşist çetelerin polis-asker eşliğinde sokağa çıkmaları durumunda, Kılıçdaroğlu, “kardeş kanı dökmeyeceğiz” diyerek ayaklanmaya hazır kitlelere “eve dönün” çağrısı yapmaya hazırlanıyor.

Böyle bir durumda, “çantada keklik” vaziyetinde Kılıçdaroğlu’nu destekleyen sosyal reformist partiler, uzlaşmacı küçük burjuva parti eve kuzu kuzu dönmekten başka ne yapacaklar?

Bilen var mı?

“DEVİRİM YAPMAKTAN GELEN”LERİN İZİNDE

5 Mayıs 2023

‘71 silahlı çıkışının, bu topraklardaki en köklü kopuşun önderlerinin idam edildikleri o isyan günü geldi çattı. Elli bir yıl önce, 6 Mayıs 1972’de, kör karanlıklarda darağaçlarında sonsuzluğa uğurladık üç devrim önderini, devrimin üç genç fidanını.

İşe bakın. Onların tarihe gömdükleri parlamenter ahmaklığın, hem de onların adlarını kullananlar tarafından utanmazca yeniden moda haline getirildiği bir dönemde, bir seçim arifesinde anyoruz Denizleri.

Türkiye parlamenter ahmaklar mezarlığıdır. Müteveffa TİP’ten beri uzun yıllar üzerine ölü toprağı atılan bir ahmaklık, kimilerinin bilmem kaçınıcı defa “bu sefer başka, bu tarihi bir seçim” sözleriyle yeniden allanıp pullanıyor. Kaç seçimdir aynı bayat hayalleri ısıtıp duruyorlar. Emekçi sınıfların önüne kurtuluş yolu olarak sandık/seçim çıkartılıp duruyor.

Oysa Deniz Gezmiş ve yoldaşları, tam da bu parlamenter budalalığa isyan etmişlerdi.

Bir şeyi istemek ile o şeyin gerçekleşmesi için mücadele etmek farklı şeylerdir. Sosyalizmin lafını edip durmak, bir mucizevi dünya gibi ondan bahsetmek, o “güzel gelecek günlere” özlem duymak, ama onun için diş diş bir mücadele yürütmeyi asla göze almamak; Denizlerin ‘71 silahlı çıkışı öncesinin “sosyalizm mücadelesi” bundan ibarettir.

Sonuç olarak sosyalizm, ‘71 silahlı çıkışına değin hep bir özlem, bir dilek, gerçekleşmesi istenen bir arzu olarak kaldı. 6 Mayıs’ta darağaçlarında, 31 Mayıs’ta Nurhak’ta, 30 Mart’ta Kızıldere’de ölümü kucaklayan gencecik devrim önderlerinin yaptığı şey, bu topraklarda sosyalizmi ilk kez somut, zora dayalı bir devrimin hedefi olarak ortaya koymak oldu.

“Kopuş” kelimesini rastgele kullanmıyoruz. Düşünsel ve pratik olarak büyük bir nitel sıçramadır o gencecik önderlerin silahlı atılımı. Bu topraklarda burjuvaziden, burjuva düzenden yaşanan en büyük kopuştur.

Hiç kuşku yok ki, her tarihsel toplumsal olgu gibi, bu kopuşun da bir geçmişi ve bir geleceği vardır. Geçmişinde 27 Mayıs’ın hemen sonrasında bir çığ gibi gelişmeye başlayan işçi sınıfı eylemleri, yoksul ve topraksız köylü hareketleri bulunur. Bu hareketlerin içine doğan öğrenci

gençlik mücadelesinin adım adım devrimci gençlik hareketine; oradan zora dayalı bir devrim hareketine dönüşümü vardır.

Her tarihsel çağda nesnel devrimci kabarış, ihtiyaç duyduğu büyük adamları hazır bulamazsa onları kendi yaratır. Ya da Marx'ın tabirini kullanacak olursak, "her çağ kendi Helvetius'unu yaratır." Türkiye ve Kürdistan'da 60'lı yıllar boyunca gelişen işçi ve yoksul köylü hareketi ve devrimci öğrenci gençlik hareketinde ifadesini bulan devrimci "çağ" kendi devrimci önderlerini yaratmıştır.

Sosyalizmin lafzıyla ömür tüketmek yerine, toplumu ve tarihi bizzat pratik olarak değiştirmek cüreti, proleter devrimciliğin temelidir.

Denizlerin yapmış olduğu şey, tastamam budur. Genel geçer bir sosyalizm özlemi değil, bizzat devrimi düşlemek, zora dayalı devrimle ülkeyi ve dünyayı değiştirme mücadelesine girişmek, böylece bizzat pratik içinde geçmişin ölü tortularından kurtulmak, kopmak... Yarım asırdır Türk ve Kürt halklarının yüreğinde ve bilincinde yaşamalarını sağlayan, onları aşılmaz kılan, o tarihsel kavşakta bu cüretli adımı atmış; zora dayalı devrimin yolunu açmış olmalarıdır.

Onlar burjuva parlamentarizme, burjuva düzene sırtlarını dönerek, zora dayalı devrimin, silahlı mücadelenin yolunu açtılar.

Hiçbir hesap kitap gütmeden söylediklerini yapma samimiyetleri ve kararlılıkları, sakımsız adanmışlıkları, emekçi sınıflarda anında karşılık bulmuştur. Gençcecik yaşlarına rağmen ne yaptıklarının bilincindedirler. Sinan Cemgil'in deyimiyile hiç söndürülemeyen ateşi yakmaktı görevleri, yaktılar. Deniz'in dediği gibi "devrim yapmak"tı her eylemleri, yaptılar. Bilerek, bilincinde olarak yaptılar bunları. Düşmanın gücüne bakıp kararsızlığa düşmediler. Bir devrim ancak cüretkar atılımlarla büyür. Bunu bildikleri için baştan aşağı cüret kesildiler.

"Gerçekçi ol, imkansız iste" diyordu kumandan Che. Onlar, TİP'te ifadesini bulan yerleşik parlamenter anlayışın en imkansız gördüğü şeyi istediler ve onun için dövüştüler. Yenilmez görünen düşmanı alt etmek için harekete geçtiler.

Bugün mezarlardan çıkan parlamenter budalalar, işçi ve emekçilere kurtuluş yolu olarak seçimleri, parlamentoyu gösteriyorlar. Yarım asır önce Denizlerin sırtını döndüğü yolları, hem de utanmadan Denizlerin adını kullanarak "kurtuluşun yolu" diye adlandırıyorlar.

Budalaları içine yuvarlandıkları o ahmaklık çukurunda bırakalım.

Şimdi Denizlerin yolunda ileri atılma zamanı. Aynı baş eğmezlik ve feda ruhuyla devrime cesurca yürüme zamanı.

Şimdi devrim zamanı!

SEÇİM GECESİ OYUNU

8 Mayıs 2023

Sosyal reformist ve uzlaşmacı partilerin büyük umudu, “Kandili yerle yeksan etme” sözü vermiş olan Kılıçdaroğlu, nihayet dilinin altındaki baklayı çıkardı.

“Seçim gecesi galip geldiğimizde kimse sokağa çıkmasın. Sevinç gösterisi yapmasın, herkes evinde otursun. Dışarı çıkıldığında taşkınlık yapılabilir, eli silahlı insanlar sokağa çıkabilir. Dolayısıyla buna izin vermeyecek bir ortam yaratmak zorundayız”

Böylece işin rengi belli olmaya başladı.

Bu köşeden sürekli şu olguya dikkat çekmeye çalıştık: Dinci faşist yönetim ve faşist devlet, seçim günü (tabii ki seçimler yapılırsa) örgütleyip silahlandırdıkları dinci faşist çetelerini sokağa dökmeye hazırlanıyor. Bunu, 2018 seçimlerinde yaptılar. Sandıklar henüz tümüyle açılmadan bu çeteler sokağa salınmış, silahlı terör estirmiş; CHP, bir yandan “adam kazandı” açıklamasıyla halkın mücadele isteğine darbe vururken, öte yandan Kılıçdaroğlu, “kardeş kanı dökülsün istemiyoruz” diyerek ayaklanmaya hazır kitleyi eve yollamıştı.

Bu kısa hatırlatma, aynı ya da benzer senaryonun sahneye konulmak üzere olduğuna dikkat çekmek içindi.

Kılıçdaroğlu ve tayfası, şimdi bir kez daha, dinci faşist yönetime karşı ayaklanma eğilimi gösterecek kitleleri sokaktan çekip eve geri gönderme hazırlığı yapıyor.

Peki tüm geleceklerini gerici-faşist “Millet İttifakı”nın yönetime gelmesine bağlamış sosyal reformist partiler ve uzlaşmacı küçük burjuva parti ne yapıyor; bilen var mı? Seçim akşamı -gecesi değil- dinci faşist partiler, oyların sayımı bile henüz tamamlanmamışken, zafer ilan edip silahlı çetelerini sokağa salarlarsa ne yapmayı düşünüyorlar? Bu konuda en ufak bir açıklamaları, onu da geçtik, en ufak bir imaları var mı?

Biz ne gördük, ne duyduk.

Duyduğumuz, gördüğümüz tek şey, dinci faşist yönetim ve RTE'nin, tıpkı 2018'de yaptığı gibi, kazanmadığı seçimleri kazandığını ilan etmek için yaptığı hazırlıklara dikkat çekmeyi, “korku iklimi” yaratılmasına yardımcı olur gerekçesiyle reddettikleridir.

Dahası, dinci faşist yönetimin ve başının seçimle gitmemek için her türlü hazırlığı yaptığını teşhir edenleri “iktidarın korku iklimi yaratmasına yardımcı olmakla” eleştirip suçluyorlar.

Dinci faşist iktidarın kitleler üzerinde yıldırıcı etki yaratacak bir korku havası oluşturmaya çalıştığı doğrudur.

Önce Süleyman Soylu, “14 Mayıs 2023, Batı'nın siyasi darbe girişimidir. Türkiye'yi tasfiye etmeye yönelik hazırlıkların 14 Mayıs'ta her birini bir araya getirerek oluşturulabilecek darbe girişimidir” dedi.

Arkasından, önündeki kağıtta yazılı olanları dahi okuyamayacak durumdaki Binali Yıldırım, “Bu seçim, işgalcilere karşı istiklal mücadelesi seçimidir.” diye açıkladı. Adalet bakan Bekir Bozdağ, dinci kitleyi tahrik etmek için, “bu seçim şampanya içenlerle alını secdeye varanların seçimidir” fetvasını verdi. Biliniyor, şampanya içenler, dinci faşistler için “katli vacip” kesimi oluştururlar.

Mehmet Uçum adındaki zat, kendileri RTE'nin başdanışmanlarından biri olur yani RTE'nin akıl hocası denilebilir, “2023 seçimlerinde iktidar değişikliği Türkiye'nin tam bağımsızlığına darbe olur” açıklamasını yaptı. Yani iktidar değiştirilemez, değiştirilmemeli demiş oldu. Daha bir sürü örnek vermek mümkün. Ama “altın vuruş”u RTE yaptı desek abartı olmaz. RTE, çok açık biçimde, “Benim milletim Kandil'den aldığı destekle cumhurbaşkanı olana bu ülkeyi teslim etmez” diyerek, Bu iktidarı teslim etmeyeceğini söylemiş oldu.

Meydan okumalar böyle.

Dinci faşist yönetimin sahne önündeki kadroları emekçi sınıflar arasında işte böyle korku salmaya çalışıyorlar. Peki, faşizm dediğin bundan başka nedir? Faşizmin korku salmaya, emekçi sınıfları baskı ve terörle sindirmeye çalışmasından başka ne yapması beklenir? Faşizm, doğası gereği bunu yapıyor, yapmaya da devam edecektir.

Burada önemli olan nokta faşizme karşı mücadele ettiğini ileri sürenlerin nasıl bir yol izleyecekleridir.

Sosyal reformist partiler ve uzlaşmacı küçük burjuva parti, “kitleleri korkutmamak” adına, faşizmin planları, saldırı politikaları, daha somut konuşursak; dinci faşist yönetimin hazırlıkları konusunda konuşmamayı telkin ediyorlar. Yani gerçeklere gözümüzü kapamayı, iki ülkenin emekçi sınıflarına damdaki hırsız için, “kedidir kedi” dememizi istiyorlar. Çünkü diyorlar, faşizmin politikaları ve hazırlıkları hakkında açıkça konuşursak kitlelerin umudu kaybolur, umutsuzluğa düşerler.

Gerçek ise tam tersidir. Kitlelerin umudunu korumanın, bu umudu büyütmenin yolu, gerçekleri emekçi sınıflardan saklamak değil, aksine, gerçekleri olduğu gibi ezilen, sömürülen halklara anlatmaktır.

Nedir gerçek? Gerçek olan şey, dinci faşist yönetimin “Kandil’den aldığı destekle cumhurbaşkanı olana bu ülkeyi teslim” etmemeye hazırlandığıdır. Bu hazırlık o kadar açık, o kadar belirgin ki, üzerinde söz söylemeye bile gerek yok. Bir olasılık olarak, başka ülkelerin basını bile bu olgudan sıkça söz etmeye başlamış.

Dinci faşist yönetimin neye hazırlandığı açık. Gerici-faşist “Millet İttifakı”nın neye hazırlandığını da bu ittifakın başını çeken Kılıçdaroğlu’ndan öğreniyoruz: Seçim gecesi kitleleri eve gönderip dinci faşist iktidarın planlarını hayata geçirmesini kuzu kuzu izlemek... Oynanacak oyunun en önemli aşaması bu.

Peki, böyle bir durumda sosyal reformist partilerin, uzlaşmacı küçük burjuva partinin ne yapacağı, ayaklanmaya hazır kitlelere ne önereceği belli mi? Bu konuda en ufak bir belirti ya da bir söz duyan var mı? Biz duymadık, duyan olduğunu da sanmıyoruz.

Devrimci komünistler, iki ülkenin emekçi sınıflarına gerçekleri olduğu gibi anlatmaya devam edecek ve onların birikmiş öfkelerini, kızgınlıklarını bir isyana, bir ayaklanmaya çevirmek için ellerinden geleni yapacaklar.

Seçim-sandık yolu, eninde sonunda hayal kırıklığı duvarına çarpacak ve emekçi sınıflarda umutsuzluğa yol açacak.

Umut isyan, ayaklanma ve devrimde. Tam kurtuluşun yolu da buradan geçiyor. Seçim gecesi umudu gerçek kılmak ve Kılıçdaroğlu-RTE dahil, bütün burjuva cephenin oyununu bozmak için, sokağa, isyana, ayaklanmaya!

EL YÜKSELTEN YÜKSELTENE!

13 Mayıs 2023

Cumhurbaşkanlığı ve parlamento seçimlerine iki gün kala, şu burjuva dünyanın haline bakın! Tehditler, şantajlar, kaset -artık video demeli-iddiaları havada uçuşuyor.

Dinci faşist iktidar cenahından üç kişi, kendilerinden olmayan herkesi tehditte öne çıkmış durumda.

Birinciliği dinci faşist iktidarın başı, konuşma özürlü olduğu iyice açığa çıkan, matematikle başı iyiden iyiye derde girmiş Bahçeli'den burun farkıyla alıyor. Bir paragrafını aktarıyoruz, dileyen tümünü internette bulabilir. Kısaca şöyle:

“Biz kendi adımıza kimseyle kavga etmeyiz, milletimiz söz konusu olduğunda da kimseyi tanımayız. ... Hangi saldırılarla karşılaşsak karşılaşalım, milletin iradesine ve demokrasimize gölge düşürmeyiz. Gerekliğinde 15 Temmuz gecesi olduğu gibi, hayatımız pahasına istiklâl ve istikbalimize sahip çıkarız”

Türkçesi, seçim günü akşamı, sandıktan ne çıkarsa çıksın, iktidarı kimseye vermeyeceğiz. Bunun için gerekirse, 15 Temmuz 2016'da yaptığımız gibi, bize karşı çıkacak herkesi, kafa kesme dahil, katletmeye hazırız. 15 Temmuz göndermesi budur, başka bir anlamı da yok.

Aslında birinciliği faşist Bahçeli'ye de verebilirdik. Ancak, Bahçeli, tehditlerinde tüm karşıt seçmen kitlesini değil de, “Afrin'i geri almayı ve politik tutsakları özgürleştireceklerini” iddia edenleri hedef aldığı için kanımızca tehdit yarısını burun farkıyla kaybediyor. Yine özet veriyoruz ve isteyen Bahçeli'nin baştan sona tehdit dolu konuşmasını okuyabilir.

“Kılıçdaroğlu'nun ittifak ortakları, Diyanet İşleri Başkanlığı'nı kaldıracaklarını vadediyor, Afrin'i geri alacaklarını söylüyorlar. Bu hainler alsalar alsalar ağırlaştırılmış müebbet ceza alırlar ya da vücutlarına mermi alırlar. Terörle mücadeleyi durduracaklarını ileri sürüyorlar ancak buna teşebbüs eden vatansızların devrileceklerini zannedirim görmüyorlar, göremiyorlar”

Oysa, Afrin'i geri almak ne Kılıçdaroğlu'nun ne de yanındaki gerici faşist ahbaplarının aklının ucundan geçiyor. Aksine, Kılıçdaroğlu, o cahil

haliyle Rusya'yı “Türk'ün devleti”nden elini çekmesi için uyarıyor; Suriyeli mültecileri geri gönderirken, Suriye babasının toprağıymış gibi, yollarını, okullarını, kreşlerini yapmayı, o topraklara Avrupa fonlarıyla yatırım yapmayı vaat ediyordu.

Yine de Bahçeli, tehditte “Topal Osman” a özenmesiyle RTE'ye çok yaklaştı diyebiliriz. Bilindiği gibi, “Topal Osman” bir katildi, üstelik evine çağırıldığını boğarak öldürecek cinsten alçak bir katildi. Bahçeli'nin emekçi sınıfları, Kürt halkını “Topal Osman”larla tehdit etmesi şöyle:

“Bu eser, bu emanet can pahasına korunacaktır. Bunun için de 2023'ü cumhurun demokrasi zaferiyle taçlandırmak, Türk ve Türkiye Yüzyılı'nın kapılarını aralamak milli bir görev olarak karşımızdadır. Böylesi bir fedakarlığı dün Topal Osman Ağa yapmıştı, şimdi de sizler başarmalısınız... Türkiye'yi böldürmeyeceğiz, devleti yıktırmayacağız. Gerekirse hepimiz Topal Osman olur, bu vatana göğsümüzü siper ederiz.”

Süleyman Soylu, iç işlerinden sorumlu kişi olarak, vahşet fantezisini on bin yıllar öncesine kadar götürmüş. Avcı-toplayıcı toplumlarda insanoğlu, öldürdüğünün üzerinde tepinir miydi? Sanmıyoruz. Soylu, tehditlerde iki “abi”sini geçmek umuduyla işi o noktaya kadar götürmüş.

“Çıkışlar masanın üzerine tepiniyorlar, Tayyip Erdoğan gitsin de gitsin diye. Tayyip Erdoğan gitsin diye tepiniyorlar. Erdoğan 14 Mayıs'tan sonra gelecek, biz de sizin üzerinizde tepineceğiz”

Bunlar böyle. Hile hurda, tehdit şantaj ne varsa kullanarak seçimde zaferlerini ilan etmeye harıl harıl hazırlanıyorlar. Üzerinde çalıştıkları senaryo üzerinde daha önce pek çok kez durduk, bir daha durmak gereksiz. Ancak şu belli: Dinci faşist ittifak yönetimi bırakmamak için ellerinden geleni yapacak.

Peki ya burjuva muhalefet ve bu muhalefeti yönetime taşımamın kaldıracı olmakta tereddüt etmeyen “sosyalistlerimiz” bu tablo karşısında ne yapıyorlar? Cevap, kocaman bir hiç.

Kimilerinin hiç utanmadan “demokratik siyaset” dedikleri burjuva siyasi arena işte böyle. Tehdit, şantaj, hile hurda her şey var ve bu tablodan ortaya çıkacak sonuca “halkın iradesi” demekten geri durmuyorlar. Bu tablodaki satın alınmaları, rüşvetleri, dönen paraları, halkın kafasını çelmek için akla hayale gelmeyecek yöntemleri saymıyoruz bile.

Sırf parlamento denen ahır hatırına bütün bunlara yüzleri kızarmadan “Demokratik siyaset” diyenlere söyleyecek bir çift sözümüz şudur: Demokratik siyaset, ancak devrimci demokratik iktidar koşullarında söz konusu olabilir; ancak devrimci demokratik bir iktidar altında halkın gerçek iradesi ortaya çıkabilir. Sadece bir Halk Meclisi emekçi halkın iradesini temsil edebilir ve emekçi halkın çıkarlarını her şeyin üzerinde tutabilir.

Türkiye ve Kürdistan emekçi sınıfları, gençliği, kadınları, yoksulları hayatlarında gerçek bir değişim istiyorlar.

Bunun tek yolu, faşizmi bir devrimle yıkarak halkın iktidarını, halkın egemenliğini kurmaktır. Faşizmi yıkıp gerçek demokrasiyi kurmanın devrimden başka yolu yok. Bunun dışında önerilen ve önerilecek her yol, iki ülkenin emekçi sınıflarını, yoksullarını köleliğe mahkum etmekten başka bir sonuca yol açmaz. Bırakın faşizmi yıkmayı, mevcut iktidarı göndermenin bile gerçek bir halk ayaklanması olmaksızın ne kadar zor olduğunu çıplak gözle görmek için şunun şurasında bir iki gün kaldı.

SANDIKLA GİTMİYORLAR

15 Mayıs 2023

Burjuva siyasetin gurusu “merhum” Çoban Sülü’nün “seçim sokakları temizler” sözünün hiç olmadığı kadar geçerli olduğu bir seçim gerçekleşti dün (14 Mayıs) itibariyle.

Abartmıyoruz. Çok uzun süredir toplumun emekçi kesimlerinde biriken öfke, her an patlamak için bir “genel bahane” arayan toplumsal öfke, sosyal reformistlerin büyük desteği eşliğinde sermaye sınıfının düzenlediği seçimler eliyle baskılandı, ötelendi.

“Tarihi seçim”, “bu sefer başka”, “ilk turda bitiriyoruz”, “bir oy bize, bir oy Erdoğan gitsin diye”, “toplumun nefes alması için”... bir dizi gerekçe ile allanıp pullanan, ama özünde RTE karşısında burjuva muhalefetin desteklenmesi olan, doğrudan düzeni güçlendiren bir pozisyon aldı cümle sosyal reformistler ve uzlaşmacılar. Böylece, geniş kesimleri geçici bir soluklanma molası ölçeğinde burjuva düzene yedeklemiş oldular.

Burjuva faşist düzenin ağır baskısı altında bunalan, açlığın pençesinde kıvranan, depremle birlikte öfkesi katlanan çok geniş kesimler; işçi ve emekçiler, kadınlar, gençler, Kürt halkı... hepsi, değişim arzusu ve isteğiyle hareket etti. Bizzat kendi içlerinden, uzlaşmacılardan ve sosyal reformistlerden yükselen “tarihi seçim” söylemleri, burjuva propagandanın yoğun etkisiyle birleşince, değişimin seçimle olabileceği yanılsaması yarattı ve emekçi kesimleri sandığa yöneltti. Neredeyse “rekor katılım” oldu.

Burjuva muhalefet etrafında yaratılan “umut”, seçim sonuçlarından da açıkça anlaşılacağı gibi, tam da devrimin toplumsal ordusu saflarında belirli bir etkinliğe ulaşmış durumda. Öyle ki, burjuva muhalefetin adayına bizzat o gerici-faşist burjuva muhalefetin bileşenleri (“Altılı Masa” denen toplamın bileşenleri) “Emek ve Özgürlük İttifakı” ve “Sosyalist Güç Birliği” kadar destek ve oy vermedi! Bu sosyal reformistler ve uzlaşmacılar “eserleriyle gurur duyabilir” ve burjuvazinin bir kanadının kuyruğuna takılma “onurunu” bir madalya olarak göğüslerinde taşıyabilirler!

İYİP başta olmak üzere bu gerici-faşist burjuva ittifakının bileşenleri, tartışmasız bir şekilde RTE’ye çalıştılar. Bu yüzdendir ki Kılıçdaroğlu’na

en yüksek oylar bu gerici-faşist ittifakın güçlü olduğu yerlerde değil, sosyal reformistler ve uzlaşmacıların yoğun çabalarıyla, Kürdistan'da HDP'nin en güçlü olduğu yerlerde çıktı.

Burjuvazi açısından oynanan oyun çok net. Bu “tarihsel seçim” rüzgarıyla, köklü bir değişim isteyen emekçi yığınları burjuva muhalefetin kuyruğuna takmayı başardı burjuvazi. Kuşkusuz sosyal reformistlerin ve uzlaşmacıların yoğun destek ve çabasıyla. Ama hepsi bu değil. Daha baştan seçimin ikinci tura kalması üzerinden yapıldı planlar. Bu ilk tur, toplumsal basıncı hafifletmenin bir aracıydı. İlk turda hangi taraf yüzde 50'yi geçerse geçsin kaos ve kapışma kaçınılmaz hale gelmişti. Bu yüzden bu basıncın alınması, genel olarak “ tarafların” ikinci turda “RTE'nin zaferi”ne hazırlanması gerekiyordu. Bunu da tereyağından kıl çeker gibi başardılar. Daha seçim sonuçlarının yayımlanmaya başladığı ilk andan itibaren, bizzat bu meşhur “muhafif TV kanalları” üzerinden “seçim ikinci tura kalıyor” propagandası tam gaz yapılmaya başladı. Sözde Anadolu Ajansı'nın ve RTE basınının manipülasyonlarını boşa düşürüyor göründüler. Ama aslında yaptıkları şey, o güne kadar “tarihi seçim” ve “ilk turda bitiyor” propagandası ile sandığa yönelttikleri değişim umutlarını, en azından erozyona uğratmak, öfkenin patlamasının önünü almak idi. Bir başka ifadeyle, “adam kazandı”nın 2023 versiyonu “seçim ikinci tura kaldı” oldu.

Tabii bu hamlenin karşı ucu, RTE'nin ilk turdan birinci çıkmasının ayarlanmasıydı. O da büyük bir titizle yerine getirildi. RTE, yüzde 50 bandının hemen eşiğinde bir oy ile birinci çıkarıldı. Ne eksik, ne fazla... Tam sınırdaki! Bu önemli. Çünkü ne “hile yapıldı” çığılığı ile öfkeyi patlatmak, ne “Piro kazanacak” düşüncesiyle ikinci turu zora sokmak; karşı tarafın umutlarını kırarken, genel olarak “bu iş bitti, ikinci turda adam kazanacak” düşüncesini oluşturmak... Üstelik meclis aritmetiğinde bariz bir üstünlük de kazanılmışken, bunu oluşturmak çok daha kolay olacaktır.

Özellikle orta katmanlarda ciddi bir hayal kırıklığı var. Gittikçe derinleşiyor. CHP tabanının seçkinci orta katmanları şimdiden deprem bölgelerindeki emekçilere sövüp saymaya başladı bile. Seçim oyunu oynandı ve sermaye dünyası, sosyal reformistlerin ve uzlaşmacıların gerçekten çok büyük katkısıyla bir tehlikeli eşiği geçmiş oldu. Bu iki haftalık sürede bir “yol kazası” olmazsa, muradına erecek ve bir “geçici zafer” elde etmiş olacak.

Evet sadece geçici bir başarı. Çünkü geniş emekçi kesimleri ayaklanmaya yönelten koşullar ortadan kalkmadığı gibi, daha da derinleşiyor. Değişim isteği, tatmin olmamış bu istek, emekçi yığınların bağrında güçlü

bir şekilde büyümeye devam ediyor. Öte yandan “sistem içi çıkış”, dinci faşist iktidarın seçim ve sandıkla gidebileceği yanılısaması, bir kez daha tuzla buz oluyor. İkinci tur için “son bir umut” diye ne kadar yüklenilirse yüklenilsin, yaşanan hayal kırıklığıyla birlikte bu eğilim gücünü büyük oranda yitirmiştir. İkinci tur seçimler büyük oranda formaliteden ibarettir.

İşçi ve emekçilerin gerçek eğilimleri, gerçek düşünceleri, gerçek güçleri ve gerçek iradeleri, ancak ve ancak devrimci eylemle açığa çıkar. Genel oyla, sandıkla, seçimle değil! Bu tarihsel gerçeği yeniden ve yeniden belleklere kazımak gerek.

“Sandıkla Gitmeyecekler”, bu gerçek değişmedi. Olağan şartlarda da değişmeyecek. Bir halk ayaklanmasıyla birleşmeyen hiçbir adım ve yönelim, mevcut dinci faşist iktidarı yerinden edemez. 14 Mayıs, bu gerçeğin altını bir kez daha kalın çizgilerle çizmiş durumda.

RTE'nin gitmesi değil, ama kurtuluşun yolu meselesine gelince... Söyledik, defalarca söyledik, sürekli söylemeye devam edeceğiz. İşçi ve emekçilerin, Kürt halkının, tüm yoksul ezilen kesimlerin kurtuluşu birleşik devrimdedir.

Bir kez daha, “tek yol birleşik devrim” diyoruz.

BİRLEŞİK DEVRİM GÜÇLENİYOR!

18 Mayıs 2023

Dinci faşist iktidarın yıkılması için seçim-sandık ilişkisine bel bağlamış istisnasız tüm sosyal reformist partilerin, uzlaşmacıların, bunların ayak izlerinden büyük bir dikkatle yürüyen tüm oportünist hareketlerin kararlar bağladıkları şu günlerde, yazımızın başlığı, kimilerine çok “tuhaf” gelebilir.

Normaldir, yas evinde, “biz başka türlü kazanacağız, yas tutacak bir durum yok” demeye benzer bizimkisi. Fakat gerçek gerçektir; birleşik devrim güçleniyorsa, bunu “yas tutanlar”ın yüzüne söylemekten geri durmamalı. Üstelik bu, sosyal reformist partiler arasında içinde birazcık devrim tutkusu kalan varsa ona iyi gelecektir.

Evet, birleşik devrimimiz dünden daha güçlü. Cümle sosyal reformist partilerin, uzlaşmacı partinin, bunların arkasına dizilen güçlerin elbirliği ile büyük bir aldanışa sürükledikleri iki ülkenin emekçi sınıfları seçim sonuçları sonrasında o derin aldatıcı rüyadan kurtuldular.

Anladılar ki, bu dinci faşist iktidar, Leninist Partinin yıllar önce, yıllardı ve ısrarla söylediği gibi, “seçimle gitmeyecek”. Bu faşist iktidarı, dayandığı, gücünü aldığı tekelci sermaye düzeni ve faşist devletle birlikte yıkmanın tek yolu “Birleşik Devrim”dir.

Şimdi, bu dinci faşist iktidardan kurtulmayı çok isteyen müzmin liberaller dahi, kurtuluş yolu olarak “toplumsal bir infial”i zorunlu görmeye başladılar. Faşizmi yıkmak için bir toplumsal ayaklanmanın, bir isyanın gereklilikten de öte, zorunluluğu bundan böyle daha çok kabul görecektir. Sadece politik çevrelerde değil ama, esas olarak Kürdistan ve Türkiye emekçi halklarında, ezilen, sömürülen kitlelerinde...

Elbette, liberallerin, sosyal reformist partilerin, uzlaşmacıların suçlunun suç mahallinden kaçması gibi, özenle ağızlarına almaktan kaçındıkları nokta, dinci faşist iktidarın ve onun başının bu seçimde birinci gelmesinde CHP'nin, “Millet İttifakı” denen gerici-faşist blokun oynadığı roldür. Bu rol şimdi ortaya çıkmaya başlamıştır. CHP dahil -elbette tayin edici konumdaki yönetimi, yönetimin de elit kesimini kastediyoruz- gerici-faşist partiler el altından, RTE ve faşist ittifakın kazanması için ellerinden geleni yaptılar.

Leninistler, hep şuna işaret etti: CHP -tekrarlamakta yarar var, burada yönetim ve özellikle politikada belirleyici olan elit kesim ifade ediliyor-dinci faşist iktidarın, bu iktidar kurulduğu andan itibaren, sacayağı, pa-yandası rolünü oynamıştır. Bu rol değişmiş değil. Bu rol, düzenin, tekeli sermaye sınıfı egemenliğinin birleşik devrim karşısında sürdürülmesinde bir düzen partisi olarak CHP'nin üzerine düşen görevle açıklanabilir.

Çok bilindiği halde kısa biz özet yine de yararlı olacak. RTE'ye önce başbakanlık, ardından Cumhurbaşkanlığı yolunu açan CHP'nin kendisi-dir. RTE ve dinci faşist iktidara HDP'li vekilleri zindana atırma imkanını sağlayan, “anayasaya aykırı olduğunu biliyoruz ama yine de evet diye-ceğiz” diyen de Kılıçdaroğlu ve partiydi. 2018'de “Adam kazandı” tweeti-yle, sandıkların sayımı dahi tamamlanmadan RTE'ye Cumhurbaşkanlığı'nı altın tepside sunan aynı partiydi. Liste böyle uza-yıp gider...

CHP'nin dinci faşist iktidar ve onun başı RTE karşısındaki misyonu budur ve bundan başka bir şey değil. İşte bu CHP'yi ve onun başını TKP'sinden TİP'ine; EMEP'inden HDP'sine istisnasız tüm sosyal reform-ist partiler ve oportünist hareketler iki ülkenin emekçi sınıflarına, yok-sullarına, halklarına “demokrat” diye yutturdular. Bunları ve bunların yanı sıra faşist Akşener'inden tutalım, Kürdistan gençliğinin kanına girmiş Da-vutoğlu'na kadar gerici-faşist partileri desteklemelerini istediler.

Bu gerici-faşist partileri destekleyerek, dinci faşist iktidarın yıkıla-cağını vaaz ettiler. İki ülkenin emekçi sınıfları ve ezilen halkları, burju-vazinin kuyruğuna takılmış bu “sosyalist-komünist” partilere inandıkları ölçüde, dinci faşist iktidarı yıkma umuduyla sandık başına koştular. “Bu sefer iş tamamdı”. Herkes, buna emekçi sınıfları bu burjuva gerici-faşist blokun kuyruğuna takan sosyal reformist partiler de dahil, inanmıştı.

Fakat gelişmeler, Leninist Partinin öngördüğü biçimde gelişti. Dinci faşist iktidar, hile yoluyla, aklın almayacağı oy kaydırmalarıyla kendini seçimin birincisi yaptı. Neden “zafer” kazanmayacak ama birinci gelecek biçimde ayarladığını daha önce yazmıştık; tekrar etmeyeceğiz. So-nuçta, seçim sonuçlarını kıl payı bir fark kalacak biçimde ikinci tura bıraktılar. Bu önceden ayarlanmış bir fark idi. S.Soylu bu ayarlamayı, se-çimlerden günler önce şöyle itiraf etmiş:

“Seçim yüzde 49.50 gibi biter. Çok uğraştık ama yarım puan ileri götüremedik. Sahada biraz farklı görünse de sonuç böyle olacak gibi. Mecliste ise rahatız. Cumhur İttifakı 320-325 arası milletvekili çıkartır.”

Seçimle gitmedi, gitmediler. Ama bu, “tek adam”ın, bir kişinin hin-liğinin-cinliğinin sonucu ortaya çıkan bir durum değil. Bu, emperyalist sermaye ile birlikte tekeli sermayenin tercihinin; sınıf savaşının, sınıflar

arası güç ilişkilerinin zorunlu sonucudur. Gelişmeleri bir adamın ve çevresinin marifetleri biçiminde sunmakla sorun çözümlenmez.

Sorunu sınıf ilişkileri açısından ele almazsak, seksen kusur milyonluk bir nüfusu, başlarında vasat bir adam bulunan bir avuç dolandırıcının nasıl faka bastırıldığı ve dirençle karşılaşmadan köleliğe mahkum ettiği açıklanamaz. Toplumun barut fıçısına döndüğü; ufak bir kıvılcımın tüm bozkırı tutuşturma potansiyeli taşıdığı koşullarda gerçek iktidar güçleri; yani tekelci sermaye sınıfı ve emperyalist sermaye her türlü kalkışmayı kanla boğmaya uygun bir yönetimden yana tercih yaptı; en azından şimdilik.

Sonuçta, Kılıçdaroğlu'na destek veren, kitleleri sandık başına çağıran tüm sosyal reformist partiler, uzlaşmacılar, liberaller seçim sonuçlarıyla birlikte büyük bir hayal kırıklığı yaşadılar. Elbette, emekçi sınıflar da öyle...

Ancak mesele şu ki, emekçi sınıfların hayal kırıklığı, onları bu noktaya sürükleyenlerden farklı olarak, onları burjuvazi hakkındaki yanılsamalardan kurtarır; gözlerini gerçeğe açmalarını sağlar, gerçek kurtuluş yoluna girmelerine yardımcı olur.

İki ülkenin emekçi sınıflarının, ezilen halklarının hiç bir sorunu çözülmüş değil. Haliyle, özgürlük tutkularında, dinci faşist iktidardan kurtulma düşüncelerinde, özlem ve arzularında bir şey değişmiş değil. Aksine, geniş kitleleri dinci faşist iktidara karşı mücadeleye iten tüm koşullar, tüm nedenler şimdi daha derinleşmiş, daha kökleşmiş ve çözümü daha acil hale gelmiştir.

Buna karşılık, Türkiye ve Kürdistan emekçi sınıfları, kadınlar, gençler, bu dinci faşist iktidardan kurtuluşun sosyal reformist partilerin, uzlaşmacıların, liberallerin kendilerine gösterdikleri yoldan olmayacağını yaşayarak öğrendiler.

Yaşam en büyük öğretmendir. Bir musibet bin nasihatten evladır. Devrimin toplumsal güçleri yaşamdan öğreniyorlar ve büyük bir hızla öğreniyorlar. Çok geçmeden parlamento denen ölü eşeğin beş kuruşluk değerinin olmadığını ve olamayacağını; hiçbir sorunlarını çözmeyeceğini, oraya gönderdikleri vekillerin de hiçbir etkisinin olmadığını görecekler.

Kıscası, sayıları milyonlarla ölçülen geniş kitleler, parlamentoya dair yanılsamalarından kurtuluyorlar.

Devrimin toplumsal güçlerinin, sosyal reformist partiler, uzlaşmacılar, liberaller tarafından itildikleri yanılsamalardan kurtulmaları, birleşik devrime büyük bir güç katacaktır. Bu yüzden, seçim sonuçlarıyla birlikte hayal kırıklığı ve derin bir moral bozukluğu çukuruna yuvarlanan sosyal

reformistlerin yüzüne hiç sakınmadan şunu haykırabiliriz: Birleşik devrim güçleniyor. Bu aynı zamanda Leninist politikaların zaferidir!

Şimdi, politik zaferi maddi güce dönüştürmek için gece gündüz; bıkmadan usanmadan pratik mücadeleye atılma zamanı..!

MÜDAFAAYA KOŞUN!

21 Mayıs 2023

Mahallelerin futbol takımları arasında yapılan maçlarda çokça yapılan bir espri vardır; “Allahını seven savunmaya gelsin” diye. Oldukça hoş bir espridir. Karşıt takımın atak üstüne atak düzenlediği anlarda mahallenin gençleri hem kendi takımlarının zayıflığıyla alay etmek, hem de kendi aralarında güllüp eğlenmek için kullanırlar bu sloganı.

Kılıçdaroğlu'nun Cuma günü yayınlanan, “Vatanını seven sandığa gelsin” sloganı ya da çağrısı diyelim, işte budur ve bundan başka bir şey değil. Sanki “vatanını seven” 14 Mayıs'ta sandığa koşmamış gibi!!!

Kılıçdaroğlu nam gerici, bir de mesaj veriyor: *“Ben terör örgütleriyle masaya asla oturmam ve hiç bir zaman da oturmayacağım; nokta.”* Hem mesaj veriyor hem de teminat. Halen yeni bir “çözüm süreci” umudu taşıyanların son umut kırıntılarını da yok etmek için “nokta” koyuyor.

Kime mesaj? Bu çok muhataplı mesajın ilk akla gelecek muhatabı, elbette dinci faşist kesimdir. Mesaj en başta onlarıdır. Sonra, Oslo sürecini saymazsak, ilk çözüm sürecinden sonra bütün olup bitenlere rağmen Kürt halkını bu şekilde oyalamaya çalışanlara olmalı.

Böylelerinin yani bu faşist devletten ve tekelci sermaye egemenliğinden Kürt ulusuna özgürlük hakkı beklentisi içinde olanların olduğunu biliyoruz. Mesela bunlardan birisi, bütün olup bitenlerden; “çökertme planı” ile devlet acımasız bir katliam yaptıktan sonra bile şöyle diyebiliyor:

“Çözüm süreci bekliyoruz; AKP yaptı, CHP niye yapamam?”

AKP, -şüphesiz bu sözlerin sahibinin ve yanında yer alanların büyük yardımlarıyla- ne yaptı? Kürt halkını, UKH'ni “çökertme planı”nın hayata geçirilmesi vaktinin geldiğine kanaat getirinceye kadar “çözüm süreci”yle oyaladı; vakit tamam diye kanaat getirdiğinde ise “çözüm masası”nı bir tekme ile devirdi.

Konumuz değil, ama “çözüm süreci”yle Kürt ulusunu bir kez daha aldatmak isteyenlere karşı bu sürecin ne mene bir şey olduğunu şu sözler gayet iyi özetliyor:

“O tartışma, Oslo süreci, İmralı süreci, bizim ve Önderliğimizle yaptıkları tartışmalar bizi oyalayıp düşürmek istiyor. Şeyh Said ve Dersim isyanındaki gibi bizi kandırıp düşürmeyi hedefliyor. Böyle bir devlettir.”

Bu bir parantezdi ve bu kadar yeter diye düşünüyoruz.

Sonucu önceden belirlenmiş 14 Mayıs seçiminden sonra “AKP yaptı, Kılıçdaroğlu-CHP niye yapmasın”cılar, elleri böğürlerinde süku-tuhayal içinde kalakalmış oldular. Fakat öte yandan, Kılıçdaroğlu'nun “terör örgütleriyle asla masaya” oturmama sözünü önemsemeyenler; giz-liden gizliye memnuniyet duyanlar da var.

Terörü -okur bu kelimeyi devrimci hareketlerin eylemleri olarak oku-malı- kınamak için hiç bir fırsatı kaçırmayan, böylece bu kınamaları bur-juvaziye ve düzene sadakatini kanıtlama aracı olarak görenler de var. Kılıçdaroğlu'nun hattı müdafaa değil, sathı müdafaa anlayışıyla vatan sa-vunması için sandık başına çağrısı sosyal reformist partilerden birinde anında şöyle yankılandı:

“Kazanmak için bütün gücümüzü kullanacağız”

İşe bakın, daha önce değil ama şimdi, “kazanmak için bütün güç”le-rini kullanmaya karar vermişler! 14 Mayıs'ta “bütün gücünüzü” kullan-mamış mıydınız yoksa!? Kullanmadıysanız neden kullanmadınız? Sizin çağrınıza uyup sandık başına koşan insanlara bir açıklama borcunuz yok mu? Size inanan emekçilere -sayısı önemli değil- saygınız bu mu?

14 Mayıs'ta değil de şimdi, birinci turda sandık başına çağırdığınız, “bir oy bir oydur; bir oyla tarih değiştirebiliriz” dediğiniz insanları aldat-mak; onlarla alay etmek anlamına gelmiyor mu?

Seçimlerin ilk turunda, bütün o sözlerinize rağmen “bütün gücü-nüzü” kullanmadıysanız yaptığınız şey, savaşta askerlere “siz önden gidin ben geliyorum” diyen sahte ve sahtekar komutanların yaptığıyla aynı olur.

Ama hakkını yemeyelim, bu sosyal reformist parti elbette bir istisna değil. Bilaistisna, bütün sosyal reformist partiler şimdi, “valla söz, bu sefer başka olacak!” mottosuyla emekçi sınıfları ve ezilen halkları, Kılıçda-roğlu'nun çağrısına uygun olarak “vatan savunması”na yani sandık ba-şına çağırıyorlar.

Hele şu “çantada keklik”lerin başını çeken TİP ve Genel Başkanı evlere şenlik bir açıklamayla şöyle diyor:

“Sevgili dostlarım, MYK toplantımızı az önce bitirdik. İlk değerlen-dirmelerimizi kısa süre içinde kamuoyuyla paylaşacağız. Ancak önce tüm enerjimizi ve gücümüzü ikinci turda ülkemizi bu karanlıktan kurtarmaya ayıracağız. Kaybedecek tek dakikamız bile yok. TİP ve 1 milyon seçmeni an itibarıyla Sayın Kılıçdaroğlu'nun kazanması için kararlı biçimde ça-lışmaya başlıyor. Vazgeçmeyeceğiz, direneceğiz, umudu artıracacağız. Biz

kazanacağız!”

Acaba diyoruz, “sevgili dostları” şu adama sormayacaklar mı, “*iyi de ilk turda tüm enerjinizi ve gücünüzü Kılıçdaroğlu'nun kazanması için harcamamış mıydınız yoksa?*” Neden daha önce değil de, şimdi “an itibarıyla kararlı biçimde çalışmaya başlıyor”sunuz? Bu sorular ve yanıtları “çantada keklik”in “sevgili dostları”nın sorunu olsun! Biz şundan eminiz: Bu adam ve adında “işçi” kavramı bulunan partisi, işçi sınıfını değil ama burjuvazinin bir kesimini iktidara taşımak için başından beri, tüm enerjilerini ve güçlerini kullandılar. Ek olarak yapabilecekleri başka bir şey de yok.

Bu arada Kılıçdaroğlu milliyetçilik gömleğini giymiş, kendisini canı gönülden desteklemiş uzlaşmacı partiye bir “merhaba” bile demekten imtina ederken, Sinan Oğan adlı faşisti “tebrik etmiş” ve görüşmüş; ne gam! “Çantada Keklik” sosyal reformistlerimiz ve uzlaşmacı küçük burjuva parti ne de olsa pek anlayışlı... Onlar Kılıçdaroğlu'nun “milliyetçimuhafazakar” kitleyi kazanmak için başka yolunun olmadığını biliyor ve Kılıçdaroğlu'nu anlayışla karşıyorlar.

“Tek bir oy”un heba olmaması için sandık güvenliğini yüzde yüz koruyacakları sözünü vermişlerdi; birinci turdan sonra oyların çalındığından dem vurmaya başladılar... Eh, madem ilk turda oyları çalarak birinci geldiler -ama kazanamadılar- şimdi ikinci tur için bir daha oyları çaldırmama sözünü vermeli! Ne de olsa söz vermenin maddi külfeti yok!

Peki ya birinci turda oylara, sandıklara sahip çıkmamanın hesabı? Hesap mı dediniz? E, canım şimdi ikinci tur için güvence veriyoruz ya! Sosyal reformist komedinin bir sahnesi böyle.

İkinci sahnesi ise, “tek adam kazanamadı” sözüyle açılıyor! Peki ne oldu? Bu sorunun yanıtı önemli değil; önemli olan “tek adam”ın kazanmamış olması. YSK verilerini seçimlerden önce açıklayan S.Soylu seçimin ikinci tura çok az bir farkla kalacağını günler önce söylemiş ama bu bile akıllarını başlarına getirmeye yetmiyor.

Seçime, parlamentoya öyle iman getirmişler ki, ne Babacan'ın itirafı ya da ağzından kaçırıldığı cümle diyelim, ne Soylu'nun seçim sonuçlarını seçimlerden önce neredeyse harfi harfine açıklaması; ne CHP içinde dönen dolaplar, bu sosyal reformistleri “vatan savunmasına” yani sandık başına koştuktan alıkoyuyor. Kılıçdaroğlu başını yastığa rahat koyabilir...

Nedeni basit ve anlaşılır: Burjuvaziye ve faşist devlete boğazlarına kadar güvenle dolular. Ya da aynı anlama gelmek üzere, emekçi yığınların ve halkların devrimci gücüne müthiş bir güvensizlik duyuyorlar. Şimdi bu güvenle, emekçi sınıfları, Kürt halkını seçimler yoluyla faşizmi yeneceğiz diye aldatıp oyalıyorlar.

Burjuva cepheden kim kazanırsa kazansın, bu sosyal reformistler kaybedecekler. Ama onlara bir haberimiz var. Sevinirler mi, üzülrler mi bilemiyoruz, haber şöyle: Kendileri kaybedip battıkça birleşik devrim kazanacak!

Batıyorlar, moralleri dipte! Birleşik Devrim ise, tahterevallinin karşıt ucu gibi onlar battıkça güçleniyor.

DEVİRİM YAPACAKTIK, SANDIK MÜŞAHİDİ OLDUK!

24 Mayıs 2023

En saf duygularla devrim saflarına koşan gençler, 14 Mayıs seçimlerinde yaşadıkları hayal kırıklığını esprili bir dille böyle ifade ediyorlardı sosyal medyada. Ne amaçla çıktık yola, ne yaparken bulduk kendimizi!..

Seçimler, dinci faşist iktidardan kurtulmak isteyen çok geniş kitlelerde büyük bir hayal kırıklığı yarattı. Hayal kırıklığı, bu beklenti içindeki kitlelerde, aynı zamanda derin bir moral bozukluğuna yol açtı.

Fakat asıl moral bozukluğu ve hayal kırıklığı, “Millet İttifakı” denen gerici-faşist ittifakı ve onun Cumhurbaşkanlığı adayı Kılıçdaroğlu’nu destekleyen sosyal reformist partilerde; oportünist hareketlerde oluştu.

Bütün bu hayal kırıklığı ve moral bozukluğunun tek müsebbibi, sosyalizm adına, Kürt halkı ve emekçi sınıfların çıkarları adına burjuvazinin bir tarafını yönetime taşımak için büyük bir gayretkeşlikle çalışan, emekçi sınıfları ve Kürt halkını Kılıçdaroğlu ve onunla kol kola yürüyen gerici-faşist parti ve liderleri desteklemeye çağıran işte bu sosyal reformist partiler ve oportünist hareketlerdir.

Onlar bunu yaptılar. Emekçi sınıfları ve Kürt halkını sahte bir “kurtuluş” vaadiyle kendi düşmanlarını desteklemek için sandık başına çağırarak aldattılar; burjuvazinin ve faşist devletin birleşik devrimin bu güçlerini oyalayıp aldatmaları; devrim için savaştan uzaklaştırmaları için gereken ortamı sağladılar.

Bütün sosyal reformist partiler, uzlaşmacı küçük burjuva parti ve bunların ayak izlerinden milim sapmayan oportünist hareketler, emekçi sınıfların bu aldatılmasından ve sonunda hayal kırıklığı ile moral bozukluğuna uğratılmalarından sorumlular.

Çamura bulandılar ve bataklığa battılar. Ortada işlenmiş bir “günah” varsa, bu hepsinin ortak “günah”ıdır. Hiçbir bahane ya da açıklama, onları bu sorumluluktan kurtaramaz; kurtarmayacak.

Leninist Parti, uzun süredir bu bataklığa dikkat çekiyor. Devrimci güçleri, emekçi sınıfları, Kürt halkını; özgürlük ve gerçek kurtuluşa susamış devrimin bu toplumsal güçlerini uyarıyor, tek kurtuluş yolunun birleşik devrim olduğuna işaret ediyordu.

“Sandıkla gitmeyecekler” diyorduk. Bunu, dinci faşist partinin açıklamalarıyla, pratik olgu ve olaylarla gösteriyorduk. Kılıçdaroğlu ve hem-paları yönetime gelseler de Kürt halkı, emekçi sınıflar açısından değişen fazla bir şeyin olmayacağını; olamayacağını döne döne ve bilimsel olarak açıklıyorduk.

Ama, sözünü ettiğimiz örgütlü politik güçler için burjuvazinin kuyruğuna takılma politikası üstün geldi. Burjuvazinin kuyruğuna takıldılar; burjuvazinin bir kesimini yönetime taşımak için canhıraş çalıştılar. Sonuçta, sonuçları önceden belirlenmiş seçimlere katılarak, devrimin toplumsal güçlerini de bu seçimlere katılmaya ikna ederek derin bir hayal kırıklığı ve moral bozukluğu ile karşı karşıya kaldılar.

Bugün yine aynı oyunla ve aynı politikalarla karşı karşıyayız. Birinci turda seçim sonucunu seçimden bir kaç gün önce S.Soylu “bilmişti”. İkinci turun sonuçlarını, seçimden altı gün önce Erdoğan ilan ediyor:

“14 Mayıs seçimlerindeki desteğiniz için teşekkür ederim. 28 Mayıs'ta sandıktan çıkan müjde için sizlere ayrı ayrı teşekkür ediyorum.”

Sosyal reformist partiler, uzlaşmacı küçük burjuva parti yine “bu sefer işi sıkı tutacağız; bu sefer başka olacak” yalanına sarılıp canhıraş biçimde Kılıçdaroğlu'nu destekliyorlar. Ama onları aynı akıbet bekliyor.

Leninist Parti bütün bu rezil rüsva duruma, çamur ve bataklığa en ufak bir biçimde de olsa, bulaşmadı... Leninist Parti, iki ülkenin işçi sınıfına, kadın ve gençliğine, emekçi sınıflarına birleşik devrim yolunu kurtuluşun yegane yolu olarak gösterdi ve göstermeye devam ediyor: Bizi, işçi sınıfını, emekçileri, kadın ve gençliği, yoksul kitleleri sadece ve sadece bir devrim kurtarır.

Leninist Parti, birleşik devrim güçlerine umut olarak devrimi, emeğin iktidarını ve sosyalizmi gösteriyor. Leninist Parti dışında kalan herkes seçimleri, sandığı ve burjuvazinin bir temsilcisinden başka bir şey olmayan Kılıçdaroğlu'nu “umut” olarak gösteriyorlar.

Onların parası-pulu, propaganda olanakları var; bütün televizyon kanalları, internet siteleri onların emrinde; burjuvazinin gizli-açık desteği onların arkasından vb vb. Ama yaşam bizden yana. Yaşam Leninist Politikaları doğruluyor. Onların politikaları kitleleri hayal kırıklığına ve moral bozukluğuna itiyor. Leninist Partinin politikaları devrim fikrini, gerçek kurtuluş umudunu büyütüyor.

Bu, büyük bir güçtür. Bu gücün değerlendirilmesi, pratik karşılığının ortaya çıkarılması lazım.

Böyle bir gücün pratik karşılığının ortaya çıkarılması her zamanki alışılmış mücadele temposuyla mümkün değil. Sosyal reformist partilerin burjuvazinin bir kesimi için, Kılıçdaroğlu için; dolayısıyla faşist Ak-

şener, Davutoğlu, Karamollaoğlu, Babacan vb için harcadıkları enerjinin on katını, yüz katını birleşik devrim için ortaya koymalıyız.

Leninist Parti'nin sloganlarını, politikalarını ortaya koyan propaganda ve ajitasyon çalışması her gün ve her türlü araçla, yöntemle, dur durak bilmeden yürütülmelidir.

Gençliğe gitmeli ve bu sosyal reformistlerin sosyalizm için değil, devrim için hiç değil ama burjuvazinin bir kesimi için çalıştığını anlatmalıyız.

Kadınlara gitmeli ve bu sosyal reformist partilerin yönetime getirmek için devrim için harcamadıkları enerjiyi harcadıkları Kılıçdaroğlu'nun her türlü gerici-faşistle kol kola yürüdüğünü, dinci-faşist AKP'lileri partisine ve etrafına doldurduğunu göstermeliyiz.

Kürt halkına gitmeli ve Kılıçdaroğlu'nun Kürt halkına yönelik her katliamda dinci-faşist iktidarın arkasında durduğunu; "Kandil'i yerle yeksan etme" sözü verdiğini; nasıl bir Kürt halkı düşmanı olduğunu anlatmalıyız.

Ne yapıp edip sesimizi, politikalarımız daha geniş kitlelere ulaştırmalı; sesimizin ulaştığı kitlelerle pratik bağlar kurmalıyız. Kadın-erkek işçi gençlik mücadelenin sonucunu belirleyecektir. Devrimci politikaları onlara götürmeliyiz. Devrimci politikanın bugün için en somut ifadesi, burjuvazinin dinci faşist iktidarı yerine bir başka gerici-faşist yönetiminin gelmesi değil hepsinin gitmesidir. Hepsi gitmelidir.

Hepsini göndermenin tek yolu Birleşik Devrimdir. İki ülkenin emekçi halklarının iktidarı yani emeğin iktidarı kurulmadan gerçek bir kurtuluştan söz edilemez.

Uzlaşmacı, sosyal reformist politikalar onları bataklığa, moral bozukluğuna, politik iflase götürdü. Çünkü, iki ülkenin işçi ve emekçi sınıfları adına yola çıktılar, kendilerini burjuvazinin bir kesimini yönetime taşımak için mücadele ederken buldular.

Emekçi sınıflar, gençlik, yoksul kitleler büyük bir hayal kırıklığı içinde onlara olan güvenlerini yitirdi.

Buna karşılık, Leninist Parti politikalarına olan güven arttı ve artmaya devam edecek. İşte bu güvenle gece-gündüz demeden; hiç bir zorluk ve engel tanımadan ileri atılmalıyız!

TEL ÖRGÜLERDEKİ RESİM

28 Mayıs 2023

Bazen bir resim ya da bir olay, bir olgu, sayfalarca teorik izahla anlatılmayan bir gerçeği şıp diye açıklamaya yetebiliyor.

Yukarıda gördüğünüz resim, faşizm hakkında işte böyle bir anlatım gücüne sahip.

Faşizm, tekelci sermayenin en iri kesiminin kanlı vb vb... diktatörlüğüdür gibi tanımlara yer bırakmayan bir resim görüyoruz karşımızda.

Yer Ankara-Etimesgut Zırhlı Birlikler Okulu'nu çevreleyen tel örgüler ve muhtemelen orada, “Askeri Alandır, Girilmez” yazısı var. Bu alana yaklaşmak bile bazı şeyleri göze almayı gerektirir.

İşte bu tellere resimde görüldüğü gibi, RTE'nin havacı/askeri kıyafetli, büyük boy yani her taraftan göze çarpacak, dikkatleri çekecek posterleri asılı. O tellere, gündüz gözüyle, sıradan sivil kişilerin böyle posterleri asması, imkansız derecesinde zordur.

Bütün askeri bölgelerde olduğu gibi buranın da silahlı/askeri nöbetçilerle korunuyor olması büyük olasılıktır. Dolayısıyla, sıradan birilerinin, izin almadan o çitlere tırmanmış ve o posterleri böyle özene-bezene asmış olabilecekleri düşünülemez. O posterler, bizzat Zırhlı Birlikler Okulu askeri öğrencileri ya da sorumluları tarafından ve mutlaka üst rütbelerden izin alınarak asılmıştır. Başka türlü düşünülemez bile.

Dünyadaki herhangi bir ülkeden ya da soyut, bilinmeyen bir yerden değil, Türkiye'den söz ediyoruz. Türkiye'de, “Zırhlı Birlikler” ordunun en önemli birimlerinden biridir ve özellikle askeri faşist darbelerde, Hava Kuvvetlerini bir kenara bırakırsak, ilk harekete geçirilen birliklerdir.

Yolları, kavşakları, köprüleri, kritik yerleri kontrol altına almak için işte bu birlikler harekete geçirilir. Terside doğru. Bu birliklerin katılmayı reddettiği askeri darbe girişimlerinin başarıya ulaşması neredeyse imkansız.

Bu kısa açıklama şunun için gerekliydi: Faşizmin toplumsal taşıyıcısı tekelci sermaye sınıfı ve bu sınıfın ekonomik olarak en güçlü, en iri kesimleri ise askeri gücü de resimde gördüğümüz tel örgülerin arkasında saklı duran ordudur, ordunun zırhlı birlikleridir vb vb.

Dolayısıyla, faşizmi yıkmak, en başta tel örgünün arkasındaki saklı gücü dağıtmayı gerektirir. Elbette sadece o değil. Onunla birlikte, “Özel Kuvvetler”, JÖH'üyle PÖH'üyle; MİT'iyile, EGM'siyile, saydığımız ve saymadığımız akla gelebilecek tüm militarist/askeri kurumları dağıtmak gerekir.

Bu sözünü ettiğimiz kurumlar, zindanlarla birlikte, faşist devletin taşıyıcı kolonlarıdır. Bu taşıyıcı kolonlar yerle bir edilmeden, faşizmin yıkılmasından söz edilemez. Böyle bir şeye kalkışıldığında bu kurumların olan biteni seyretmekle yetineceğini, parlamentodan çıkacak yasalar ne ise ona uyacaklarını çocuklar bile düşünemez.

Peki, emekçi sınıflara, Kürt halkına seçimlerle, parlamentoda çoğunluğu ele geçirerek faşizmi yıkmaya söz verenlerin bütün bunlardan tek kelimeyle söz etmeden faşizmi yıkacakları sözünü vermeleri neyle açıklanabilir? Bunun tek açıklaması, iki ülkenin işçi sınıfı ve emekçi halklarının olmayacak vaatlerle aldatılıyor olmasıdır.

Zırlı Birlikler Okulu, dinci faşist iktidarın başının posterini kendi alanına asmakla ya da asılmasına izin vermekle tavrını ortaya koymuştur. Ordudaki emir-komuta zincirini bilenler, böyle bir tavrın ortaya konmasının, doğrudan ya da dolaylı, ancak en üst komuta rütbesinden gelen izinle mümkün olabileceğini bilirler.

Zırlı Birlikler Okulu'nun, buna rahatlıkla ordunun diyebiliriz, bu eylemini aynı zamanda tekelci sermaye sınıfının ve emperyalist güç odaklarının tercihlerinin işareti olarak da görmeli. Türkiye'de ordu komuta kademesi, daha öncesi bir yana, 12 Mart Askeri faşizminden bu yana burjuva sınıfın en üst tabakasıyla iç içedir.

Bu ilişki, sözünü ettiğimiz tarihsel dönemden bu yana, örneğin 12 Eylül askeri faşist darbesinde, gerekli görüldüğü her dönemde, açıkça ortaya kondu. Tekelci sermaye-devlet bütünleşmesi budur. Faşizm, bu bütünleşmenin ürünü ya da çocuğudur diyebiliriz. Buradan şu basit ama yaşamsal önemde bir sonuç çıkar: Faşizmi yıkmak, onu toplumsal taşıyıcılarıyla birlikte ortadan kaldırmak, resimdeki adamı makamından kaldırmaktan apayrı bir şeydir. Bu iş seçime girmekle, parlamentoda çoğunluk sağlamakla olacak şey değildir. Siz hele bir seçimle tel örgülere asılmış resimdeki adamı makamından edin, hatta daha basiti, o resimleri tel örgülerden indirmeyi bir becerin!

Soruna ancak bu açıdan yaklaştığımızda dinci faşist iktidarın başının şu sözünü yerli yerine oturtabiliriz:

“Yarın sandık başında darbeler döneminin bittiği müjdesini duyurmak için sabırsızlanıyoruz.”

Faşizmi yıkmak bir toplumsal devrim sorunudur. Birleşik devrimin işidir. Çünkü ancak böyle bir devrim, tel örgülerin arkasında saklı olanların tümünü ortadan kaldırabilir.

SAVAŞ YAYMA ÇABALARI

1 Haziran 2023

Hafıza-i beşer nisyanla maluldür demiş eskiler. İnsan belleği unutkanlıkla sakatlanmıştır, anlamına gelir. Doğrusu, sermaye dünyasının politik propaganda aygıtlarının en çok güvendiği şey de tam olarak budur.

Tarihsel belleğin aksine, günübürlük insan belleği, özellikle de çağımızın bu korkunç hızı karşısında, unutkanlıktır. Unutkanlaşmakta, unutkanlaştırılmaktadır. Akla hayale gelmeyecek yalanlar ve mazeretler üreten o devasa propaganda makinesinin dişlileri, her sıradan ölümlünün belleğini öğütür gider. Dün kim ne demişti, neden demişti, hatırlamaz kimse. Dahası, bugün bunu söyleyenin dün tam tersini söylediğini de, yahut ortaya çıkan güncel sorunun yakın ve uzak geçmişini veya tarihsel-toplumsal nedenlerini... hiçbiri gelmez akla. Ustaca gizlenir, çarpıtılır. Art arda korkunç bir hızla gündeme gelen her bir güncel olay, çoğu kişi için iz bırakmadan geçer gider. Bu nedenle kısa bir hatırlatma yerinde olacak...

Kosova'da bir süredir tırmanan ve sık sık bir savaşın eşliğine gelen gerilim ve çatışmalar, işte tam da böylesi “güncel olay”lardan biri. Hele bu topraklarda egemen sınıfların tarih boyunca pompaladıkları Slav ve Rus karşıtlığı¹ koşullarında, bu olay, “sürekli huzursuzluk çıkaran Sırlar” kalıpları üzerinden okunup gitmektedir.

Oysa ABD ve Avrupalı emperyalistler, savaşı Sırbistan topraklarına taşıyorlar. Son bir kaç gündür Sırbistan-Kosova topraklarında olup biten şey tastamam budur.

Olayın daha birkaç haftalık geçmişinde Sırların yoğun olduğu yerlerdeki yerel seçimler, onun da arkasında “Kosova'nın bağımsızlığı”²ni bizzat Belgrad'a dayatmak isteyen Priştine yönetiminin Sırbistan tasdikli araç plakalarının geçersiz kılınması kararının olduğu bilinmez çoklarınınca. Kuşkusuz bu dayatmanın ardında da, bizzat Sırbistan'ın (Yugoslavya'dan kalan bu son “tam ilhaka uğramamış ülkenin”) düşürülmesi, tamamen ilhak edilerek teslim alınması olduğu... Bir adım daha gidelim, bunun da gerisinde otuz yıldır adım adım derinleşen “Rusya'nın kuşatılması” ve parçalanarak “tam ilhak sürecinin tamamlanması” olduğu... Zincir böyle devam ediyor.

Tarihi bilmeyenler için fazlasıyla kurgusal gelebilir tüm bunlar. Ama eski Yugoslavya'nın emperyalistler tarafından nasıl parçalandığı, Bosna-Hersek'in nasıl korkunç bir kıyıma sahne olan iç savaşa sürüklendiği bilirse, bunların hiç de kurgu olmadığı hemen görülebilir. Dahası, bu ilk ayrılık/dağılma sürecinin ardından Sırbistan ve Karadağ'ın oluşturduğu Yeni Yugoslavya'nın (ki Kosova da onun bir parçasıydı), bizzat Kosova'da UÇK denen paralı askerlerin, neo-Nazi çetelerin eliyle parçalanması adımları atıldı. 1999'da tüm Yugoslavya, NATO uçakları tarafından 78 gün boyunca ağır bombardımana tutuldu. En sonu Yeni Yugoslavya'yı da dağıttılar. Karadağ, Yugoslavya'nın Adriyatik Denizi'ne bağlantısı olan bu tek bölge, Sırbistan'dan kopartıldı ve daha sonra NATO üyesi yapıldı. Böylece Sırbistan, denizden ulaşımı olmayan, tamamen NATO ülkeleince çevrilmiş bir "iç ülke" haline getirildi. Rusya ile açık bağlantı kurabileceği hiçbir alan bırakılmamış oldu. Tüm bunların tamamen rastlantı olduğu düşünülebilir mi!

Sırbistan'ı düşürmek için baskılarını yoğunlaştırdı emperyalistler. 2008 yılında Kosova'nın bağımsızlığını tanıdılar. Ki bu tanıma, bırakın BM hukukunu, bizzat emperyalistlerin o güne kadar ortaya koyduğu görüşlerin bile hiçe sayılmasıydı. Ama yaptılar.²

Emperyalistler uzunca bir süredir Belgrad'a aleni ve yoğun bir baskı uyguluyorlar. ABD bir yandan, AB-NATO diğer yandan, tam bir kuşatma uyguluyor. AB'nin "Diplomasi Şefi" Borell, (o ünlü bahçe-cangıl çıkışından beri alay olsun diye anıldığı haliyle "bahçeci Borell") sabah akşam "AB normlarına uyun" diye parmak sallıyor. Bu son gerginlikten sonra "Mevcut durum tehlikeli ve sürdürülemez" çıkışında bulunarak Sırpları tehdit etti. Suçlu her zamanki gibi Sırplar'dı!

İşe bakın. Kosova'da Sırp nüfusun yoğun olduğu yerde yerel seçimler oldu. Priştine'deki kukla yönetimin kararlarını protesto için Sırplar seçimi boykot etti. Seçime katılım sadece yüzde 3,4 (yazıyla, üç virgül dört) oldu. Yani yüzde 96,6 oranında bir boykot vardı. Şimdi kalkmış bu "Avrupa bahçesi"nin laleleri, "seçilmiş yöneticilere saygı gösterin" diyor! Yanlış okumadınız. Yüz kişiden sadece üçünün kabul ettiği bu sözüm ona belediye başkanına biat edilmesini istiyor "bahçeci Borell"! Priştine'deki ABD elçisi bile, kim bilir hangi gerekçeyle, çileden çıkmış, Kosovalılara fırça atıyor. Dolaylı olarak seçimlerin meşru olmadığını dile getiriyor. Avrupalı emperyalistlerse, Sırplara parmak sallıyor. (Buradan, ABD ile Avrupalı emperyalistler arasında bir çelişki olduğu anlaşılıyor.)

Emperyalistler, ama özellikle Avrupalı emperyalistler, Kosova üzerinden Sırbistan'ı sıkıştırdıkça gerilim artıyor. Sırbistan ordusu sürekli alarmda. Ülke, Priştine'deki kukla yönetim eliyle adım adım NATO ile

fiili çatışmaya sürükleniyor.³ Halihazırda Kosova'daki NATO kuvvetlerine takviye yapıldı.

Emperyalistlerin attığı adımların bir mantığı var. Çeyrek asırdır Leninist yazında sıklıkla işlenen “Yeni Evre” düşüncesi, tüm bu küresel adımları anlamının anahtarındır. Bir bütün olarak yolun sonuna gelmiş olan, çöküş sürecindeki emperyalist-kapitalist sistem, bir yandan dünya ölçeğinde yükselen antikapitalist harekete (uluslararası proletaryaya ve dünya emekçi halklarına) karşı savaşırken, bir yandan da kapitalist zincire eklenilen bütün bağımlı ülkeleri iktisadi ve siyasi olarak tümünden ilhak etmektedir. Eski bağımlılık ilişkileri düzeyinin ötesine geçen bir bütünleşme sürecidir bu. Bu yönüyle en ufak bir sürtünmeye, direnç alanına tahammülü yoktur. Kimi ülkelerin kapitalist zincirin halkası olmaları, onlar açısından güvence değildir. Tam teslimiyete razı gelmeyen, ayak sürüyen herkes tasfiye edilecektir!

Yugoslavya'sından Ortadoğu'ya, Afganistan'tan Kuzey Afrika'ya, yaşanan tüm savaş ve çatışmaları boydan boya kesen eksen, budur. Kuşkusuz her birinin kendi özgün yönleri, içsel nedenleri vardır ayrıca. Ama ortak yön, budur. Sistem ancak bu yolla varlığını koruyabileceğini düşünmektedir.

Emperyalistler bir büyük yıkım savaşı, bir dünya savaşı çıkarmak için dört bir yanda yoğun bir çaba içerisindedir. Bir avuçluk Kosova, böyle bir savaşın fitilini ateşleme potansiyeli taşıyor. Emperyalist-kapitalist sistemin tarihin çöplüğüne gönderilmedikçe dört bir yana yayılan bu savaş kıvılcımları insanlığın geleceği için büyük bir tehdit olmaya devam edecek.

¹ Bu “Slav/Rus karşıtlığı” konusunu hafife almayın sakın. Koca koca anlı şanlı sosyalist parti ve örgütler, yine bu aynı Kosova'da çeyrek asır önceki çatışmalarda hiç çekinmeden UÇK (Kosova Kurtuluş Ordusu) adındaki neo-Nazi sürüsünü hiç utanmadan desteklemekte bir beis görmediler. Alman emperyalizminin (ve kuşkusuz ABD-NATO'nun) bu has tosuncuklarını, isimleri katliamlara, organ kaçakçılığına, insan ve uyuşturucu ticaretine karışmış bu faşist çeteleri (Haşim Tacileri biz unutmuyoruz, kimileri hatırlamak istemese de), üstelik utanmadan sosyalist soslara batırarak desteklediler. Başka şeylerin yanında hamurlarındaki işte bu “Slav/Rus karşıtlığı” da etkenlerden biriydi. (Anti-Marksist sosyal-emperyalizm teorisinin hatırı sayılır payını göz ardı etmeden söylüyoruz elbette.)

² Tarihin cilvesi. O zamanlar en çok Moskova karşı çıkmıştı bu “bağımsızlık” kararına. Emsal olur, yapmayın dedi. Aradan 14 yıl geçti. Kremlin, 24 Şubat 2022'de Donbass'ın bağımsızlığı kararını tanıırken, Kosova'yı hatırlatmayı ihmal etmedi!

³ Örneğin, “Kosova Güvenlik Güçleri”nin Arjantin'e yaklaşık 500 km mesafedeki Malvinas Adası'nda ne işi olabilir? Kosova askerleri, Malvinas Adası'na, hani İngilizler'in Falkland adını verdikleri ve 1982 yılında Arjantin ile on haftalık bir savaşa tutuştukları ada, İngilizler tarafından götürüldüler.

SANDIĞA SIĞMAK!

4 Haziran 2023

Bu aralar, istisnasız bütün sosyal reformist partilerin ve uzlaşmacı küçük burjuva partinin dillerine pelesenk ettikleri kavram, “sandığa sığma”mak...

Sorsanız, hemen size, bu halkın özgürlüğü “sandığa sığmaz” diyecekler. “Laiklik sandığa sığmaz”, “kamuculuk sandığa sığmaz”, “ittifakımız seçimle sınırlı değil” vb. vb. bu liste böyle uzayıp gider.

Bu çevreler neden böyle sakız gibi, şekilsiz, her tarafa çekilebilen, bir şekliyle yakaladığın zaman anında bir başka şekle giren, haliyle hiç bir taraftan tutulamayan kavram ve ifadelere başvururlar? Sorunun yanıtı oldukça basit aslında: burjuva kuyrukçu politikalarının parlamenter ahmaklıkla malul gerçek içeriğini gizlemek için “radikal” görünme ihtiyacından.

Evet gizleme ihtiyacı duyuyorlar, çünkü Türkiye ve Kürdistan’da devrimci mücadelenin, devrimci bilincinin işçi sınıfı, emekçi, ezilen yoksul kitleler ve özellikle de Kürt halkı arasında çok sağlam kökleri var. Bu, Türkiye ve Kürdistan’da birleşik devrimin gücünün göstergesidir.

Bundan dolayı, istisnasız tüm sosyal reformist partiler ve uzlaşmacı küçük burjuva parti, baştan aşağı parlamenter ahmaklıkla malul oldukları halde, hiç biri kalkıp cesaretle “evet biz devrimi reddediyoruz, seçim ve parlamenter yoldan iktidara gelmeyi hedefliyoruz” deme cesaretinde bulunmaz. Çünkü bunu itiraf ettikleri anda iki ülkenin emekçi halklarının, devrimci kadın ve gençliğinin kendilerine sırt döneceklerini bilirler. Bu konuda kurnaz ve uyanıktırlar.

Oysa parlamenter yolu, parlamenter ahmaklığı, “demokratik siyaset” diye allayıp pullayan, iki ülkenin emekçi sınıflarına demokrasiye ulaşmanın tek yolu olarak gösterenler, kendilerinden başkası değildi. Dahası, “demokratik siyaset” diye parlamentoya ve seçimlere böyle güzellemeler yaparlarken, aslında çaktırmadan devrimci mücadele biçimlerini, emekçi sınıfların tek tarihsel hakkı olan isyan ve ayaklanma yolunu, dolaylı olarak antidemokratik siyaset diye damgalamış oluyorlardı.

Şimdi, bütün bu çevrelerin, iş iştten geçtikten sonra elbette, “demo-

kratik siyaset” yani seçim ve parlamento yolu üzerine söylediklerine bakalım. Ancak devam etmeden önce, kişilerle işimiz olmadığını, bir anlayışı, bir politikayı, burjuvaziyle uzlaşmanın bir biçimi olarak parlamentarizmi mahkum etmeye çalıştığımızı, altını kalın biçimde çizerek anımsatalım. Öyleyse devam edebiliriz.

Aktif siyaseti bıraktığımızı ilan ettiği söyleşisinde HDP eski Eş Genel Başkanı Demirtaş, seçim ve sandıkla ilgili şunları söylüyor:

“Bu seçim daha en başından eşitsiz, adaletsiz ve gayrimeşru bir zeminde yürüdü. AKP devletin tüm olanaklarını yalan, iftira, karalama, baskı, engelleme için kullandı, sandıklarda şaibeli müdahaleler oldu. Son yedi yılı tam bir otoriterizmle geçirmiş Türkiye’de demokratik bir yarışın koşulları zaten yoktu. Dolayısıyla ortaya çıkan sonucun meşruiyeti hep tartışmalı olacak. Muhalefet, bu gerçeği bilmesine rağmen hep karşısında normal bir iktidar varmış gibi davranarak, rejimi meşrulaştırarak büyük hatalar yaptı. Yine, HDP’nin kriminalize edilmesini peşinen kabul ederek iktidarın değirmenine adeta su taşıdı. Karşınızdaki, olağan dışı yöntemler kullanarak seçim yerine operasyon yaparken siz ancak söylemde ve pratikte buna karşı olağanüstü yöntemlerle mücadele ederek başarı sağlayabilirsiniz.”

Okurdan beklentimiz ve isteğimiz bu satırları cümle cümle ve dikkatle, eleştirel bir gözle okumasıdır. Kelimesi kelimesine olmasa bile, bu sözler, üç aşağı-beş yukarı, istisnasız bütün sosyal reformist partilerin, uzlaşmacı küçük burjuva partinin, iş işten geçtikten sonra, yani seçimler yapıp dinci faşist ittifak, başındaki adamla birlikte “atı çalıp Üsküdar’ı geçtikten sonra” günah çıkarma biçimi oldu. Oysa ortada sandıkta, seçimde işlenmiş bir “günah” varsa hep birlikte ortaklardı; bir hırsızlık varsa hırsızların erketeleri kendilerinden başkası değildi.

Sorular insana, “Bu seçim daha en başından eşitsiz, adaletsiz ve gayrimeşru bir zeminde yürüdü” ise, öncesinde aklınız neredeydi diye... Sorular kişiye, sadece bu seçimler mi şimdi şimdi tarif ettiğiniz biçimde oldu? Önceki seçimler farklı mıydı? “Sandıklarda şaibeli müdahaleler ol”muş. Başka ne bekliyordunuz? Ama her biri ayrı ayrı ele alınması gereken bu bahanelerin üzerinde duramayız. Ne yerimiz ne zamanımız müsait.

Sadece şunu söyleyebiliriz: Leninistler, bütün bunları ve bunlardan daha fazlasını hesaba katarak, olay ve olgularla bu dinci faşistlerin sandıkla gitmeyeceklerini yıllardır size anlatmaya çalıştılar. Siz, tüm gücünüzle emekçi kitleleri sandığa çağırınlar, büyük bir kibir ve “iktidar bizi demokratik siyaset dışına itmek istiyor” demagojisiyle bu sözleri duymazlıktan gelirken, dinci faşist ittifakın hırsızlığına zemin hazırlamakla,

“atı çalılıp Üsdüdar’ı geçeceği” ortamı hazırlamakla meşguldünüz.

Elbette bu işte yalnız değildiniz. Muhalefet dediğiniz gerici-faşist ittifak yanınızda ve önünüzdeydi. Ama anlaşılın gerici-faşist ittifakın sınıf mücadelesindeki rolünü ve görevini hala ne anlamışsınız ne de anlamaya niyetiniz var. Şu sözler onun kanıtı: *“Muhalefet, bu gerçeği bilmesine rağmen hep karşısında normal bir iktidar varmış gibi davranarak, rejimi meşrulaştırarak büyük hatalar yaptı.”*

Sayın sosyal reformist, uzlaşmacı, liberal baylar ve bayanlar; “muhalefet hata” yapmadı. Aksine görevini, hem de yüksek bir sınıf bilinci ve sadakatiyle yerine getirdi. Onun görevi dinci faşist iktidarı ayakta tutmak; bunun için emekçi sınıfların, yoksul kitlelerin, mezbahaya götürülen koyun misali, uyuşturulması, aldatılmasıydı. Bunu artık bir kabul edip emekçi sınıfları aldatmaktan, oyalamaktan vazgeçseniz, diyoruz. Bu kadar aldattığımız, oyaladığınız, gerici-faşist burjuva muhalefet hakkında yarılttığınız yetmedi mi?

Bir kişinin ağızından çıkmış olmasının bir önemi yok; aşağıdaki sözler, şimdi şimdi, iş işten geçtikten sonra, seçime katılan bütün bu şüreka tarafından paylaşılıyor: *“Son yedi yılı -sadece son yedi yıl mı?- tam bir otoriterizmle geçirmiş Türkiye’de demokratik bir yarışın koşulları zaten yoktu.”*

Artık “demokratik siyaset”iniz ne oldu diye sormayacağız, ama, madem öyle diyorsunuz, seçimlerden önce aklınız neredeydi? Halk kitlelerini bu konuda neden uyarmadınız ve seçimin demokratik olmaya çağı konusunda aydınlatmadınız?

“Atı çalan Üsküdar’ı geçti”, seçimler bitti. Ama siz uzlaşmacılar, sosyal reformist partiler, sizinle işimiz bitmedi.

En azından, daha “Kürt faşistlerle uğraşamam” diyen Ahmet Şık; “Kürtlerle yan yana durmazsak oy alabileceğimiz kesimler var” sözüyle sosyal şovenizmini “utanarak sıkılarak değil”, açıkça ilan eden “Erkan Baş yoldaş”ınız var.

Sosyal reformist, uzlaşmacı politikalarınızı sandığa sığdırabilirsiniz; merak etmeyin. Çünkü tüm politikalarınız “demokratik siyaset” zarfı içinde sandıktan ibarettir. Ancak herkesin tanık olduğu bu olguları sandığa sığdıramazsınız.

AYNI NAKARAT

7 Haziran 2023

Seçimler geride kaldı, “atı çalan Üsküdar’ı geçti.” Hırsız tek başına değildi. Ona yardım eden gözcüleri vardı. Yunancadan alınan güzel bir kavramla “erkete”leri vardı. Malın sahibi uyanır da gelirse hırsız uyarlamak için kıyıda-köşede bekleyen. Görevi, hırsız mal sahibine karşı “geliyor” diye uyarlamak.

CHP-Kılıçdaroğlu'nun başını çektiği gerici-faşist “Millet İttifakı” buydu. İki ülkenin emekçi halklarını “kazanacağız” diye aldatarak, oyalayarak, uyuşturarak hırsızın işini kolaylaştırmaktı görevleri.

Seçimler sırasında ve hemen sonrasında işlerini nasıl yaptıklarını gördük. Dinci faşist iktidarın seçimleri göz göre göre çalmalarına ne bir itiraz ettiler, ne de bir açıklama yaptılar. Aksine, dinci faşist iktidarın başının seçimi kazanması için sinsice, alttan alta nasıl çalıştıklarını hep birlikte gördük. Ama bunun üzerinde durmanın anlamı yok; çünkü, bu onların göreviydi; yerine getirdiler.

Peki ya bu “erketeler”in arkasına saklanan cümle sosyal reformist partiler, uzlaşmacı küçük burjuva parti, burnundan kıl aldırmayan liberal takım? Onlar ne yaptılar? “Bir milyon üyemizle arkadayız Kılıçdaroğlu” TİP; “iki milyon sandığın güvenliğini sana garanti ediyoruz Kılıçdaroğlu” Sol Parti; “Utana-sıkıla değil, açıktan söylüyoruz: Kılıçdaroğlu'na oy vereceğiz” TKP... seçimlerden sonra ne yaptılar?

İmamoğlu adlı gericinin otobüsüne Meral Akşener faşistiyle birlikte çıkan EMEP eski Genel Başkanı'nı ve diğerlerini saymaya gerek görmüyoruz. Evet, bu politik iflas karşısında ne yaptılar? Onlar yanıt veremeler; biz söyleyelim: Hiçbir şey. “Seçimlerle dinci faşist iktidarı yıkacağız; bu sefer kesin” diye aldattıkları halka döndüler ve şunu söylemeye başladılar: Seçimlerin sonucu şunu gösterdi ki, halkın yarısı “tek adam rejimine karşı”.

Bu darkafalılar şunu bile akıl edemiyorlar: Halkın yarısı RTE"ye karşı dersiniz, diğer yarısı da onun safında demiş olursunuz. Dahası, seçim sonuçlarının gayet doğal, hilesiz-hurdasız olduğunu da kabul etmiş olursunuz. Hiç olmazsa, “hayır seçim sonucu rakamları gerçeği yansıt-

mıyor, emekçi sınıfların büyük bir çoğunluğu dinci faşist iktidara ve onun başına karşı karşı” deseniz... Çünkü gerçek bu.

Yine de “her şerde bir hayır var” ya da her kötülükte bir iyilik var” demek lazım. Seçimler, istisna tanımadan bütün sosyal reformist partilerin, uzlaşmacı küçük burjuva partinin, nasıl burjuva kuyrukçusu bir politika izlediklerini; emekçi sınıfların çıkarına diye emekçi sınıfları burjuvazinin bir kesiminin peşine taktıklarını herkesin, pratikte, çıplak gözle görmesine vesile oldu.

Az bir şey değil! Kürt halkı, emekçi sınıflar, yoksul kitleler sırtlarından inmeyen bu insanları böylece daha iyi tanımış oldular. Bununla birlikte, daha başından beri ve yıllardır “seçimle-sandıkla gitmeyecekler” diyen, “tek yol birleşik devrim” sloganıyla emekçilere yürünmesi gereken yolu gösteren Leninist politikaları da, yine pratikte ve yine çıplak gözle görmüş, anlamış oldular.

Yine de tüm bunları artık bir kenara bırakıp, sosyal reformist, burjuvaziyle uzlaşmacı düşünceyi boydan boya kesen ana fikri ortaya koymak en iyisi.

Nedir bu ana fikir, bütün sosyal reformist partileri bir bulamaç gibi, aynı kapta, emekçi sınıfların çıkarı diye burjuvazinin çıkarını savunan çizgide birleştiren düşünce?

Ne Leninistler ne de sosyal reformist partiler yeni bir şey icat etmiş, yeni bir yol keşfetmiş durumdalar. Sosyal reformist partilerin gittikleri yol, savundukları düşünce, neredeyse bundan yüz elli yıl önce burjuvaziyle uzlaşma düşüncesinde olan politik akımların düşüncesidir. Lenin, bu uzlaşmacı çizgiyi Kautsky'nin ağzından şöyle özetlemişti:

“Öyleyse, bizim siyasal savaşımızın ereği, gene geçmişte olduğu gibi, parlamentoda çoğunluğun kazanılması ile devlet iktidarının ele geçirilmesi ve parlamentonun hükümetin efendisi durumuna dönüştürülmesi olarak kalır.”

Parlamentonun hükümetin efendisi durumuna dönüştürülmesi... İşte tüm sosyal reformist partilerin, oportünist hareketlerin gizli-açık amaçları budur. Seçimlerden beklentileri de, seçimlere bunca büyük önem vermelerinin nedeni de budur. Seçim dönemlerinde sabah-akşam mebus hesapları yapmaları, sadece “mebusluk arpalığı”ndan yararlanmayla ilgili değil, fakat aynı zamanda ve esas olarak politik özlerini teşkil eden bu anlayıştan dolayıdır.

Lenin, bu burjuvaziyle uzlaşma çizgisini “*İşte en arı ve en yavan oportünizm; sözde devrimci kalarak, gerçekte devrimden vazgeçmenin ta kendisi*” diye tanımlar. Seçimler yoluyla “faşizmi yıkmak”tan, “faşizmi getirmek”ten, “faşizmin kurumlaşmasını engellemek”ten söz etmeleri,

parlamentoda çoğunluk durumuna gelerek “devlet iktidarı içinde güçler dengesinin bir yer değiştirmesi”nin mümkün olduğuna dair besledikleri inançtan ileri geliyor.

Leninist çizgiye gelince, şöyle devam ediyor Lenin;

“Bize gelince, biz bu sosyalizm döneleriyle selamı sabahı kesecek ve silahlı proletaryanın kendisinin hükümet durumuna gelmesi ereğiyle, tüm eski devlet makinesinin yıkılması için savaşaacağız. İki büyük ayırım'dır bu.”

“Kamuculuk, laiklik, eşitlik, parlamentoda çoğunluk olma” vb vb akıllarına gelen her şeyden söz ettikleri halde, proletaryanın burjuva devlete karşı görevlerinden yani “eski devlet makinası”nın yıkılması görevinden tek sözcükle olsun söz etmemelerinin nedenini, okur şimdi daha iyi anlıyordur. Eski devlet makinasının yıkılması için proletaryanın göreve çağrılması, burjuvazinin kırmızı çizgisidir; akrebin ateşten kaçması gibi, sosyal reformist partilerin yaklaşmaktan dahi korktukları çizgidir.

İşçi sınıfının ve emekçi yoksul halkların gerçek iradesi nerede ortaya çıkar; seçimler bu soruya da kesin ve net bir yanıt getirdi. Devrimin toplumsal güçlerinin gerçek iradesi sandıkta değil sokakta, isyan ve ayaklanmalar sırasında ortaya çıkar. Seçimler, halkın iradesinin değil ama tek elci güçlerle birlikte emperyalist hükümetlerin tercihinin ortaya çıktığı dönemdir.

Leninist politika, seçimlerde ortaya çıkacak sonucun sadece tek elci sermaye sınıfının ve emperyalist hükümetlerin tercihini yansıtacağını ortaya koydu; seçim sonrası gelişmeler RTE ve dinci faşist iktidarın arkasında kimlerin olduğunu gösterdi.

Seçim otobüsüne hep birlikte doluştular, yolun sonunda politik iflas noktasına geldiklerini gördüler. Yolun geri kalan kısmına katırlarla devam edecekler mi bilemiyoruz ama, ilk seçim otobüsüne yine cümbür cemaat doluşacaklarından şüphemiz yok.

Yerel seçim hazırlıklarına başladılar bile...

AMERİKANCİ HÜKÜMET

10 Haziran 2023

Seçimler geride kaldı ve dinci faşist ittifak yönetiminde kalmayı garantiledi. Seçimlerin önceden belli sonucuydu bu. “Sandıkla Gitmeyecekler”di; gitmediler.

Seçimlerin ikinci turundan çok değil, bir gün önce, 27 Mayıs günü, dinci faşist iktidarın mayın tarlasında gezinen adamı Devlet Bahçeli gitmeyeceklerini, bunun için her yola başvurmaya hazır olduklarını şu sözlerle açıklıyordu:

“MHP Genel Başkanı Devlet Bahçeli, isim vermeden CHP Lideri Kılıçdaroğlu’nu hedef aldı. Bahçeli, ‘Gitmeye niyetimiz yoktur. Göndermek için tertip içinde olanları da, doğduklarına pişman etmek boynumuzun borcudur.’”

Gizli saklı bir şey yok; her şey aleni, her şey gözler önünde yapıldı. Tüm gelişmeler Leninist Partinin işaret ettiği yönde ilerledi. İş işten geçtikten sonra yani “atı çalan Üsküdarı geçti”kten, geri dönüş yolu tümden kapandıktan sonra gerçekler yavaş yavaş ortaya çıkmaya başladı.

Seçim sonuçlarının sandıkta değil, emperyalist hükümet koridorlarında ve tekelci sermaye sınıfı bürolarında belirlendiği yavaş yavaş açığa çıkıyor. İlk turun, büyük bir karışıklığa, büyük bir çatışmaya yol açmadan RTE'nin az farkla birinci geleceği (ama yüzde elliye geçmeyeceği) bir sonuçla bitirilmesi kararının, “devlet üst aklı” tarafından alındığı haberleri sızmaya başladı.

Neydi bu “devletin üst aklı”? Bu, her şeyden önce faşist devletin gerçek karar alıcı merkezleriydi. Orduydu, MİT'ti, PÖH-JÖH komuta kademeleriydi. Ve elbette en önemlisi, en etkilisi, istihbarat örgütleri üzerinden ilişki halinde olan emperyalist hükümetlerle işbirlikçi tekelci sermayenin en büyük, en güçlü kesimleriydi.

Birleşik devrimin gelişimi, iç savaş, ayaklanma koşulları, emperyalist güç odakları başta olmak üzere “devletin üst aklı”nı, tercihini dinci faşist iktidardan yana yapmaya zorluyordu. Yeni bir durum ya da ortaya yeni çıkmış bir tercih değil. Tekelci sermaye ve emperyalist odakların Ortadoğu'da saldırgan, halkların mücadelesini terörle bastırmaya uygun karakterli bir iktidara ihtiyaçları vardı. Dinci faşist iktidar bunun için biçilmiş kaftandı.

Koşulların bu tahlilinden hareket eden Leninist Parti, seçimin ikinci tura bırakılmasının olası bir halk ayaklanmasının önlenmesi için bilinçli bir tercih olduğunu; ikinci turda RTE' ve dinci faşist yönetimin tekrar seçileceğini yazmıştı. Gelişmeler, Leninist Parti'yi yanıltmadı. Aklın almayacağı hile hurda yöntemlerle seçimlerin dinci-faşist ittifak tarafından "alınması"na ne emperyalist hükümetlerden, ne tekelci sermaye sınıfından, ne gerici-faşist "Millet İttifakı"ndan ve hatta ne sosyal reformist partilerden -sızlanmalar dışında- hiç bir itiraz ve tepkinin gelmemesi budur.

Seçimler bitti ve yeni yönetim belirlendi. Yönetime getirilen kişilerin niteliği, emperyalist hükümetlerin, ama özellikle ve öncelikle ABD emperyalizminin dahlini ortaya koyar niteliktedir. Leninist Parti, Türkiye'de hükümetlerin, özellikle kilit bakanlıkların ABD tarafından işaret edilen kişilerden oluştuğunu daha önce defalarca açıklamıştı.

Şimdi bu bakanlıkların hangileri olduğuna ve orada görevlendirilen kişilerin özelliklerini hatırlatalım. Bunların birincisi, kendi çevresi ve burjuva mahallede "İngiliz Mehmet" diye anılan, Mehmet Şimşek'tir. ABD, İngiliz ve Türkiye pasaportu taşıyan bu şahıs, emperyalist mali sermaye tarafından Türkiye'ye bir "komiser" olarak atanmıştır. Tıpkı, iki binli yılların başlarında Ecevit-Bahçeli Hükümetine Kemal Derviş'in "Genel Vali" ya da tam yetkili "mutemet" şeklinde atanmasında olduğu gibi. Mehmet Şimşek budur. Mehmet Şimşek, Amerikan, İngiliz, Dubai mali sermayesinin mutemetidir.

Ancak, "eşeği sağlam kazığa bağlamak" emperyalistlerin vazgeçmeyecekleri ilkedir ve bu yüzden Mehmet Şimşek'i komiser olarak atamakla yetinmediler. Yanına bir de muhafız olarak, "Sert, zeki ve etkili", yaşamının en verimli yıllarını emperyalist mali sermaye odaklarına hizmet etmekle geçirmiş, bu anlamda sadakatini de kanıtlamış birini, Hafize Gaye Erkan'ı Merkez Bankası Başkanlığı'na atadılar. Atamayı RTE'nin imzalamış olmasının bir önemi yok. RTE'nin bu atamayı imzalamaktan başka yolu yoktu; önüne konulan atama yazısını onayladı.

Kimdi bu Hafize Gaye Erkan? Kısaca şudur: 2018'deki habere göre, ABD'nin en büyük 100 bankasından birinde başkan ya da CEO ünvanına 40 yaşından önce sahip ilk kadın; bu yıl iflas eden First Republic Bank'ta Eş Ceo ve Başkan; dünyanın en büyük tefeci mali sermaye gruplarından biri olan Goldman Sachs'ta Finansal Kuruluşlar Grubu Analitik ve Stratejiler Bölümü Başkanı Yönetici Direktör; 2022'den beri, New York merkezli Marsh McLennan şirketinin yönetim kurulu üyesi... İşte bu kişi, şimdi Mehmet Şimşek'le birlikte ve onun muhafızı olarak ekonomi yönetiminin tepesinde oturuyor.

Savunma Bakanı her zaman hem iç savaş, Kürdistan'da savaş poli-

tikalari hem de NATO ile ilişkiler bakımından temel bir öneme sahiptir. Dolayısıyla bu bakanlığa getirilecek/getirilen kişiler her zaman NATO'da görev yapmış, NATO tedrisatından geçmiş, NATO'ya sadakatini kanıtlanmış kişiler olur.

Yeni Savunma Bakanı Yaşar Güler'in bu niteliklerin tümüne sahip biri olduğunu özgeçmişine bakınca anlıyoruz. Suriye ile ilgili bir konuşmada, Dışişleri Bakanı Davutoğlu ve MİT Müsteşarı Hakan Fidan'a "yani bu silahlı kuvvetler her dönemde sizlere lazım olan bir tool -alet-" diyen Yaşar Güler'in askerlik kariyerinde şunları görüyoruz: Silopi'de İç Güvenlik Tabur Komutanlığı ve Roboski katliamı sırasında Genelkurmay İstihbarat Başkanı; Bosna-Hersek'te Akar'ın yardımcılığı, NATO Güney Bölge Komutanlığında (Napoli/İtalya) Muharebe Başkan Yardımcılığı...

Yine de turpun büyüğünü heybede sona bıraktık. Bu, İbrahim Kalın'dır. WikiLeaks belgelerinde CIA'ın gölge kuruluşu Stratfor'a TR-306 kod adıyla kayıtlı olduğu deşifre olan bu şahıs, şimdi MİT'in başında.. Şimdi MİT'in başına getirilen bu kişinin antikomünist derneklerde edindiği tedrisatı bir kenara bırakıyoruz; Pentagon, CIA gibi kuruluşlara danışmanlık hizmetleri veren Stratfor'da İbrahim Kalın hakkında oluşan şükanaat onun Amerikancılığı hakkında net bir fikir vermeye yeter:

"Bu adam büyük bir kaynak, ilişki gizli kalmalı, İbrahim'in müdahale yeteneği bizim statümüzü ortaya koyuyor. Bu adam büyük bir kaynak."
"Bu adam"ın MİT'in başına getirilmesini kim istemiş olabilir?

Başka söze gerek var mı?

En amerikancı yönetimlerden biri, sosyal reformist partilerin ve uzlaşmacı küçük burjuva partinin halkları sürükledikleri bir seçim sonucu kurulmuş oldu.

Sandıkla gitmediler, yine gitmeyecekler! Bir halk ayaklanması, bunları göndermenin tek yoludur. İki ülkenin işçi sınıfı ve yoksul halklarının öfkesini bir isyana, bir ayaklanmaya çevirmek günün temel görevidir.

İŞSİZLİK CEHENNEMİNDEN ÇIKIŞ

13 Haziran 2023

Bir yazıyı rakamlara boğmak, onun okunurluğunu her zaman olumsuz etkiler. Dahası, söz konusu olan toplumsal yaşam olunca, etiyale kanıyla canlı insanlar, rakamların soğuk yüzünde silinip giderler.

Oysa o rakamlarda yer alanların her birinin bir yaşam öyküsü, seveni sevileni vardır. Nice dramlar, trajediler gizlidir o rakamlarda. Çoğu zaman gazetelerin üçüncü sayfalarına küçücük haberciklere dönüşür korkunç acılar.

Sahibinin sesi TÜİK (Türkiye İstatistik Kurumu) işsizlik rakamlarını yayımladı. Malum, TÜİK öyle her işsizi işsiz olarak kabul etmediği için, hep düşük gösterir işsiz sayısını. Hani hükümet partisinin elemanları sağda solda diyor ya, “işsizlik yok, iş beğenmeme var” diye. “Bizim TÜİK”te de “işsiz beğenmeme” hastalığı olsa gerek!

İşin şakası bir yana, TÜİK’e göre herhangi birinin işsiz sayılabilmesi için “1-Son 4 hafta içinde bir gün dahi ücretli ya da ücretsiz hiçbir işte çalışmamış olması, 2-Son 4 hafta içinde iş arama kanallarından en az birini kullanmış olması, 3- 2 hafta içinde işbaşı yapabilecek durumda olması gerekiyor.” Hal böyle olunca milyonlarca işsiz, bir anda işsiz kategorisinin dışına düşüyor. Bir bakıma “buharlaşıyor”!

DİSK-AR, bizzat TÜİK rakamlarından yola çıkarak ülkede geniş tanımlı işsiz sayısının 9,1 milyon olduğunu hesapladı. Oransal olarak da yaklaşık yüzde 24. Her dört işçiden biri işsiz! Kadınlarda ise bu oran daha yüksek. Her üç kadın işçiden biri işsiz!

Tabii burada 65 milyon çalışabilir nüfusta istihdam oranının sadece yüzde 47 oluşu yani çalışabilir nüfusun yarısının bile çalışmıyor oluşu, kapitalistlere işsizlik sayısını düşük göstermede alabildiğine imkan sağlıyor. Sadece 22 milyonu tam zamanlı kayıtlı işçi durumunda.

Bunca rakamı vermemizin sebebi şu. Gerçek anlamda işsizlik, geniş tanımlı diye hesaplananın da çok üstünde. İstatistik cambazlığı ile gizlene saklana ancak bu kadar düşürebiliyorlar!

Bu resmi rakamlarda bile dar ve geniş tanımlı işsizlik arasındaki farkın çok büyük olduğu görülüyor. Sebebi net. Her geçen gün daha fazla

sayıda işsiz işçi, iş bulma umudunu tümden yitirerek çemberin dışına düşüyor.

İşsiz bir insan, basit bir istatistiki veri değil. O, genel olarak ailesiyle birlikte, yaşamdan kovulmuş bir bireydir. TL'nin pula döndüğü, hayat pahalılığının korkunç bir hızla tırmandığı günümüz koşullarında, tarifsiz bir açlık ve yokluğa, korkunç bir çürüme ve yozluğa değil, tamamen yaşamın dışına savrulup atılmış durumdadır.

Marx, Kapital'de, işçiler için *“kendi yarattığı sermaye birikimi ile birlikte, kendisini nispi ölçüde fazlalık haline getiren, nispi artı-nüfus haline çeviren araçları da üretmiş olur; ve o, bunu daima artan boyutlarda yapar”* diyordu. Kapitalizmin nüfus yasasıdır bu. Kapitalist birikim öyle bir şekilde işler ki, işçiler ne kadar yoğun çalışırlarsa o kadar büyük bir hızla *“nispi artı-nüfus haline gelir. Çünkü sermaye birikip büyüdükçe canlı emeğin oransal yeri sürekli azalır. Kaçınılmaz bir şekilde artan nüfustan ayrı olarak sürekli daha geniş işçi kesimleri işten çıkarılır. Bunların belirli kısmı yeni yatırımlarla yeniden “çalışma yaşamına” çekilir.*

Marx bu işsiz işçi kitlesine *“yedek sanayi ordusu”* diyordu. Her kriz döneminde bu *“yedek ordu”* büyürken, krizden çıkış dönemlerinde azalma eğilimine giriyordu. Sürekli bir *“atma-çekme”* salınımı söz konusuydu. Ama sermaye birikiminin devasa boyutlara ulaşmasıyla bu *“yedeklik”* vasfı daha kalıcı hale gelir oldu. Sürekli daha geniş işçi kesimleri uzun süreli işsizlik kısıncasına yakalandı.

90'lı yıllara geldiğimizde, artık kapitalist iktisat yazınında *“beşte bir toplumu”* türünden vahşi görüşler dile getirilir olmuştu. Bu görüşlere göre, mevcut kapitalist toplumların nüfuslarının beşte birinin üretimi tüm toplum için yeterli hale gelmişti, geri kalan kısım *“gereksizleşmiş”*, *“eğlence ve şov dünyası tarafından oyalanması gereken bir kitle”* haline dönüşmüştü. Özellikle yaşlı nüfus (ki Avrupa'da nüfusun yaşlanması ciddi bir eğilimdir), söz konusu kapitalist iktisat yazını için temel problematik haline getirilmiş, işin ucu Nazizme çıkmıştır. Bu türden insanlık-dışı görüşler, işsizliğin kapitalist toplumlarda kalıcılığının nasıl bir fizik yasası keskinliğinde işlediğini gösteriyor.

Kapitalizmin dünya ölçeğinde derinleşen krizi, kalıcı işsizliğin de derinleşmesidir. Günümüzde kapitalist ilişkiler çerçevesinde işsizlik sorununun çözümü mümkün değildir. Tekrar ediyoruz. Sadece Türkiye'de veya kimi bağımlı ülkelerde değil, bir bütün olarak kapitalist dünyada sayısı yüz milyonları bulan işçi kitlesi kalıcı işsizliğe mahkum edilmekte, yaşamdan kovulmaktadır. Bu oranlar her geçen gün daha da büyümektedir.

Milyonlarca işçi, yaşama tutunabilmek için, aileleriyle birlikte kıyısında dolaşp durdukları açlık ve ölüm uçurumuna düşmemek için, en ağır şartlarda çalışmayı kabul etmeye zorlanıyor. İşsizlik cehenneminin kapitalist sınıf için muazzam bir silah olduğuna kuşku yok. Öte yandan, milyonlarca işsiz işçi, bu en kötü işlerde “çalışma şansını yakalayabilmek” için her yolu deniyor. İşten atılan her işçi, işini geri kazanabilmek için en eşitsiz şartlarda mücadeleye atılmaktan geri durmuyor.

İşçilerin yaşama tutunma savaşıdır bu. Her düzeyde yürütülen ve yürütülmesi gereken dışı dış mücadeledir. “Patronların ikna edici yöntemlerle dize getirilmesi” dahil, her tür aracı kullanarak mücadele edecektir işçiler.

Bu, işin olmazsa olmazıdır. Bu türden mücadeleler, işçiler için aynı zamanda okul işlevi görür. Dayanışmanın, mücadele birliğinin, kendi gücünün bilincine varmanın okuludur.

Öte yandan, bu zorlu mücadelelerdeki kazanımlar ne düzeyde olursa olsun, kapitalist birikim yasası işledikçe, işsizlik cehennemi sadece yanı başımızda bizi tehdit etmekle kalmayacak, sürekli büyüyerek hep daha geniş işçi kesimlerini yutacaktır. Vereceğimiz zorlu mücadeleler, kapitalizm şartlarında bu süreci tersine çeviremez. Sorunun kaynağı olan mevcut düzenin kendisidir. Onun genetik yapısıdır. Ve onu yıkmadıkça, sorunun kendisinden kurtulmamız mümkün değildir.

İşsizlik cehenneminden kurtuluş, sürekli kovulduğumuz yaşama gerçek anlamında tutunuş, bu kapitalist düzeni yıkacak olan devrime bağlıdır. Sorun son derece yakıcı. Hayat memmat meselesi. Çözümü de son derece yakıcı ve pratik. Çözüm kendini ertelenemez bir şekilde dayatıyor. Yarın değil, bugün!

BİR SOSYAL REFORMİSTİN RÜYASI

18 Haziran 2023

Dingo'nun ahırını neresi? Bu soruyu, adında “işçi” kelimesi bulunan bir partinin Genel Başkanı Erkan Baş gündeme getirdi. Galiba burjuva parlamentoyu kastederek, “Burası Dingo'nun ahırını değil” demiş. “Galiba” dememizin nedeni Erkan Baş'ın sözlerindeki belirsizliktir. “Ülke”yi de kastetmiş olabilir. Ama bu ayrımın şimdilik bir önemi yok.

Sorum, mebus seçilen Can Atalay'ın zindandan çıkarılması olduğuna göre, biz Erkan Baş'ın “burası Dingo'nun ahırını değil” itirazıyla parlamentoyu kastettiğini varsayacağız.

Önce, ulusal topluluk halklarından birine mensup olduğu anlaşılan yurttaş Dingo'yu tenzih edelim; parlamentoyla alakası yok. Soru cümlesinin “ahır” kısmına gelince, bu noktada TİP Genel Başkanı Erkan Baş'tan ayrılıyoruz.

Evet, orası Dingo'nun ahırını değil, başka bir ahırdır. Parlamentoyu “*Dingo'nun ahırına benzetilmesini başta yurttaş Dingo olmak üzere, geçimini atlı tramvay çalıştırmakla sağlayan emekçilere hakaret sayarız. Çünkü o emekçilerde, ihale takipçiliği, rüşvet, halkı aldatmak, yalan söylemek gibi şeyler yoktu; Dingo'nun ahırında her türlü ahlaksızlık ve pislik yoktu.*

Dingo'nun ahırına giden emekçiler, yorgun atları dinlenmeleri için ahıra bırakır, dinlenmiş atları işe koşmak için alır giderlerdi. Bütün bunları muhtemelen büyük bir dayanışma içinde yaparlardı, zira, “dayanışma yoksulların inceliğidir”.

Peki ya öteki ahırda olup bitenler. Cinayet, cinayete azmettirme, (merak edenler, Şenyaşar ailesinin trajedisine ya da Sinan Ateş adlı faşistin öldürülmesinde hangi mebusların dahil olduğuna bakabilir) kavga, patırtı, gürültü hiç bir zaman eksik olmadı.

Peki, “sosyalist”, hatta pek “komünist” Erkan Baş, kastettiği yerin Marksizm-Leninizmin kurucuları tarafından “ahır” olarak anıldığını bilmez mi? Madem “komünist”sin, insan en azından Lenin'in en bilinen eserine şöyle bir göz atmaz mı? Rastgele baktık ve gözümüze ilk çarpan ifadelerden biri şu oldu: “burjuva parlamentarizmi 'ahır'ından”... Lenin

“ahır” kelimesini turnak içine almış çünkü bu yakıştırma Lenin'den önce Marx'a ait. Aslında Marx daha ileri gider ve ahlaksızlığın ve pisliklerin yığıldığı yer anlamına gelen “Augias'ın ahırları”, kavramını kullanır.

Uzatmadan, özet biçimde: Yurttaş Dingo'yu ve geçimini sağladığı ahırını tenzih ederek söylüyoruz: Evet, orası ahırdır!

Ama buraya kadarı biçime ilişkindi ve dolayısıyla asıl mesele bu değil. Asıl mesele, TİP Genel Başkanı Erkan Baş'ın (kendi iddiasına göre) bir “sosyalist” hatta bir “komünist” olarak burjuva egemenliğin yazılı kurallarını ifade eden anayasaya, yasalara ve burjuva devlet kurumlarına beslediği inançtır.

Anayasanın ve yasaların “tarafsızlığına” yüksek bir imanla bağlı olduğu anlaşılan TİP Genel Başkanı, temel meselelerin anayasada yazılı olduğu şekliyle, hiçbir yoruma tabi olmadan, harfi harfine uygulanmasını istiyor. Bu, her sosyal reformistin rüyasıdır; “Oblomov'un rüyası”ndan bile daha gerçek dışı bir rüyadır.

Diyor ki Erkan Baş, “*Bu ülkede halen yürürlükte olan bir anayasa var. Biz bu anayasanın gereğinin derhal yapılmasını istiyoruz.*” Bilmiyor ki, zaten anayasanın gereği yapılıyor. Anayasanın temel gereği, burjuva düzeni proleter/yoksul “vandallardan” korumaktır. Haliyle, anayasa her zaman onu uygulayanın yorumuna açık bir şekilde, “kuşatılanı değil, kuşatanı koruyan bir kaledir”. Anayasa, tüm burjuva egemenliklerde yoruma açık şekilde düzenlenir ve onu yorumlamak, gücü/iktidarı elinde bulunduranın; anayasayı uygulayanın işidir.

Adalet Bakanına mesele hakkında soru sormuşlar; Adalet Bakanı, şöyle bir yorum yapmış: “*Biliyoruz Gezi davası anayasal düzenle alakalı bir konu. Anayasa'nın 14. maddesindeki dokunulmazlık kapsamı dışında olan dosyalardan.*” Sonra Adalet Bakanı topu Yargıtay ile Meclis Başkanlığı arasında yapılacak yazışmalara atmış.

Demek istiyor ki Adalet Bakanı, Can Atalay adli bir vakadan dolayı cezaevinde olsaydı bir çaresine bakardık. Ama hayır, Can Atalay, anayasal düzenle ilgili bir meseleden dolayı zindandadır ve bu yüzden “kusura bakmayın”!..

Peki ya “Hakimiyet Kayıtsız Şartsız Milletindir” tabelasının altında oturan Meclis Başkanı ne yapmış? TİP Genel Başkanı'na randevu bile vermeyen Numan Kurtulmuş, topu mahkemeye atmış. Yani Yargıtay'a... Şimdi her şey, Yargıtay Başkanı'nın ağzından çıkacak yorum ve karara bağlı.

Sanki bu ülkede daha önce Hatip Dicle, Orhan Doğan ve arkadaşları olayı hiç yaşanmamış gibi... Sanki, bu ülkede Leyla Güvenler, Gülten Kışanaklar, Sebahat Tunceller ve daha onlarca HDP'li vekil yıllardır zindanda tutulmuyormuş gibi..

Ve sanki tüm bunlar “anayasa gereği” yapılmamış gibi...

Diyor ki TİP Genel Başkanı Erkan Baş, “*Öyle o ne istiyor; bu ne düşünüyor; kimin keyfi ne diyor bunların hiçbir önemi yok.*”

Oysa durum tam tersi. Önemli olan TİP Genel Başkanı'nın ne istediği değil, düzenin muhafızlarının ne istediği, ne düşündüğüdür.

ASTANA GÖRÜŞMELERİNDEN NE ÇIKTI

23 Haziran 2023

Yılan hikayesine dönen, tarafların, daha doğrusu Türkiye'nin, muhataplarının gözünün içine baka baka yerine getirmeyeceği önceden belli sözler verip oyaladığı Astana Görüşmeleri'nin 20.si yapıldı.

Başta Suriye ve Rojava halkları olmak üzere, herkesin gözü bu görüşmelerdeydi. Bilindiği gibi Astana görüşmelerine dört devlet katılıyor. Bunlar, Suriye, Rusya, Türkiye ve İran'dır. Bu son görüşmelere ilk defa gözlemci olarak Ürdün, Irak ve Lübnan katıldılar.

Sürpriz yok. Dağ fare doğurdu ya da her zamanki gibi, havanda su dövüldü. Türkiye, işgal ettiği halde, karşısında oturan heyetlerle alay eder gibi, Suriye'nin toprak bütünlüğüne, birliğine, egemenliğine, istikrarına vb vb. bağlı olduğunu yemin billah eşliğinde tekrar etti.

“Terörün her biçimi ve tezahürüyle mücadele etmek için birlikte çalışmaya devam etme ve sınır ötesi saldırılar dahil olmak üzere, Suriye'nin egemenliğini ve toprak bütünlüğünü baltalayan ve Suriye'ye komşu ülkelerin ulusal güvenliğini tehdit eden ayrılıkçı gündemlere karşı mücadeledeki kararlılık yineleni.”

Suriye, İran, Rusya, üç devlet temsilcileri, Türkiye'nin altına imza attığı ve yalan olduğu her harfinden belli bu sözlere inanır numarası yaptılar. Terör örgütlerine karşı mücadelede birlikte hareket etme sözlerini verdiler birbirlerine. Elbette, terör örgütleri derken kimin kastedildiğini her bir devlet kendi çıkar ve pozisyonlarına göre yorumlayarak bu sözleri verdiler.

Buna “Türkiye ile Suriye arasında normalleşme süreci” adını veriyorlar. Türkiye ile Suriye arasındaki “ihtilafın askeri bir eylemle çözülmeyeceği”nin altını çizmeyi ihmal etmemişler. Oysa durum tam tersi. Türkiye'nin Suriye ve Rojava topraklarından atılmasının güç kullanma yolundan başka yolu yöntemi yok.

Bunun en somut, canlı örneği, güya Suriye-Türkiye arasında “normalleşme” çabaları sürerken yapılan güç gösterileridir. Tam da son Astana Görüşmeleri sırasında Türkiye, Suriye ordu askerlerini, Rojava topraklarını bombalar, Rojava güçlerine karşı suikastler düzenlerken; Suriye ve

Rusya da dinci faşist çetelerin denetimi altındaki toprakları savaş uçaklarıyla, topçu ateşiyle vuruyor, Suriye ordusu en seçkin birliklerini Halep'in kuzeyine, Türkiye ile temas hattının yakınına konuşlandırıyordu.

Kapitalist/burjuva devletler arasındaki büyük, yaşamsal sorunlar, güç ilişkisine bağlı olarak çözülür ve gücü sınamanın tek yolu savaştır. Başka bir sınama yolu yok. Bunun dışında burjuva devletler arasında varılacak her "barış" anlaşması sadece geçici ve yeni bir savaşın tohumlarını içinde taşıyan bir anlaşma olabilir.

Bu yüzden askeri, ekonomik, diplomatik vb vb. güçler dengesi, Türkiye'yi işgal ettiği topraklardan söküp atmaya uygun olmadığı için, Türkiye verdiği tüm sözleri, örneğin M4 Otoyolunu dinci faşistlerin kontrolünden alıp Suriye hükümetine devretme, İdlib'te dinci faşist çetelerin faaliyetlerini sınırlama gibi sözlerin hiçbirini, en ufak biçimde dahi olsa yerine getirmemiş, aksine dinci faşist çeteleri silahlandırma, eğitime, örgütleme faaliyetine tam gaz devam etmiştir.

Güçler dengesinde Türkiye aleyhine ciddi bir değişiklik olmadan Türkiye'nin Suriye ve Rojava topraklarından diplomasi yoluyla çekileceğini düşünmek, hayal etmek iflah olmaz bir ahmaklıktır. Türkiye, işgal ettiği toprakları bir süre sonra "görüşmeler" yoluyla terk etmek için değil, ilk fırsatta, yani gücünün yeteceğini anladığı ilk anda, ilhak etmek, kendi topraklarına katmak için işgal etmiştir.

Türkiye devletinin, Osmanlı'nın varisi olarak yayılcı, işgalci bir karaktere sahip olduğu çokça söylenir, kabul edilir. Ama bunun pratikte ne anlama geldiği üzerinde, bir o kadar az durulur ya da hiç durulmaz. Oysa o kabulün anlamı tam da şimdi görüp yaşadıklarımızdır. Türkiye, mümkün olsaydı, daha doğru bir ifadeyle gücü yetseydi, Suriye'nin tümünü mideye indirmeye hazırlanıyordu.

Dinci faşist çeteleri emperyalist devletlerle ve gerici Arap devletleriyle birlikte örgütleyip silahlandırmasının, kendi topraklarında her türlü olanağı sağlayarak savaşa sürmesinin nedeni bu idi. Ancak hayaller gerçek olmadı. Suriye'nin tümünü mideye indiremedi. O halde, şimdi işgal ettiği toprakları, örneğin Halep'in bir kısmını, İdlib gibi iştah kabartan yerleri elde tutmakla yetinmeye çalışmalıydı.

Astana görüşmelerinin Türkiye açısından anlamı budur. Elbette, Rojava topraklarını tümüyle işgal edip Kürt ulusunun özgürlük için yürüttüğü savaşı kanla boğma hayalleriyle yatıp kalkıyor. Bu konuda Türkiye'nin yalnız olduğunu, başta ABD olmak üzere emperyalist devletlerin Türkiye'yi engelleyeceğini sanmak çok büyük ve telafisi mümkün olmayan bir hata olur.

Türkiye bir NATO ülkesidir, ordusu da NATO ordusudur. Haliyle,

Türk ordusunun denetimi altına aldığı her karış toprak, aynı zamanda NATO'nun denetimi altına girmiş kabul edilmeli. Tam da bu nedenle, Türk Ordusu, Afrin dahil dahil, işgal ettiği tüm toprakları ABD, NATO ve diğer emperyalist devletlerin doğrudan ve dolaylı desteği ile, bu devletlerin izin ve onayı ile işgal etmiştir. Halen sürdürdüğü işgalci varlığı ABD'nin onayı ile sürüyor.

“Astana Görüşmeleri” bu fiili, gerçek durumu değiştirebilir mi? Lafla peynir gemisi yürüseydi evet yanıtı verirdik. Ama lafla peynir gemisi yürümez ve tam da bu nedenle Türkiye “Astana Görüşmeleri” denen lalakhane her türlü sözü büyük bir cömertlikle bahşediyor.

Suriye Hükümeti, Kürt ulusunun özgürlük savaşına karşı Türkiye ile birleşir mi? Soruna ilkesel bir yanıt verilecekse, bir burjuva hükümet olarak Suriye Hükümetinin böyle bir politikaya gelmeyeceğini söyleyemeyiz. Ne var ki, sorun pratik politika sorunudur ve her burjuva hükümet gibi, toprak kaybetme ya da kazanma Suriye Hükümeti için yaşamsaldır. Dolayısıyla, Türkiye, işgal ettiği Suriye ve Rojava topraklarından çekilmedikçe Suriye Hükümeti, Kürt ulusuna karşı, Türkiye ile birlikte hareket etmeyecektir. Aksi durum Suriye Hükümetinin intiharı olur.

Astana Görüşmeleri, Cenevre Konferansı vb vb. şeyler, taraflara savaş için hazırlık yapacakları zamanı kazandırmaktan başka işe yaramaz. Nitekim, Cenevre Konferansı köpek ölüsü gibi, sokak ortasında kalmıştır.

Demokratik barış mümkün değil mi? Elbette mümkün. Ama böyle bir barış burjuva hükümetlerin diplomatik çabalarıyla olmaz. Bunun için halkların birleşik mücadelesi ve devrimci demokratik iktidarı lazım. Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını elde etmesinin yolu da bu.

DARBE GİRİŞİMİ DERSLERİ

28 Haziran 2023

Rusya'daki darbe girişiminin ilk saatlerinde dikkat çekmiştik. Sınıf karakterinden bağımsız olarak söylemek gerekirse, eşyanın tabiatı gereği, herhangi bir devlet, kendi ordusuna paralel bir silahlı gücü kabul etmez.

Silah kullanma tekeli daima devlete aittir. Haliyle egemen sınıf kimse, silah kullanma ayrıcalığı, devlet aracılığıyla o sınıfa aittir. Bu, sosyalist devlette de, kapitalist devlette de böyledir. Aksi durum, doğrudan bir iç savaş demektir. Cüce Thiers'nin Paris işçilerinin elindeki silahları almak için harekete geçişinin, Marx tarafından iç savaş olarak adlandırıldığı hatırlansın.

Buradan, devrimcilerin kapitalist orduya karşı bir silahlı oluşuma, hatta en iyisi, bir devrimci ordu yaratmaya kalkışmaması sonucu çıkmaz. Tam tersine, bir ülkenin proleter devrimci hareketi, eğer hasmını yenmek istiyorsa, mutlak surette devrimci zora, onun en temel olayı olan silahlı mücadeleye başvurmak zorundadır. Hele ordulaşmayı sağlayabilecek koşulları yaratabiliyorsa, bu ona çok daha büyük bir güç sağlar. (Stalin, Çin devriminin üstün yanı olarak devrimin daha başından itibaren bir orduya -Kızıl Ordu- sahip olmasını gösteriyordu.)

Prigojin kalkışmasının bir yönünü tam da bu nokta oluşturuyor. Putin'in deyişiyle, "Özel Askeri Operasyon" sırasında bugüne kadar finansmanı Rus hükümeti tarafından sağlanan Wagner, görece özerk/bağımsız yapısıyla Rusya devleti için bir sorun teşkil ediyordu. Bundan ötürüdür ki, sözleşmeyle Savunma Bakanlığı'na bağlanması için adımlar atıldı. Prigojin baştan beri buna karşı çıkıyordu. En son Putin ile doğrudan görüştü. Ama Kremlin'in kararı kesindi. İsteddiği ayrıcalığı kopartamayan Prigojin, uygun bir fırsatın doğduğunu düşünerek harekete geçti. Sonuç, hiç de beklediği gibi olmadı.

Görünürde, Moskova'ya yürüyecek olan Wagner birliklerini durduracak askeri kuvvet yoktu. Ama gerçekteyse, Moskova'ya yürüyecek Wagner ordusu yoktu! Kağıt üzerinde 25 bin silahlı asker, (yaygın iddiaya göre çağdaş piyadeler arasında en iyi taarruz birliklerinden oluşan bir güç) harekete geçmiş, Rostov ele geçirilmiş, Varonej eteklerine gelmiş...

Ama sonradan açığa çıktı ki, Wagner içinde de büyük bir kesim Prigojin'in serüvenine mesafeli duruyor.

Halk arasında ise hemen hiç kimse arka çıkmıyor. Tersine, neredeyse tüm halk darbenin karşısında. Basına yansıyan görüntülerden anlaşılıyor ki, Rostov'da halk, Wagner askerlerine karşı o kendiliğinden propagan-daya başlamış, Wagnerciler arasındaki kararsızlık an be an büyür hale gelmiş.

Daha 24 saat dolmadan (sosyal medyaya yansıyan bilgilere göre epi topu 15 saat) darbenin kesin başarısız olduğu anlaşıldı.

Başarı şansı alabildiğine az görünen Prigojin ya girdiği yolda ilerleyecek, şiddetli ve kanlı bir iç savaş patlayacak; ama sonuçta kişisel hırs-larla yüklü hedeflerinin hemen hiçbirine ulaşamayacak; ya da bir şekilde zevahiri kurtaracak bir "çözüm"e razı gelecek... Lukaşenko'nun telefonu, bir bakıma gökten gelen kurtarıcı el oldu Prigojin için.

Diğer taraftan, kağıt üstündeki hesaplamalarda Moskova kapılarına dayanacak büyük bir askeri gücü durdurup yok edecek kanlı bir savaşa hazırlanan Kremlin, kazansa bile, bu çatışmadan Donbass cephesi en azından olumsuz etkilenecek, hatta daha büyük olasılıkla askeri bozgunlar söz konusu olacak, bunun iktidar ve devlet içindeki güçler dengesine dramatik etkisi, emperyalist tam ilhak ile uyumlu kesimin üstün gelmesi şeklinde gerçekleşecek. Lukaşenko'nun arabuluculuğu, Kremlin için de tam zamanında uzatılan el idi.

Hiç tartışmasız söylenebilir ki, bu çatışmanın dolaysız kazananı emperyalistler olacaktı. Bu açık gerçek, emperyalist başkentlerde gizlenemeyen sevinç ile de perçinlenmiş oluyordu. Hatta ABD, Wagner ve Prigojin'e uygulayacakları ikinci yaptırım paketlerini bile dondurdu. Terör örgütü ilan edilen Wagner, AB-ABD basınında bir anda ateşli bir şekilde desteklenir oldu.

Ukrayna ordusu, mevcut ortamın onlara zafer getireceği inancıyla bir dizi alanda saldırı başlattı. Saldırıları tam bir hezimetle sonuçlandığı gibi, gün akşama evrilmeden Wagnercilerin üslerine dönmek üzere geri çekilmesiyle, yüksek beklentiler kulesinden gerçekliğin sert zeminine hızlı bir düşüşle sersemlediler. Dahası, sabah Varonej eteklerinde, Moskova'ya 200 km mesafede yürüyen Wagner birlikleri haberi ile mest olurlarken, akşam saatlerinde aynı Wagner birliklerinin Kiev'e 100 km uzaklıktaki Belarus sınırına konuşlandığına tanık oldular!

Borell'inden Stoltenberg'ine, emperyalist Avrupa'nın ucuz propa-gandistleri Rusya'nın ve Putin'in güçsüzlüğü üzerine art arda açıklamalar yapadursun, Putin, darbe girişimi sonrası hiç olmadığı kadar güçlü bir konum elde etti. Sağından soluna Rusya'daki siyasal güçler peş peşe Pu-

tin'e tam destek sunduklarını ilan ettiler. Darbenin savuşturulmuş olduğu koşullarda, Putin'in bu desteklerden azami ölçüde yararlanacağına şüphe yok!

Rusya Federasyonu Komünist Partisi Genel Sekreteri Zuganov da, Putin'e tam destek açıklaması yaptı. Bu tutum Leninist politika açısından yanlıştır. Bu noktaya daha darbe girişimi devam etmekteyken işaret etmiştik.

Rusya, tüm özgünlüğüne rağmen, kapitalist bir ülkedir. Putin, kapitalist bir iktidarın başındadır. Bu devletin geçmişi sosyalizmdir. Onu özgün kılan yön de buradan kaynaklanıyor. Gerek Rusya'nın güncel tutumlarını değerlendirirken, gerek orada gerçekleşen hareketleri çözümlerken, gerek iç mücadelenin olası seyrini ele alırken, mutlak surette hesaba katılması gereken bir özgünlüktür bu. Bizim akli evvel sosyalistlerimizin ak-kara ikilemine sıkıştırılmış düşünce ufuklarının bir türlü kavrayamadığı, kitabi kalıplara uymayan, bizzat yaşamın o alabildiğine zengin canlılığı içinde oraya çıkan bir özgünlük. Güncel politikada mutlaka hesaba katılması gereken bir özgünlük. Ama, tüm bu özgünlüğüne rağmen, son tahlilde bir kapitalist hükümet, o ülkenin komünistleri tarafından bu şekilde desteklenmez.

Rusya'daki silahlı kalkışma, Prigojin-Wagner darbe girişimi, kişisel hırslarla yüklü gerici bir darbe girişimiydi. Emperyalizme ve faşizme karşı yürütülen anti-faşist savaşa da, Rusya'nın küresel kamplaşmadaki konumunu olumsuz yönde etkilemek üzerinden uluslararası proleter devrimci harekete de fazlasıyla zarar verebilecek bir darbe girişimiydi. Bu açıdan doğrudan karşı çıkılması gereken bir askeri serüvendi. Fakat buradan, hiç de Putin yönetiminin doğrudan desteklenmesi gerektiği sonucu çıkmaz. Doğru tutum, tıpkı Lenin ve Bolşeviklerin gerici Kornilov ayaklanması/darbesi karşısında ortaya koydukları politik tutumdur. Darbeye doğrudan karşı çıkarlarken, hiçbir şekilde Kerenski hükümetini desteklemediler. Henüz burjuva hükümeti devirecek güçleri yoktu. Koşullar bunun için yeterince olgunlaşmamıştı. O yüzden hükümeti devirme çağrısı da yapmadılar.

Bolşeviklerin çağrısıyla Kornilov darbesini gerçekten "tek kurşun atmadan" başarısızlığa uğrattı işçi ve emekçiler. Mevcut burjuva hükümetten ve burjuva güçlerden apayrı bir çizgide duran Bolşevikler, asıl bu başarılarından sonra işçi kesimleri arasında çok hızlı genişlediler, güçlendiler.

Bir ülkenin proleter devrimci hareketi, burjuvaziden tamamen bağımsız bir hat izleyemezse, burjuvazi ile arasına kalın çizgiler çizemezse, kendi farklı durumunu en geniş emekçi kesimler için belirgin hale geti-

remezse, burjuva siyasi hareketin gölgesinde kalmaktan kurtulamaz. Tayin edici anda işçi emekçi kesimleri kendi arkasında toplayamaz. Prigojin başarısız darbesinin Rusya'daki Marksist hareket açısından çıkarılması gereken temel önemdeki derslerinden birisi de buydu.

FRANSA YANIYOR!

30 Haziran 2023

Devrimlerden umut kesenler Fransa'ya baksın! Şimdi dünya Fransa'ya bakıyor. Fransa ise gözlerini Paris'e dikmiş bekliyor.

Edilgen bir bekleyiş değil bu. Fransa'nın neredeyse tümünde işçi sınıfı ve diğer emekçi sınıflar, gençlik, köylüler eylem halinde. Yine de, tayin edici çarpışmanın Paris'te olacağı duygusu, tarihin derslerinden damıtılmış bir sezgidir. Gözler Paris'te..

Bir sosyal reformiste sorsanız, bizimkinin aşırı iyimserlik olacağını söyley size. Çünkü itiraf etmese de, ne devrime ne de proletaryanın, emekçi sınıfların devrimci enerjisine inancı var.

Oysa Fransa'da devrim, yıllardır güç biriktiriyor.

Hemen akla gelebilecek üç büyük devrimci dalgayı sıralayalım. Birincisi, Sarı Yeleklilerin eylemleri. O eylemler ki, faşist Bahçeli'nin bir yüreğini ağzına getirmiş, o korkuyla şöyle bir tehdit savurmak zorunda kalmıştı:

“Fransa’yı baştan ayağa saran ve diğer Avrupa ülkelerine sıçrayan sarı yelek terörüne özenen varsa, bunun bedelini çok ağır ödeyeceklerini de şimdiden ifade etmek isterim. Sarı yelek giyen çıplak yatmayı göze almazdır. Bu işin şakası yoktur. Mesele beka meselesidir. Mesele Türkiye meselesidir.”

Korku ve yüksek bir sınıf bilinci bir arada. İşçi sınıfının birbirinden öğrendiğini, her birinin eylemleri taklit edebileceğini biliyor ve Fransız emekçilerine özenecek olanı “çıplak yatmak”la yani ölümle tehdit ediyor.

Bahçeli'yi bir kenara koyup devam edelim.

İkinci büyük dalga, henüz sona ermemiş, sarsıntuları devam eden emeklilik yaşının yükseltilmesine karşı yapılan milyonlarca insanın katıldığı; İngiliz gazetelerinin “devrim” olarak adlandırdığı dev ayaklanma. Hızını kaybetmiş olsa da, halen devam eden bu ayaklanmanın sarsıntıları üzerinde durmayacağız. Tek cümlelik bir hatırlatma, ayaklanmanın gücünü ve şiddetini göstermeye yeter. Çiçeği burnunda yeni İngiliz Kralı, ayaklanma yüzünden Fransa'ya olan gezisini iptal etmişti.

Şimdi yeni bir ayaklanma dalgası başlamış durumda. Yeni ayaklanma, 27 Haziran'da Nael M. adında bir gencin araba sürerken bir polis tarafından katledilmesi nedeniyle patlak verdi. Nael M. adlı gencin ölüm haberiyle birlikte yüzbinlerce Fransız işçi ve emekçisi sokaklara aktı. Gösteriler, önce Nael M'nin katledildiği Nanterre kentinde başladı. Nanterre kenti Paris yakınlarında, Paris'in hemen batısında yer alan bir kent. Gösterilere katılan onbinlerce insan, sokakları, sokaklardaki arabaları ateşe verdi. Ateş, her isyanın başlıca silahı ve kesin işaretidir.

Nanterre'ı hemen güneyindeki Clamart kentinin emekçileri izledi. Sınıf savaşında sonuna kadar gitmeyi karakter edinmiş bir sınıfın mirasçıları olarak onbinlerle sokaklara çıktılar. Sokakları, arabaları ateşe verdiler. Müdahaleye gelen polisi püskürterek kaçmak zorunda bıraktılar.

İsyân, dileyen buna ayaklanma da diyebilir, anında Île-de France denen, Paris'i çepeçevre saran bölgeye sıçradı. Gösteriler esas olarak gece saatlerinde yapılıyordu. Fransız hükümetinin bulduğu tek çare, Île-de-France bölgesinde saat 21.00 den itibaren tüm otobüs ve tramvay seferleri iptal etmek oldu.

İsyânın daha şiddetli geçtiği Clamart kentinde ise, 3 Temmuz'a kadar 21.00 ile 06.00 arasında sokağa çıkma yasağı ilan edildi. Gece sokağa çıkma yasakları, şimdilik dört kente yayılmış durumda. Bu, Fransız hükümetinin ayaklanma karşısında ne kadar aciz, çaresiz kaldığının somut ifadesidir.

Son bir kaç yılda ortaya çıkan bu üç büyük ayaklanma dalgası arasında onbinlerce işçinin katılımıyla gerçekleşen grevleri, nispeten daha küçük kitle gösterilerini saymıyoruz bile...

Tüm bunlardan ne çıkar? Olayların iç bağlantısını, birbiriyle ilişkisini, onları ortaya çıkaran ortak temeli anlama yeteneğinden yoksun bir darkafalı şöyle düşünür: Bunlardan hiçbir şey çıkmaz. İşte Sarı yelekliler akaryakıt üzerine konulan vergileri geri aldrabildiler mi? Macron hepsine kafa tutup istediğini yaptırmadı mı?

Ya şu emeklilik yaşının yükseltilmesine karşı yapılan eylemler? Hancisi hedefine ulaştı? Macron ve hükümeti geri adım mı attı. Aksine, Fransız hükümeti, senatosuyla, yüksek yargısıyla vb. birleşip emeklilik yaşını her şey rağmen yükseltmediler mi? Hani "kazanım"? Elde var sıfır! Sayısız grev oldu da ne oldu? Ücretlere biraz zam yapıp hepsini yatıştırmadı mı? Üstelik ücretlerin yükseltilmesiyle burjuva sınıftan kopartılan pay, işğenden ipliğe yapılan zamlarla geri alınmadı mı?

Eh, bir gencin öldürülmesine karşı yapılan eylemler de nihayetinde bir gün sona erecek. Polis zaten tutuklandı. Yetmezse bir kaç yıl ceza verirler ve konuyu kapatırlar. Ama Macron ve hükümeti, hele de burjuva

sınıf egemenliği devrilecek değil ya... Bu tirat böyle ve çok daha çeşitli biçimlerde sürer gider.

Bir komünist ise Şöyle düşünür: Fransız burjuvazisi, gününü kurtarmış olabilir. Ama Fransız burjuvazisini, egemenliği ile birlikte tarihin çöplüğüne gönderecek olan Fransız toplumsal devrimi g biriktiriyor. Proletarya ve emekçiler bu ayaklanma, isyan ve grevlerle eğitimlerini tamamlıyor, birliklerini pekiştiriyor, egemen sınıfa karşı savaş güçlerini bir araya getirip saflarını tahkim ediyor. Varsın Fransız burjuvazisi, günü kurtardığını düşünsün. Fransız proletaryası, emekçi sınıflarla birlikte son ve tayin edici çarpışmaya işte böyle hazırlanıyor.

Evet, Fransız devrimi g biriktiriyor. Toplumsal devrim, tek bir çarpışma sonucu değil, bir dizi çarpışmanın, isyanın, ayaklanmanın, ileri atılmanın ve geri çekilmenin; arkasından bir daha ileri atılmanın; çelişkilerin üst üste binmesinin, arda arda gelmesinin, yığılmasının ortasından, içinden doğacak. Devrim “yapılmaz” ama işte böyle, çatışmaların, çarpışmaların, isyan ve ayaklanmaların ortasından doğar.

Fransız tekelci kapitalizminin ve sınıf savaşın bütün bir tarihsel gelişmesi, toplumsal devrimi Fransız proletaryası ve onun müttefiki emekçi sınıfların önüne getirip koymuştur. Ayaklanma, isyan, grev, devrimci kitle gösterileri dalgaları bendi yıkana kadar devam edecektir.

Elbette, devrimin bu akışında, devrimin zaferi yani iktidarın fethi noktasında devrimci öncünün tarihsel rolü olacak. Ama devrim, ya bu öncüyü hazır bulacak ya da öncüsünü tarih sahnesine kendi elleriyle çıkaracaktır.

Temel nokta şu ki, bütün bir tarihsel gelişmenin hazırlayıp devrimin toplumsal ordusunun önüne önüne koyduğu devrim sonuna kadar gidecektir.

Arşiv unutmaz.

Üstelik dijital ortam, bilgiye erişim olanaklarını olağanüstü artırmış durumda.

Bu sayede okur, dün ile bugün arasındaki devamlılık ya da çelişkiyi görme, değerlendirme imkanına sahip olur.

“Editoryal” derlemelerimizi yayımlarken, okura bu değerlendirme olanağını verme amacı taşıdık. Derlemelerimizin dördüncüsü de bu amacı taşıyor.

9 786057 229854